

Mai Thảo

**mười
đêm
ngà
ngọc**

HOÀNG ĐÔNG PHƯƠNG

XUẤT BẢN - 1969

**mười đêm
ngà ngọc**

mai thảo

mười đêm
ngà ngọc

mai thảo

bìa: *Duy Thanh*

trình bày: *Muon Phuong*

nguồn: *internet*

Muôn phương góp lại, trả về muôn phương

mười đêm
ngà ngọc

MAI THẢO

Lời vào tập

*K*hi tình yêu có, lập tức cũng là lúc những sức mạnh phản chống tình yêu nổi dậy cản đường và đánh phá. Những sức mạnh phản chống đó không nhất thiết bởi và do lòng thù ghét của một xã hội nhỏ nhen tàn ác — đừng có ảo tưởng, xã hội nào cũng nhỏ nhen tàn ác vô cùng — mà bắt nguồn ngay từ chính bản thân những người yêu nhau, đó là ý nghĩ không đổi dời của người viết những dòng này về chín mươi chín phần trăm nguyên nhân tan vỡ của một tình yêu hai người. Và đó cũng là cái hiện tượng phản phúc thường không vượt qua và né thoát được của tình yêu không trọn vẹn.

Nói với những người đang yêu nhau, đừng thêm tin có tình yêu khốc liệt. Đừng thêm nhận thứ tình yêu trời bắt vậy mình đành tuân theo.

8 | Mai Thảo

Đầu hàng, người ta có thói quen trút hết tội lỗi xuống đầu định mệnh. Dễ dàng và hèn đớn đến thế là cùng. Hai con người đau khổ bảo nhau: Cái số chúng ta nó thế. Nghe sao mà co quắp, mà lợt lạt, mà đáng thương. Có cái « số » như dòng sông chia cắt hai bờ hạnh phúc? Có cái « phận » như ngọn núi cao chắn cửa thiên đường? Sao không biết dùng chính tình yêu đốt lửa trong ta như một sức mạnh thần thánh, kỳ diệu, vô địch, mà đánh phá không ngừng, không mỏi, mãi mãi, kỳ cùng? Thì núi cao cũng đổ sập, sông dài cũng lấp kín, sương mù số kiếp có dây đặc cũng tan đi cho đóa mặt trời tình yêu rực rỡ hiện ra.

Có được tình yêu bất diệt, mặc dầu tất cả, mặc dầu cuộc đời? Câu trả lời giản đơn và thản nhiên là có. Nhưng điều kiện là dám. Những người yêu nhau muốn tới cái có phải trang bị cho tâm hồn mình bằng ý chí sắt đá của cái dám. Ngôn ngữ trong suốt và cao đẹp nhất của tình yêu là có. Vì dám. Yêu không phải là mê đắm và lướt thướt sống. Yêu là nhận. Giữ. Và dũng cảm nắm chặt tay nhau cùng lên đường.

Tự thân đã nương tựa quá lâu vào cái lợt lạt, cái chìm chìm, của dòng sông yên ổn bình thường và theo đó mà vật vờ trôi đi, con người chúng ta ít có cơ hội được thức tỉnh bởi những va chạm bàng hoàng, để đánh giá lại sức sống, đo lường lại tâm hồn, xem ta đang đứng thẳng hay đang bò lết, còn góc nhọn cá tính hay đã nhẵn mòn bởi chung quanh, còn là ta hay chẳng còn là gì. Tình yêu đến làm sáng tỏ và nổi hình sự thật. Trước tình yêu, tâm hồn soi gương và thoát ỷ. Rồi cơn lốc tình cảm kia dấy lên, cuốn băng thân thể vào cuộc phiêu lưu kỳ diệu, cũng trong khi đó chúng ta mới thẳng thốt kiểm điểm lại hành lý lên đường. Nhìn lại mình. Như con bạc đếm lại tiền trước khi ngồi vào chiếu bạc. Nhìn lại mình. Bởi tình yêu đích thực và tình yêu đúng nói không trời yên bể lặng đâu, và người ta yêu, phải chân cứng đá mềm mới được. Nhìn lại mình. Ánh sáng tình yêu chiếu soi suốt thấu. Những khoảng bóng rợp che giấu tan đi, hãi hùng và thảm hại thay là khuôn mặt của khiếp sợ, những xâu chuỗi yếu hèn do dự, cái tâm lý đầu hàng định mệnh, cái mặc cảm trốn lánh trở lực lần lượt hiện hình. Hãy nhìn lại. Ta quỳ xuống

*nên cuộc đời lớn quá. Đứng thẳng dậy mà xem.
Đến lượt cuộc đời quỳ dưới chân ta.*

Tôi muốn nghĩ và muốn viết truyện dài này như một khởi hành mới của tâm hồn, như một thí nghiệm vượt thoát cái trùng trùng bao vây, đóng khuôn, gập nếp của cảnh ngộ. Một buổi đẹp trời kia, có những trái tim ấy trong những lồng ngực ấy bỗng đập một nhịp đập khác. Tình yêu gõ cửa đó và mời người vào phiêu lưu, mời người bay lên trời cao, ca hát giữa vùng ánh sáng. Tình yêu đã đến và mời những nhân vật của Mười Đêm Ngà Ngọc lên đài. Tiếng công kinh dị đã nổi. Họ sẽ đứng vững tới hiệp chót? Hay thoát bước lên đã choáng váng, đã ngã xuống, đã ném khăn thua? Không biết. Chỉ biết rằng tình yêu hàm chứa trong nó khám phá và đồng thời là sự thực hiện tuyệt vời nhất có thể có được cho một đời người, muốn sống và muốn được làm chủ đời sống mình, ở những phút giây kỳ diệu nhất.

M.T.

1.

Nguyên nghiêng đầu, nắn lại cái nút cà-vạt cho thật ngay ngắn. Chàng nhìn thấy khuôn mặt trầm tĩnh thoáng một vẻ mệt mỏi của chàng trong bóng gương. Căn phòng khách sáng choang ở sau lưng và Nguyên không có một ý nghĩ gì trong đầu. Quay gót đi đến chân cái cầu thang lượn vòng và nhìn lên, Nguyên lớn tiếng gọi:

– Tần, xong chưa?

Trên gác, tiếng vợ chàng đáp xuống, quen thuộc, nghe hoài hàng ngày, trong bữa cơm, lúc đi làm về, đã mười bốn năm, đã nửa đời người, đã bốn đứa con.

– Em đang mặc áo.

Một khoảnh khắc im lặng. Nguyên thọc hai bàn tay vào túi quần, cúi đầu nhìn xuống, tầm mắt chạy theo đường nếp thắt băng của chiếc quần serge tím, tới hai đầu mũi bóng loáng của đôi giày đen chụm sát vào nhau trên nền đá hoa. Phút này, Nguyên không biết làm gì hơn là châm lửa, hút một điếu thuốc lá và đợi Tần xuống.

Trước mặt Nguyên, cánh cửa sổ mở rộng. Ánh sáng hắt ra xanh nhạt. Trên thảm cỏ có những cái bóng nhỏ bé đang thoăn thoắt di động chung quanh chiếc xe Nguyên đã đánh ra khỏi garage từ buổi chiều. Những cái bóng đang chạy nhảy, biến đi, hiện ra trước khung cửa là bốn đứa con chàng, đánh dấu cho từng chặng đường năm tháng kế tiếp nhau của một cuộc hôn nhân bình yên, tuy không có bởi tình yêu. Thăng Lịch, thằng Châu ra đời ở Huế, hồi Nguyên mới lấy vợ, còn nghèo, còn thích đọc sách, thích mơ mộng, thích đi dạo những chiều sương và những đêm trăng theo dọc sông Hương. Rồi đến con Thu, con Dung. Con Dung tới mừng năm tháng sau

là đúng ngày sinh nhật thứ ba của nó. Nó sẽ là đứa con cuối cùng. Hai vợ chồng đều muốn và đều thỏa thuận với nhau như vậy. Buổi tối mát và đầy. Một buổi tối Sài Gòn giữa mùa nắng lớn, không nhìn nhưng cũng đoán thấy những chùm sao lấp lánh trên một nền trời xanh thẫm, và một làn gió đang thấm lan qua những cây cối và những bồn hoa ở ngoài vườn. Tỳ tay vào thành cầu thang, Nguyên chợt nhớ tới những đêm trăng mùa hạ trên dòng sông Hương, hồi hai vợ chồng mới lấy nhau. Căn nhà nhìn xuống mặt nước thơ mộng của dòng sông lấp lánh trăng dải, màu trắng xanh và ướt trong màn sương là là, chập chờn, và Nguyên đã khoác tay Tần đi dạo trên bờ sông trong khi, ở bờ bên kia thành phố Huế cổ kính và khép kín đã rơi chìm rất sâu vào giấc ngủ. Những đêm trăng bây giờ, ở Sài Gòn, bao nhiêu năm rồi, Nguyên không cảm thấy là có nữa. Và cũng đã lâu, không nhớ được từ bao giờ, chàng không còn khoác tay Tần đi dạo trên một bờ sông nào, dưới ánh trăng. Nhiều đêm, đưa vợ con đi ăn ở tiệm, xem chiếu bóng trở về, nhìn lên, chợt thấy một vầng trăng vàng vạc trên đầu, một

14 | Mai Thảo

vàng trắng thành phố, lạt lẽo, cứng nhắc và bất động giữa những đường thẳng của những mái nhà và những vì tường, Nguyên có cảm tưởng như đó là hình ảnh của một thời gian trong đời đã mất, lánh khuất hoàn toàn và không có tiếng vang. Bốn con. Nửa đời người. Trắng không còn trong cuộc đời những kẻ có vợ. Và đã hết tuổi trẻ. Cánh cửa phòng khách mở toang ra, bởi nhiều sức xô đẩy đồng thời và mạnh mẽ. Mấy anh em thằng Lịch đã chán đùa nghịch, từ ngoài vườn kéo nhau chạy vào.

– Ba đi đâu đấy ba?

Nguyên xoa đầu lũ con, dịu dàng:

– Ba lại đăng nhà bác Hoàng với mẹ.

Con Dung níu lấy áo cha nó:

– Bao giờ ba về?

– Khuya lắm. Thôi, đưa nhau vào buồng ngủ đi.

Căn phòng khách bất chợt ồn ào trở lại im lặng dưới ánh sáng trong, và trong bầu không khí yên tĩnh của buổi tối, xa đường. Tiếng chuông trên tường thông thả buông đủ tám tiếng đều đặn.

– Tần. Nguyên gọi lớn.

– Xong rồi đây. Gớm, anh làm gì giục dữ thế. Đứng ở dưới ấy làm gì thế. Lên giúp em một tay đi.

Nguyên hiểu ngay « Giúp em một tay » là gì: đeo vào cổ cho Tần chiếc vòng ngọc thạch chàng mua tặng Tần ngày kỷ niệm thú nhất cuộc hôn nhân của hai người.

Những bước chân của Nguyên chợt thấy nặng trĩu, rã rời trên từng bậc cầu thang lượn vòng dẫn lên buồng ngủ. Buổi tiếp tân ở nhà người bạn chợt hình dung ra trong một viễn tượng của ánh sáng nhức mắt, những tiếng cười nói ồn ào, những câu thăm hỏi xã giao đầy giả dối, với bầu không khí trưởng giả phè phỡn, với những khu-

16 | Mai Thảo

ôn mặt phơi bày một tâm trạng thỏa mãn khó chịu. Cởi quần áo, mắc lại vào tủ. Bảo Tấn thôi không đi nữa. Đánh xe cút vào gara. Tắt đèn cho căn buồng chìm ngập bóng tối. Và ngủ. Để sáng mai trở dậy đưa đàn con đi học, rồi đi làm. Như thường lệ, như đã mười bốn năm nhạt phảng, phi lý. Trắng và trống. Như mãi mãi.

Tấn đứng quay lưng lại, như chờ đợi với chiếc vòng ngọc thạch cầm trong tay. Chuỗi ngọc thạch buông thong là hình ảnh của một buồn nản lạnh lẽo và bất động. Nguyên lặng lẽ cầm lấy, đeo lên cổ cho vợ.

– Các con đâu?

– Ngủ.

Tấn quay lại. Suốt một buổi chiều, đây là lần đầu tiên chàng nhìn thấy nét mặt vợ hiện rõ dưới ánh đèn. Một nét mặt thản nhiên, dửng dưng, trên đó không thoáng gợn một ý nghĩ vui buồn nào cho Nguyên đoán được. Khuôn mặt này, ánh mắt đã mờ kia với đuôi mắt đã chia thành những

nếp nhăn, cặp môi mím lại như một đường nét sắc lạnh thiếu vắng hoàn toàn mọi quyến rũ tình cảm, là sự thân mật đã mòn nhẵn suốt đời người. Nguyên ngây người ngăm nhìn khuôn mặt của vợ chàng, ở đó lần đầu tiên trong đời, chàng bắt gặp một vẻ gì xa lạ tách rời, là cái ý nghĩ lạ lùng, đột ngột chưa từng hiện ra trong đầu óc chàng từ ngày hai người lấy nhau. Không, giữa chàng và vợ chàng, chỉ còn là sự chung sống lặng lặng, êm ả, không có chuyện như buổi tối trong căn nhà này, với những tiếng chuông đồng hồ thả giọt vào giấc ngủ của đàn con. Với sự thư thái đã thấp thoáng những phiền muộn nhỏ bé, không tên, ở đó mọi khuấy động đều đã từ lâu lặn chìm xuống đáy.

Những ngón tay Nguyên từ từ đưa lên, đặt xuống như một dò thăm tần ngần trên chuỗi ngọc thạch nằm trên nền áo gấm Thượng Hải của Tần. Mỗi hạt ngọc chạm tới như một năm, một tháng qua đi đang hồi tưởng lại. Một năm. Một tháng. Một đời. Thẳng hàng và phẳng lặng. Như hình ảnh một cánh đồng buổi chiều, buồn

18 | Mai Thảo

bã, có sương mù, mất hút vào một chân trời xám ngắt.

Cuộc sống dễ dàng quá. Dễ dàng và thư thái đến độ Nguyên linh cảm nó sẽ không như thế, phải có một chuyện gì bất thường xảy ra, Chuyện gì? Bao giờ? Không biết. Nhưng linh cảm thấy.

– Anh nghĩ gì mà chờ người ra thế.

Nguyên giật mình, mỉm cười, đánh trống lảng:

– Tự nhiên thấy buồn ngủ quá chừng. Muốn đi ngủ.

Tần cau mặt, gắt:

– Anh hay nhỉ. Mới có tám giờ mà đã buồn ngủ.

– Hồi này hơi mệt. Có lẽ làm việc nhiều quá. Tần này, hay là tuần sau, anh xin nghỉ, chúng mình đưa các con đi Đà Lạt hay ra Cấp chơi.

Tần đăm đăm nhìn chồng, không giấu được ngạc nhiên.

– Các con nó đang đi học. Anh đang đi làm. Nghỉ mát vào cái khổ nào?

Nguyên cười xòa, kéo tay vợ đi ra:

– Thôi đi, kéo muộn rồi.

Hai vợ chồng tiếp tục nói chuyện trên cầu thang về buổi dạ hội, do Hoàng tổ chức. Hoàng cùng làm một sở với Nguyên, và là phó giám đốc của hãng. Trái với Nguyên ở yên trong một nếp sống trầm lặng và khép kín, căn biệt thự của Hoàng ở đường Công Lý tối nào cũng ồn ào tiếng nhạc, tiếng cười nói của đám bạn hữu tới uống rượu, đánh bạc, hẹn nhau ở đó để rủ nhau đi khiêu vũ hay đánh xe ra những tiệm ăn vùng ngoại ô. Hoàng giao thiệp rộng, bạn bè rất nhiều, tuy cũng đã lập gia đình như Nguyên nhưng vẫn cứ là một cánh bướm lượn bay cùng khắp trên những bông hoa không phải của vườn nhà. Nói đến Hoàng là nói đến một nếp sống vật chất

20 | Mai Thảo

Tây Phương, khói thuốc, rượu mạnh, đàn bà, và những thú vui muôn mặt của một cuộc sống phê phỡn trong hưởng thú, hồn nhiên hời hợt, không lo nghĩ. Hoàng nổi tiếng ở rất nhiều mặt. Và điều làm cho Hoàng kiêu hãnh nhất là giới ăn chơi ban đêm Sài Gòn cho Hoàng là người ăn mặc diện nhất Thủ Đô. Ba mươi bộ quần áo, Toàn thứ thượng hạng. Một trăm cái cà vạt mang những nhãn hiệu danh tiếng nhất thế giới. Giày thừa riêng ở tiệm giày đường Tự Do, tiệm giày này thường tự hào là những chánh khách ăn diện nhất ở Á Châu đều bảo nhau tìm đến mỗi khi viếng thăm Sài Gòn, hay phải lưu lại ở thành phố này giữa hai chuyến phi cơ đáp xuống và bay lên ngoài phi trường Tân Sơn Nhất.

– Anh chị Hoàng tuần nào cũng mở tiếp tân. Lần này nhân dịp gì thế?

– Sinh nhật.

– Sinh nhật ai?

– Anh ấy chứ còn ai?

Hai vợ chồng đã xuống hết cầu thang. Tần đứng lại trước thềm cửa ra vườn, tròn mắt kêu lên:

– Mới sinh nhật tháng trước mà. Sao tháng này còn sinh nhật?

Nguyên nhìn vợ, lắc đầu cười trước nét mặt ngạc nhiên thành thật của Tần.

– Thế là em chưa hiểu anh Hoàng. Đời anh ấy có hàng nghìn lần sinh nhật. Tổ chức cuộc vui nào cũng để mừng ngày sinh nhật. Em không biết bạn hữu đã đặt tên anh Hoàng là « ông sinh nhật » hay sao?

Tần nhún vai, bước qua thềm cửa.

– Lắm cảm. Chịu các ông.

Từ bao nhiêu năm nay, cái khía cạnh dí dỏm, hài hước của đời sống, người mẹ và người vợ thu hẹp đời sống trong những giới hạn cố định của gia đình ở Tần không bắt gặp được nữa.

Nhiều lần, đi làm về, trong những phút hợp mặt sau bữa cơm ở phòng khách, hay khuya khoắt và thân mật hơn, nằm cạnh nhau trên giường, chờ giấc ngủ đến, Nguyên thường đem những chuyện ngộ nghĩnh chàng được chứng kiến ở bàn giấy hay trên những đường phố khi trở về nhà kể lại cho Tần nghe. Nhưng loại chuyện này làm cho Tần khó chịu, không hiểu, hay chỉ nghe bằng một vành tai lơ đãng. Rồi hoặc là Tần ngủ trong khi Nguyên không biết là vợ đã ngủ, vẫn kể tiếp, hoặc là Tần nói sang chuyện khác, những chuyện thực tế, hàng ngày, thiết thực, phá tan cái không khí thân mật mà Nguyên muốn tạo nên. Bát họ tháng này của chị Phương, mẹ Giáo Kim bỏ cao quá, không ai lấy tranh được. Con chị Hai lại giở chứng xin nghỉ, hồi này con chị Hai thấy nhỏ Dung quần quýt nó nên động một tý là làm khó, đến là bực mình. Tiếng Tần đều đều. Những chuyện của Tần là những xâu chuỗi phiền hà nho nhỏ, rắc rối, bắt bám lấy cuộc sống thường nhật, mà sự buồn nản đều đặn nhiều khi làm cho Nguyên có cảm tưởng như không có nữa.

Cứ như thế. Đêm nào, ngày nào cũng cứ như thế. Hình ảnh cuộc đời là sự nhất định đổi thay ấy của chỗ ngồi ở đầu bàn ăn dành cho người cha, cuối bàn ăn dành cho người mẹ, của tờ báo hàng ngày đặt sẵn cạnh tách cà phê sau bữa trưa, của những chương trình âm nhạc với những tiếng hát quen thuộc, những bài đơn ca, hợp ca nghe đã trăm lần, của ánh đèn tắt đi cho giấc ngủ đến, của buổi sáng trở dậy đi làm, của khuôn mặt thờ ơ trong bóng gương, của câu chuyện người vợ kể nhưng người chồng đã ngủ, người chồng nói nhưng người vợ đã thôi nghe, của giấc ngủ nằm quay lưng lại, của những khoảng thời gian xếp lại ngay ngắn, tuần tự trôi đi, không đợi chờ, không dấy động. Và người ta sống thỏa thuận, ngoan ngoãn, đã lâu lắm, đã xong rồi như thế, như thế.

Chiếc xe rô máy. Ánh đèn chiếu xe, làm hiện lên con đường trải đá cuội trắng, chạy vòng theo thảm cỏ. Bên cạnh Nguyên, Tần ngồi ngay ngắn, hai tay cầm sách thu yên trong lòng. Trông nghiêng nét mặt Tần hần lên nền ánh sáng mờ mờ, những

đường nét khô lạnh và khắc khổ. Một khuôn mặt thân yêu ở gần. Thân yêu nhất. Vì là khuôn mặt của người vợ. Người bạn trăm năm. Đồng hành suốt một đời người. Khuôn mặt của người đàn bà đã đến, đã ở lại, nơi số kiếp đã an định ràng buộc hoàn toàn, nơi tháng ngày phủ dần những mắt lưới, vây kín lấy, không một kẽ hở, một lối thoát.

Buổi tối, như từ khởi sự, vẫn mát và đầy khi chiếc xe Peugeot đen lăn đi chậm chậm trên con đường lạo xạo đá chuyển dưới bánh trườn nhẹ. Hai cánh tay Nguyên duỗi thẳng, mười ngón tay nhìn thấy rõ ràng trên cái vòng tròn nhẵn thín của tay bánh xoay chuyển từ từ. Chàng sống một cảm giác yên lặng thư thái. Và trong một khoảnh khắc Nguyên lại bắt gặp, cái cảm giác kỳ lạ chưa từng đến với ý nghĩ, là chàng không có một ý nghĩ gì thành hình rõ rệt trong đầu. Nghĩ là mình không có một ý nghĩ gì trong đầu! Nguyên bật cười.

Tần đưa mắt nhìn sang. Nguyên ao ước Tần hỏi chàng có chuyện gì vui mà cười như thế, và chắc Nguyên sẽ cố gắng kể cho vợ nghe về sự khám phá ngộ nghĩnh đó. Nhưng Nguyên thất vọng liền. Tần lại nhìn thẳng, và lại thu mình vào yên lặng. Ở Tần, mọi ngạc nhiên về chồng đã bị nhận chìm từ rất lâu, bởi cuộc sống chung tưởng như không còn gì đáng làm cho ngạc nhiên vì nhau nữa.

Con đường thấp thoáng bóng lá hiện ra trước đầu mũi xe. Những hàng rào sắt chạy dài tiếp nối với những bờ tường im lìm. Đèn đỏ. Ngừng lại. Đèn xanh. Chạy đi. Dưới một gốc cây, cái bóng trắng lẻ loi và phiến muộn của người cảnh sát ném cái nhìn về xa tít cuối phố. Gió thổi mát một bên thái dương Nguyên.

– Chúng mình đến một lát rồi chúng mình nhớ về sớm, anh à.

– Ủ, chúng mình sẽ về sớm.

Sự có mặt ở buổi dạ hội chỉ là một hành động giao thiệp có tính chất xã giao, không hơn không kém. Nguyên ngả người ra thành ghế, cố đẩy ý nghĩ đến một người bạn ăn chơi tên là Hoàng. Chàng không ghét cũng không thèm muốn cuộc sống nhiều ánh sáng, nhiều tiếng động hơn của Hoàng. Năm tháng mòn mỏi đã làm tàn lụi ngọn lửa của những khát khao thiếu thời nhiều mặt trong Nguyên.

Lấy vợ, Lập gia đình. Khoác lên thân thể yên đứng những trách nhiệm chỉ rũ bỏ được khi nằm xuống, khép mắt trong tịch mịch vĩnh viễn. Thiếu thời, tới nay, như một hơi sương vật vờ, ở một cõi sau lưng xa khuất vô chừng lãng đãng trườn vào tâm tưởng. Thiếu thời như một vỗ về dịu nhẹ, một an ủi buồn rầu. Tuổi hai mươi, từ giã cửa lớp, bước những bước chân thứ nhất vào đời, cuộc đời là một chân trời sáng ngời những mộng tưởng lấp lánh như vùng ánh sáng hư ảo bốc lên của một thành phố lớn nhìn thấy thật xa, từ một vùng làng xóm tối tăm. Sách vở dạy Nguyên yêu mến những trời cao đất rộng. Tiểu thuyết dạy

Nguyên muốn vượt thoát, muốn bay bổng, muốn ném mình vào xô dịch, muốn là người lữ hành của những phiêu lưu bất ngờ và những đời đổi kỳ thú. Chàng yêu những hình ảnh đó làm ngây ngất những rung động và những tưởng tượng đầu đời. Một bến tàu có sương mù kín đặc làm ướt đầm những trụ đá, những thành tàu buồm neo. Mặt nước loang loáng. Cái áo kéo thật cao trên mái tóc bông bênh trùng dương đón chào của người lữ hành thả những hơi khói thuốc cuối cùng trên một bến bờ quê hương trước khi ném mình vào viễn du. Sách vở và tiểu thuyết và tưởng tượng chấp những đôi cánh thiên thần tuổi trẻ cho Nguyên, ném chàng lên không gian, thả cho bay đi qua núi cao, sông dài, biển rộng, cho hạ cánh xuống những kinh thành thế giới. Bờ sông Seine rào rào lá rụng. Mùa thu Tây Phương vàng vọt như tâm tư phiền muộn của người đàn bà thật tình. Những kẽ đá róc rách tiếng nước như một lời thở than bất tuyệt của thời gian trôi qua và không bao giờ trở lại. Những cặp nhân tình quen đời hôn nhau mãi mãi, bần bật, không thôi, dưới những vòm đá tối, trên những ghế đá công

viên, trong những lùm cỏ khuất nẻo um tùm của một vùng ngoại ô đã ngát thơm cỏ hoa thôn dã. Một vòm trời Luân Đôn mưa phùn ướt át, với những hồi còi náo ruột rên rĩ trong sương chiều thả giọt. Những quán rượu dưới bến. Những khuôn mặt bùng bùng hơi men của đám thủy thủ già cúi đầu nhớ về một quê hương chói nắng, mơ tưởng được về chết ở đó, trong cái nghĩa địa thân thuộc mềm yếu của nơi chốn ra đời. Ánh trăng Địa Trung Hải dãi mộng trên thành phố Naples, Naples của những bài ca trữ tình đuổi theo dấu chân của những người yêu nhau đưa nhau vào những thiên đường riêng. Liễu của hồ Động Đình, anh đào của thôn quê Nhật Bản, những con đường xa thẳm và những chân trời mênh mông của Mỹ Châu. Thế giới bồng bềnh những tiếng sóng lòng tuổi trẻ. Xưa kia Nguyên đã mơ ước được như thế, được là một cánh chim giang hồ, người lữ hành của những sơn ga. Và những bến tàu, mà mỗi chuyến đi là một trang sách vàng mở rộng vào những hiểu biết về thế giới.

Những buổi chiều của tuổi trẻ, nằm trên thảm cỏ vàng nắng của một bờ đê Yên Phụ, gối đầu tay nhìn lên những dải mây trắng nõn qua cái rười rượi xanh biếc của Hồ Tây Những buổi sáng từ thư viện ra, đầu óc còn sáng ngời những lời vàng và những dòng ngọc của những tác phẩm văn chương thế giới, đi tản bộ dưới bóng lá um tùm của Bách Thảo tĩnh mịch. Hàng nghìn lần Nguyên thầm nhủ với chàng là chàng sẽ bỏ đi, sẽ lên đường, sẽ thực hiện những mộng tưởng lớn lao của tâm hồn chàng, mà lớn lao nhất, đắm đắm và ngây ngất nhất là giấc mộng xê dịch.

Nhưng đời người, bao giờ cũng vậy, có những ước muốn không thành tựu, những ước muốn đó, thời gian qua cầu, làm thành những ngậm ngùi quá khứ, khiến cho tâm hồn người còn mãi mãi bàng khuâng. Đời Nguyên, từ tuổi thiếu thời hoa bướm đi trên chiếc xe loan mộng tưởng vào đời, vậy là đã rẽ vào một hướng khác. Và đứng lại. Tầm mắt Nguyên không được bắt gặp cái xa thẳm phơi phơi của những chân trời, cái hun hun mênh mông của những vô tận cuối

đường, cái nhật nhòa trắng xóa của núi tiếp núi mây tiếp mây, choáng váng của trùng dương nổi sóng, cái ngất ngư của một con tàu ném hết tốc lực vào cuộc viễn hành.

Vĩnh biệt những sân ga, những trạm hẹn. Vĩnh biệt những giấc mơ ngà ngọc của đời. Vĩnh biệt những tuổi trẻ của tôi không được sống với nó đến cùng, những khát khao của tôi không bao giờ trở thành sự thật, những đợi chờ ở xa tầm tay với, một cái tôi khác biệt hoàn toàn với cái tôi của những xâu chuỗi tháng ngày lê thê. Con thuyền chưa lìa bến đã nằm im trong cái vũng đời cố định. Cánh chim bằng chưa vạm dậm bay đi, đã đậu xuống. Cánh mồi và hồn sâu. Lòng hết lửa rồi và trái tim đã mất rồi những thúc đẩy tưởng không thể nào cưỡng chống được của chí lớn. Lấy vợ. Hôn nhân như một cái lưới úp xuống giam nhốt trong nó những ý muốn vượt thoát yếu đuối cuối cùng.

Hôn nhân. Một người đàn bà gắn chặt vào đời kiếp, bởi lẽ, phải hơn là bởi sự va chạm dữ dội của tình yêu. Một đoàn xe hoa mệ mỗi lần

bánh trong một buổi trưa Sài Gòn nắng lớn. Một bữa tiệc ồn ào giả tạo, ánh sáng nhức đầu, với những tiếng cười nói vô nghĩa vang động những âm thanh xa lạ. Rồi đứa con thứ nhất ra đời. Rồi đứa thứ nhì kế tiếp. Người con trai lãng mạn, đặt tâm hồn cao hơn đời sống ở Nguyên đã chết. Lẳng lặng yên yên, đều đặn trôi xuôi, hình ảnh cuộc đời khuôn thước và ngoan ngoãn kéo dài như thế, tháng qua tháng, năm qua năm, mỗi một bước đi của thời gian thêm một nét nhăn hiện hình trên đôi trán.

Tiếng Tần kêu lên, làm Nguyên giật mình.

– Tới rồi mà, anh còn đi đâu thế.

Nguyên cười, thẳng vội xe lại. Chàng đã đi quá nhà Hoàng đến hai chục thước. Một dãy xe xếp hàng dài trên vỉa hè trước cửa nhà Hoàng làm cho sự lui lại khó khăn. Nguyên ngập ngừng một lát để Tần được dịp trách.

– Đầu óc anh hồi này thế nào ấy.

Nguyễn nhìn sang, toan nói: « Em nhận xét đúng lắm”. Nhưng chàng lại thôi. Tắt máy buồng hai tay xuống để ngay ngấn trên đùi như một cử chỉ trấn tĩnh lại, để xem chàng phải làm gì, rồi Nguyễn lên kính:

– Chịu khó đi bộ một quãng vậy.

Chàng nói thêm, như bào chữa:

– Đâu xe xa thế này, lúc về tiện hơn.

Via hè vang lên tiếng giầy của cặp vợ chồng sánh vai đi bên nhau. Nguyễn vuốt tóc, nắn lại cái nút cà vạt và Tần choàng lại trên thành vai gầy của nàng cái khăn kim tuyến. Nhìn sang vợ, Nguyễn thấy Tần phục sức trang trọng, đứng đắn, một vẻ gì hơi xưa, hơi lỗi thời, và lớp son phấn trên khuôn mặt nhiều khoảng trũng và nhiều góc cạnh sắc lạnh của nàng không làm cho Tần trẻ tươi lại mà như làm cho Tần già hơn, mệt mỏi và phiền muộn hơn.

Họ dừng bước trước một khung cửa sắt mở rộng. Dãy xe nhà bóng loáng, kính lên cao cho nhìn thấy những khung trống, với những mặt đệm im lìm ngọt ngào. Tiếng nhạc từ bên trong cánh cửa vọng ra, âm thanh trầm bổng từng hồi trên con đường trải đá cuội trắng lạo xạo dưới bước đi ngập ngừng của Tần, khi Nguyên kéo tay nàng bước vào. Tần quay sang, dặn lại câu nàng đã dặn chồng trên xe.

- Vào một lát rồi về sớm đấy nhé.
- Em muốn về lúc nào cũng được.

Âm nhạc rồi những tiếng cười nói bốc lên từ hàng hiên rộng lồ nhố những bóng người đi lại, hay đứng im, quay lưng ra. Buổi tiếp tân của Hoàng đã bắt đầu từ trước khi hai vợ chồng đến nơi.

2.

Phòng khách của Hoàng. Một căn phòng khá rộng, có thể chứa được hai trăm người, và căn phòng đã được dọn quang đi, chiếc ghế bành màu xanh thẫm kê sát vào hai bờ tường chạy dài đến cuối phòng, nơi kê một cái bực cao trải thảm đỏ thẫm. Trên bực, một dàn nhạc đang dạo một bản tango êm dịu. Tốp nhạc sĩ, gồm năm người đàn ông và một nữ ca sĩ trẻ tuổi, phục sức kiểu Tây Phương, váy tím bó sát vào áo xanh nhạt hở ngực. Cô ta đứng tựa vai vào thành tường, một cánh tay co lên trước ngực, đưa đi đưa lại theo nhịp nhạc chậm chậm. Khuôn mặt người nhạc sĩ nào cũng dừng dừng bất động như họ đã chứng kiến cảnh tượng khiêu vũ của những buổi tiếp tân này đã hàng trăm nghìn

lần. Chỉ có một vài người đàn bà ngồi nghiêm chỉnh mà nhìn ngắm trên những chiếc ghế bành kê sát tường, còn phần lớn quan khách đều đứng thành những tốp dăm bảy người chụm đầu trò chuyện. Đàn ông, đầu chải mượt bóng, những mái tóc đen đậm, ướn nhảy dưới ánh đèn. Y phục tím sẫm, màu tím đêm là màu đang thịnh hành. Cà vạt sáng trắng. Màu trắng sáng cũng là màu đang thịnh hành. Đàn bà phục sức linh động và nhiều kiểu hơn, áo Việt Nam lộng lẫy chen lẫn với áo Tây phương gọn ghẽ, khỏe mạnh. Nhiều mùi thơm của nước hoa gặp nhau trong không khí có nhạc thường xuyên xáo trộn. Những ly rượu mạnh cầm nghiêng sóng sánh trên những lòng tay. Người ta uống đã nhiều lắm. Những mặt đỏ sẫm. Người ta nói đã nhiều chuyện lắm. Những mái đầu đã chạm vào nhau thật gần, thân mật, thầm kín và suồng sã. Người ta nháy với nhau đã nhiều lắm. Mặt đá hoa dùng làm sàn nhảy đã bóng loáng. Quả nhiên là Nguyên và Tần đã đến muộn. Nguyên đứng sau lưng một đám người đang mải chuyện không để ý đến chàng. Nguyên kiễng chân, quan sát một lượt, nhưng không thấy Hoàng đâu. Phút này, lạc lõng và bơ vơ giữa

đám người lạ mặt, Nguyên chỉ muốn gặp Hoàng, xin lỗi đã đến chậm, rồi cáo từ ra về, lấy cớ là vợ chàng mệt và không quen thức khuya. Bên cạnh, Tần đứng im, chờ đợi. Nguyên thì thầm:

– Đông quá nhỉ?

Tần nói nhỏ cho Nguyên đủ nghe thấy:

– Nóng thấy mồ.

– Em ra ngoài hiên mà đứng cho mát hay chịu khó tìm một cái ghế mà ngồi.

Tần cau có, hai tay ôm chặt lấy cái sắc trước ngực. Rõ ràng là nàng đã tỏ ý bức bối vô cùng. Nguyên bật cười, khoác lưng vợ dễ dàng:

– Một lát rồi về. Gặp anh Hoàng, bảo qua cho anh ấy một tiếng rồi chúng mình về.

Hơi gió chạy dọc theo hàng hiên. Tầm mắt như vừa được cởi bỏ gông cho Hoàng một cảm giác dễ chịu.

– Ông bà dùng gì?

Một người bồi, quần áo trắng toát từ trong nhà đi ra với một khay nước trên tay và đứng lại trước vợ chồng Nguyên. Nguyên nhắc lấy cho chàng và Tần hai ly nước cam.

– Bậy. Riêng chị Tần uống nước cam thôi. Còn Nguyên, phải uống rượu. Ngày sinh nhật của tôi mà.

Tiếp liền câu nói là một tiếng cười giòn dã, đầy những âm thanh yêu đời và một bàn tay vỗ mạnh lên vai Nguyên. Nguyên quay lại để bắt gặp khuôn mặt trầm tĩnh, ánh mắt vui mừng và nụ cười thân mật còn nguyên vẹn trên môi Hoàng. Hoàng cao ngang tầm Nguyên, nhưng mập mập hơn. Đôi bạn bắt tay nhau. Hoàng nghiêng mình chào Tần, khen:

– Chà, bà chị tối nay diện đẹp quá.

Tần chỉ hơi nhếch mép. Nàng nói ngay:

– Nhà tôi đang định tìm anh đó.

– Thì tôi đây, có chuyện gì thế. Vào bên trong vui hơn. Còn khiêu vũ nữa.

– Định xin lỗi anh và đưa nhà tôi về.

– Bậy, mới đến sao lại về. Không được. Về tôi giận. Tuyệt giao ngay. Anh chỉ đến lúc nào tôi không biết đấy. Xin lỗi. Đông quá. Bạn thân thì xin cứ tự nhiên cho mới được.

– Nhưng nhà tôi kêu mệt. Và muốn về.

– Trông chị thế kia mà mệt gì. Chị vào ngồi trong này một lát là hết mệt ngay. Tôi còn định mời bạn hữu ở lại đây uống rượu và đánh bài tới sáng. Anh chỉ bỏ về sớm, người ta cũng bắt chước về theo, thế là giết tôi không dao, anh chỉ có biết như thế không? Mười hai giờ rồi xin để ông bà về với nhau không dám giữ. Nhưng bây giờ thì không được. Nhất định không được. Nhất định.

Hoàng trợn mắt, nói liền một thôi mấy tiếng « nhất định » và thái độ khôi hài làm trò này đã lấy được của Tần nụ cười vui vẻ thú nhất của buổi

tối. Hoàng có cái nghệ thuật đó, nghệ thuật đánh tan một bầu không khí khó chịu, làm cho những người khó tính nhất cũng không tài nào nghiêm trang được.

– Có thể chứ!

Hoàng đưa Tần ngồi xuống một cái ghế vừa bỏ trống và quay lại ngay với Nguyên. Người bồi còn đứng đó chưa đi. Hoàng cướp lấy ở tay Nguyên ly nước cam, và nhấc lấy ở khay một cái ly khác. Nguyên đẩy ra:

– Cái gì thế này?

Hoàng quắc mắt bắt Nguyên cầm bằng được mới chịu nghe:

– Làm như thuốc độc không bằng. Uống kị thượng hạng đấy. Uống đi cho đời lên hương. Đàn ông không biết uống rượu coi như đời tàn. Uống một hớp, thấy đời lên hương ngay lập tức.

Nguyên nhìn cái màu vàng sóng sánh của ly rượu nâng ngang tầm mắt:

– Uống hai hớp thì sao?

– Thì phải uống luôn hớp thứ ba. Thì thấy đời bát ngát và đầy chát hương.

Hoàng tình nghịch nhìn Nguyên đưa ly rượu lên môi, nhắm mắt uống một hớp và nhắm mắt lại.

– Sao? Chưa chết mà.

– Chưa chết nhưng mà nặng quá.

– Hớp đầu bao giờ cũng thế. Hớp sau, êm như mật, ngọt như đường. Kinh nghiệm của người đã uống đủ các thứ uých-ky danh tiếng nhất trên thế giới bảo cho kẻ hủ lậu chưa từng chè rượu bao giờ là cậu như thế.

Chợt Hoàng nhìn mau về phía Tần ngồi quay lưng lại, rồi nháy mắt hỏi Nguyên, bằng một giọng tội lỗi đồng lõa:

– Sao không để bà đắm ở nhà.

Nguyên ngạc nhiên thành thật:

– Để nhà tôi ở nhà làm gì. Thiệp anh viết rõ là mời cả hai vợ chồng chúng tôi mà.

Hoàng làm điệu ngửa mặt, đưa cả hai tay lên trời, than:

– Thật thà đến như ông Nguyên này của tôi thì hết chỗ nói rồi. Mời hai là một chuyện. Đến một là một chuyện khác chứ. Cậu chẳng chịu hiểu biết gì hết.

Sự ngạc nhiên thành thực ở Nguyên vẫn chưa hết:

– Đến một mình?

– Khi anh đến một mình, anh sẽ gặp nhiều chuyện vui thú bất ngờ, mà anh không bao giờ gặp được nếu lúc nào cũng kè kè « cái phân nửa » của anh ở bên cạnh.

Nguyên chưa hiểu những vui thú bất ngờ mà Hoàng ám chỉ là gì, nhưng chàng cũng mang

máng đoán được đó là những cuộc vui mà chỉ có người độc thân hay chơi bời như Hoàng mới có quyền tham dự. Để cho Hoàng khỏi thất vọng về sự ngây thơ và chậm hiểu của mình, Nguyên gật gù và đáp lại Hoàng, cũng bằng thứ nụ cười và cái nháy mắt đồng lõa :

– Lần sau vậy. Lần sau sẽ đến một mình.

Hoàng cả cười:

– Nên như thế. Như thế luôn luôn, cho đời được luôn luôn như thế mà lên hương.

Rồi Hoàng nắm lấy cánh tay Nguyên, kéo đi:

– Vào trong này một lát đã. Tôi bảo dàn nhạc chơi một bản nẩy lửa, thật đọt sống mới, để anh nhìn tụi trẻ nó nhảy, để anh thấy rằng anh không sống mau, sống vội là thiệt vì những người tuổi anh và tôi đã kể miệng lỗ cả rồi, biết không?

Trong khoảng khắc chuyển tiếp của dàn nhạc mọi người đều ngừng nói chuyện, tầm mắt hướng về phía cuối phòng. Và chờ đợi. Nguyên

chợt cảm thấy như chàng đã bắt đầu hòa nhập vào bầu không khí phù phiếm của buổi tiếp tân tuy sự hòa nhập mới chỉ dấy lên như một thoáng nghi ngờ yếu đuối, và mỏng manh dễ tan vỡ. Chàng thuận tay đưa ly rượu lên môi và trót thuận tay rồi chàng uống thêm một hớp nữa. Men rượu vẫn làm Nguyên nhăn mặt, nhưng hớp rượu thứ hai không còn là một bất đắc dĩ hoàn toàn như hớp rượu đầu tiên. Một cảm giác ấm áp bắt nguồn từ đầu lưỡi, từ cổ họng, tỏa lan đi cùng khắp thân thể.

Men rượu làm mất đi, như một sự màu nhiệm, ở Nguyên, cái trạng thái mệt mỏi và lạc lõng chàng đem tới đây, từ khi mặc quần áo, từ khi lái xe ra khỏi nhà. Tay chân muốn cử động. Miệng muốn nói. Và Nguyên vui thú thâm kín với sự đổi khác bất ngờ. Chàng đưa ly rượu lên nhìn ngắm cái đẹp của màu rượu sồng sánh, nghe thấy cái tiếng động vui tai của những cục đá va chạm vào nhau trong lòng ly. Nắm chắc ly rượu trong tay, Nguyên lững thững đi lách qua những đám người, đến đứng cạnh Tần.

Tần cau mặt, khi ngược lên và thấy chồng:

– Anh uống rượu thật đấy à!

– Thật.

– Thôi đi.

– Thì thôi.

Tần cựa quậy trên ghế, tỏ ý muốn đứng lên.

– Sắp về chưa anh?

– Lát nữa.

– Anh bảo về ngay mà.

– Anh Hoàng không cho về.

Miệng nói, Nguyên đưa tay đặt lên vai Tần ấn nhẹ cho ngồi yên:

– Người ta nhảy rồi kia kìa.

Trên dàn nhạc, người nữ ca sĩ mặc váy tím bó chên và áo xanh hở ngực đã từ bỏ chỗ tựa ra trước micro. Thường nhật, trong cuộc sống trầm lặng và xa lánh của chàng, Nguyên rất ít khi đến vũ trường và phòng trà. Vài tuần lễ một lần, cơm nước xong, không buồn ngủ, không đọc sách, chàng rủ Tần đi xem chiếu bóng, nhưng chỉ những khi nào chàng có lý do để tin cuốn phim sắp coi là một phim hay. Nằm dài trên giường, hay ngã người trên đi-văng, với một cuốn sách hay trên tay, bao nhiêu buổi tối trong đời rồi, là thú vui duy nhất của Nguyên. Cho nên khi những tiếng nhạc dạo đầu nổi lên và khi người nữ ca sĩ yếu điệu tiến ra trước micro Nguyên đã vui thú trước một cảnh tượng thật lạ mắt. Cô gái nhấp nhồm. Cả thân hình cô ta chột rung lên như có một luồng điện mạnh truyền khắp, rồi bài hát ngoại quốc thành linh nổ tung như một kho thuốc nổ đầy ắp. Nhạc ôm lấy tiếng hát. Tiếng hát vùng thoát khỏi sự ôm ấp, và như vậy, lời hát và điệu nhạc xô chen lúi rúi, cuống quýt, mãi miết, như sự dồn đổ tận cùng của một dòng thác từ cao.

Mọi người, như Nguyên, cùng hướng tầm mắt từ dàn nhạc quay cuồng xuống cái trợn nháy, cái sáng choang, của sàn đá hoa, nơi ba cặp nam nữ trẻ tuổi đã lao ra. Những thân hình nhỏ bé, gọn ghẽ trong những bộ quần áo bó sát ấy, nhập rất nhanh vào một cuộc lên đồng. Họ đứng nguyên một chỗ, nhưng toàn thân rùng rùng như sóng lượn. Họ lắc, họ hát, họ quay, họ đảo. Không ngừng, không ngừng. Không chậm lại mà nhanh hơn, nhanh hơn, điên loạn hơn, vô thức hơn. Nguyên cúi xuống để xem phản ứng trên nét mặt của Tần, trước điệu nháy kỳ dị. Tần ngồi im sững, thẳng cứng, miệng Tần mím chặt lại, ở Tần, là sự tràn đầy của một phản ứng chối nhận bằng im lặng căng thẳng.

Nốt nhạc cuối cùng dội mạnh như một hơi thở dốc. Nhiều tiếng cười, một vài tiếng vỗ tay nổi lên. Bầu không khí đã được hâm nóng: Sau điệu nháy quay cuồng, và điệu nhạc kích động, người ta trở lại với những hòa tấu êm dịu. Nhưng thái độ của mọi người có mặt đã đổi khác. Thân mật, buông thả và suồng sã hơn. Trên sàn nháy

mà những người không thấy không còn dõi theo bằng cặp mắt tò mò nữa, những vòng tay ôm sát hơn vòng lưng, và nhiều mái tóc đàn bà đã vùi lấp vào những bờ vai đàn ông như một trao phó âu yếm thầm kín. Thấp thoáng ở những góc tối của cánh vườn rộng, bóng những người tách lẻ ra khỏi đám đông sánh vai đi bên nhau, quay lưng lại, thật xa với cái cảnh tượng ồn ào và sáng choang của phòng khách. Nguyên trở ra hiên đứng nói chuyện với một vài người bạn cùng làm một sở với chàng. Những mẫu chuyện vụn vặt về thời tiết. Về những tin tức chiến sự, về mấy trận bão lụt tàn phá mấy tỉnh Trung-phần. Giữa nếp sinh hoạt phố phường đầy tính chất trưởng giả và phù phiếm của buổi tiếp tân có rượu mạnh, âm nhạc và khiêu vũ, mọi người đàm thoại với nhau đều cố tạo cho mình một giọng nói thành thật, và khi thôi nói, đều chịu khó tỏ vẻ chăm chú theo dõi câu chuyện của người đối diện, tuy thâm tâm ai cũng thừa biết những lời nói chỉ có một giá trị đầu lưỡi, và sự chăm chú nghe chỉ là để che giấu sự lơ đãng do buồn nản gây ra.

Người nói chuyện với Nguyên là Toàn, cùng làm việc một buồng giấy với chàng, còn trẻ, mới lấy vợ tháng trước. Nguyên nhìn Toàn và có cảm tình với người bạn đồng nghiệp kém tuổi chàng ít nhất là một giáp này. Dáng điệu Toàn nhẹ nhõm, dễ thương. Ở Toàn, toát ra một vẻ gì nhấp nhòe rất thanh niên.

– Chị có đến? Toàn hỏi.

– Có. Nhà tôi đang xem mọi người khiêu vũ.

Toàn đưa mắt nhìn vào vùng ánh sáng và âm nhạc trộn lẫn của phòng khách. Nhạc trải đi theo một nhịp đều đặn. Người ta đang nhảy từng bước dài, rồi từng bước ngắn, nhảy với nhau một bản boston. Ánh sáng xanh biếc, như ánh sáng vũ trường, mỗi khi nhạc dạo đến một bản boston.

– Nhảy hay là không nhảy chứ xem thì có gì mà xem.

– Nhà tôi không biết nhảy.

– Anh không dạy chị?

Toàn hỏi và tinh nghịch nhìn Nguyên.

Nguyên thật thà trả lời.

– Không?

– Anh biết nhảy chứ?

Nguyên cười làm điệu xê dịch bàn chân như đang khiêu vũ:

– Đại khái.

– Đại khái là thế nào?

Nguyên cắt nghĩa.

– Hồi xưa, mới ở trường ra, chưa lập gia đình tôi có một người bạn thân cùng lớp, con nhà giàu, mê nhảy như điệu đồ, ăn chơi nghiêng giời lệch đất ở Hà Nội suốt một thời kỳ trước chiến tranh. Tôi không lấy gì làm hứng thú lắm, nhưng hăn gần như bắt tôi phải tập nhảy, cho nên tôi cũng

biết một vài điệu. Gọi là biết. Và còn phải gọi là nhảy dở lắm.

– Anh hay đi nhảy luôn không?

Nguyên cười:

– Đã bao nhiêu năm nay, tôi không biết vũ trường là gì, ngoài những thiên phóng sự về vũ trường đọc thấy ở trên những nhật báo.

Nguyên thân mật vỗ vai Toàn:

– Anh còn trẻ thế này, chắc thích nhảy và nhảy giỏi lắm.

Toàn gật đầu, nói bằng giọng tự tin:

– Cũng khá. Các điệu mới tôi đều nhảy được.

– Còn tôi, tôi có cảm tưởng mình lỗi thời và hủ lậu quá.

Nguyên cau mặt, tìm chữ rồi phá lên cười nói đùa:

– Thế là chậm tiến phải không?

– Mê đi rồi. Bây giờ phong trào nhảy lên cao lắm. Trẻ con tám chín tuổi đã nhảy twist như mình. Sao anh không tập nhảy thêm. Một cours de danse. Trong một tuần lễ. Dăm bảy trăm, nghìn bạc về khoản học phí là cùng. Mình đến những cuộc tiếp tân có khiêu vũ như thế này mà không biết nhảy các điệu thịnh hành bây giờ, thiệt lắm.

Nguyên gật đầu, thành thực:

– Đúng như thế. Nhưng tôi không ham nhảy lắm. Nghe âm nhạc thích hơn và nghe âm nhạc là đủ.

Thấy Toàn nói chuyện khiêu vũ, mà có vẻ thờ ơ với cuộc khiêu vũ đang tiếp tục không một phút giây ngừng nghỉ trong phòng khách.

Nguyên ngạc nhiên:

– Anh không vào nhảy còn đợi gì nữa. Mời anh cứ tự nhiên,

Toàn nhún vai, giữ tay Nguyên lại khi Nguyên tỏ ý muốn tránh cho Toàn vào trong nhà:

– Ngoài này mát hơn. Chúng mình cứ đứng đây nói chuyện thú hơn. Nhảy nhót gì. Anh Hoàng tổ chức tiếp tân có khiêu vũ luôn mà cũng chả ra làm sao cả.

Nguyên tròn mắt trước nhận xét của Toàn:

– Anh nói sao? Vui đấy chứ.

Toàn làm ra vẻ thành thạo, và vung tròn tay chỉ cho Nguyên thấy tất cả những người có mặt:

– Vui! Cố nhiên là vui. Tôi có buồn như đưa đám đâu. Nhưng nhảy thì phải có người nhảy. Anh thử nhìn thành phần nam nữ xem. Chán mới đời. Năm ông mới có độ một bà. Ai nhảy ai đứng? Ấy là chưa kể những người không biết nhảy như chị chẳng hạn. Có lẽ lát nữa, tôi sẽ đến tiệm nhảy, Toàn nháy mắt, vui thú:

– Mãi mãi mới được một buổi tối nhà tôi nó chịu để cho tôi đi một mình như thế này. Chẳng

lẽ lại không có mục gì thì uống mất cơ hội nghìn năm một thuở.

Nguyên cười thành tiếng:

– Chuyện vợ chồng mới lấy nhau mà. Tưởng không có buổi tối nào anh được đi một mình mới phải chứ?

– Làm gì đến nổi thế. Nhưng nhà tôi nó ghen và dữ lắm. Mỗi lần ghen, nó làm tan hoang cửa nhà.

Câu nói của Toàn làm Nguyên nhớ lại khuôn mặt của một cô dâu trẻ trong một tiệc cưới chàng và Tần cùng đến dự ở một tiệm ăn Tàu trong Chợ Lớn mới đầu tháng trước đây thôi. Khi Toàn đứng ở thềm cửa căn phòng ăn rộng lớn, đón quan khách từ dưới đường lên bằng thang máy, và giới thiệu Nguyên: « Đây là nhà tôi ». Nguyên nhìn thấy một khuôn mặt e thẹn cúi xuống, khép nép trong chiếc áo cưới sa-tanh màu hồng, và chàng nghĩ vợ Toàn phải là một người đàn bà hiền lành, thần phục chồng. Bây giờ thấy Toàn nói vợ Toàn « ghen và dữ lắm ».

– Tôi nghĩ chị hiền lắm mà.

Toàn giơ cả hai tay lên trời:

– Hiền? Thế là anh chưa hiểu nhà tôi, anh chưa hiểu đàn bà. Mấy ai được hiền từ và trầm lặng như chị nhà.

Nguyên gật đầu:

– Tôi không hiểu gì về đàn bà thật.

Điều làm cho Nguyên ngạc nhiên, là tại sao, không thân thiết gì cho lắm, Toàn lại đem chuyện riêng, chuyện vợ ra nói với chàng, và nói nhiều đến thế. Tưởng như từ ngày đoạn tuyệt với cuộc sống độc thân, Toàn chưa hề được thổ lộ với ai vậy, tối nay tình cờ vợ được Nguyên, Toàn phải nói cho hả.

Trạng thái đặc biệt này không hề đến với Nguyên bao giờ. Mười mấy năm, từ ngày trở thành người bạn ăn đời ở kiếp với Tần, Nguyên chưa từng đem chuyện vợ chồng nói với ai bao giờ, dù là với bạn thân, thân gấp trăm lần hơn là

sự thân thiết Toàn và chàng. Chàng không nói và cũng không ai hỏi. Cuộc sống gia đình chàng hình như là một niềm hạnh phúc bình yên, cách biệt, như một tòa biệt thự ở thật xa đường phố, sau một cánh cổng sáng chiều đóng kín, người ta đi qua nhưng không nhòm ngó vào bao giờ. Nguyên thường nghe nói đến những tấn thảm kịch muôn mặt của bất cứ một gia đình nào. Giữa chồng và vợ. Giữa vợ chồng và con cái và họ hàng đôi bên. Chưa từng bao giờ, Nguyên nghĩ là chàng trải qua những thảm kịch loại đó. Nghĩ lại cho kỹ xem! Không. Nghĩ lại cho kỹ rồi. Chẳng có một con sóng, một ngum gió nào xảy ra. Chẳng một lần xô xát, một cuộc xung đột. Một vài câu nói gay gắt, một vài cử chỉ khó chịu, như thế có thể gọi là bất hòa được không? Câu trả lời đến với Nguyên là không? Là chàng và Tần sống bên nhau, trong một hiện tượng hòa thuận kéo dài đã bao nhiêu năm, hòa thuận đến độ chàng không suy nghĩ, không ý thức được sự hòa thuận đó nữa. Rồi khi bạn hữu khen ngợi chàng có hạnh phúc, thú hạnh phúc của cả một đời người là hạnh phúc gia đình, Nguyên chỉ mỉm cười.

Người ta bảo chàng có hạnh phúc. Một người, hai người bảo, ai cũng bảo thế, khiến cho Nguyên đôi khi cũng tin là chàng có hạnh phúc. Nhưng hạnh phúc đó không hề bao giờ làm Nguyên kiêu hãnh. Hạnh phúc ở Nguyên, những lúc chàng ôn lại đời mình, trước sau là nỗi ngậm ngùi thoảng nhẹ như một tiếng thở dài đó của những mộng tưởng quá khứ không bao giờ thực hiện được, thuở xưa, khi chàng còn trẻ, thuở xưa ấy, bây giờ nhìn lại, như một bờ bãi mịt mù xa khuất, nhưng vẫn còn vọng lại nơi đây cùng tâm tưởng, một tiếng vỗ đập, rất nhẹ, như một nỗi buồn êm ái, không còn tác động gì nữa, nhưng vẫn thỉnh thoảng vọng về, và như thế, không bao giờ thôi.

Nguyên lắc đầu, xua đuổi những ý nghĩ bất chợt đấy, chàng không hiểu tại sao lại dâng lên trong đầu óc chàng như thế, ở đây, giữa lúc chàng đang nói chuyện với Toàn.

Chàng nhú mắt:

– Chúng mình nói chuyện tới đâu rồi nhỉ? A, chuyện nhảy đầm. Anh không thích nhảy ở đây?

– Thích. Đến đây để nhảy mà. Nhưng thiếu đàn bà. Thiếu đàn bà, trẻ đẹp và nhất là biết nhảy, nhảy thật giỏi. Tôi bảo anh Hoàng chưa biết tổ chức những buổi tiếp tân có khiêu vũ là vì thế. Lát nữa anh có đi với tôi cho vui không?

Một vệt đèn pha sáng lóe quét ngang từ đầu mũi một chiếc xe hơi màu trắng đang lượn vòng ngoài đầu cổng, làm cho Nguyên và Toàn cùng ngừng nói nhìn ra. Ánh đèn xe tắt đi. Im lặng trong khoảnh khắc rồi là nhiều giọng cười nói của đàn bà nổi lên, và nhiều tiếng giày cao gót lạo xạo tiến vào trên lối đi lát sỏi trắng. Toàn nháy mắt:

– Hai người đàn bà hai bên, một người đàn ông ở giữa.

Nhớ lại nhận xét vừa có lúc khởi đầu câu chuyện của Toàn, Nguyên cười:

– Anh cứ trách anh Hoàng không biết tổ chức nữa đi. Đàn bà bây giờ mới tới đó. Anh tha hồ nhảy.

Toàn nhún vai hoài nghi:

– Chắc đã ra cái ngũ gì. Hay nhảy lại nặng như xe bò. Hay lại mập như cái thùng, gầy như que tăm và xấu như quỷ dạ xoa.

Nguyên vừa để tâm mắt theo dõi những bóng người mới đến đang gần lại, vừa bảo Toàn:

– Nghe anh nói mà chết khiếp.

Một thân người từ trong nhà chạy ra, xô vào vai Nguyên.

– Xin lỗi.

Hoàng nói và nhanh nhẹn chạy xuống thêm.

Lúc này Nguyên đã nhìn thấy rõ cái bộ ba đến muộn. Người đàn ông, lùn, mập mập, đầu chải nhẵn bóng, mặc một bộ y phục màu tím than may cắt rất hợp thời trang. Dáng đi đường bệ khoan thai. Người đàn bà vừa đứng lại dưới ánh đèn trước mặt Hoàng, làm cho Nguyên xuýt phì cười và chàng đập khẽ vào tay Toàn. Đúng như

lời Toàn, thiếu phụ « mập như một cái thùng ». Cái màu đỏ tươi của bà ta căng hết mọi thớ vải trên một thân hình làm bằng những khối mỡ đầy và xếp chặt bên nhau không thở được. Màu áo đỏ rực mắt ngồn ngộn nổi bật trên một nền quần sa tanh bóng loáng. Chỉ có người đàn bà kia đứng nghiêng một chút, lấp sau vai Hoàng. Nguyên chưa nhìn thấy. Tiếng Hoàng, vừa vui mừng vừa như trách móc:

– Anh chị Quang. Gớm tưởng không đến. Cả chị Vịnh nữa. Mà sao chị đến một mình. Anh đâu.

Một tiếng nói cực kỳ thanh thoát đáp lại:

– Nhà tôi xin lỗi anh, nhà tôi mệt, không đến được.

Người đàn bà « mập như cái thùng » cười nói với Hoàng:

– Chị ấy còn định ở nhà không đi cơ đấy.

– Vợ chồng chúng tôi đến rủ phải nói mãi mới chịu đi.

Vẫn cái tiếng nói thanh thoát vọng qua vai Hoàng đứng chắn, lọt đến tai Nguyên:

– Vâng, tôi ít khi đi đâu.

Hoàng lắc đầu:

– Nếu ai cũng như chị thì tôi đời nào còn dám mở những cuộc tiếp tân như thế này nữa. Nào mời các anh chị vào trong nhà. Phần lớn là quen biết cả nhưng cũng có một vài người bạn mới mà tôi muốn giới thiệu như...

Hoàng quay trở lại, và khuôn mặt đầu tiên ở trên thềm mà Hoàng nhìn thấy là Nguyên:

– Như anh Nguyên chẳng hạn.

Hoàng cười lớn, hướng dẫn vợ chồng Quang và người đàn bà mà Hoàng vừa gọi là chị Vinh đi lên.

– Phải rồi, phải giới thiệu những người đàn bà như chị Vịnh cho những người đàn ông như anh Nguyên mới được.

Mọi người nghiêng đầu chào với một vẻ xã giao kiểu cách trong khi Hoàng giới thiệu. Trong khoảnh khắc nghiêng đầu, tầm mắt nhìn xuống, thấy những đầu ngón chân của người đàn bà có giọng nói thanh thoát một vẻ buồn rầu kín đáo ở hai mũi của đôi dép màu trắng, kiểu dép thanh lịch và đơn giản. Nhìn lên, Nguyên bắt gặp một đôi mắt đang lặng lẽ nhìn chàng. Cái nhìn đó không hàm chứa một ẩn ý nào. Nhìn thôi. Và thản nhiên nhìn.

Nguyên mỉm cười:

– Tại sao anh Hoàng lại nói thế. Những người đàn ông và những người đàn bà như chúng tôi là thế nào.

Hoàng cười thành tiếng, giọng thân mật và đùa nghịch:

– Còn thế nào nữa. Là những người tu tại gia, chỉ sống với hạnh phúc gia đình và không biết thế nào là đời sống ban đêm.

Nguyên thấy thiếu phụ đến một mình hơi mỉm cười. Rồi nàng cúi đầu chào Nguyên và theo Hoàng đi vào bên trong, nơi mọi người đang khiêu vũ. Hoàng cúi đầu đáp lễ và nhìn theo cho đến khi nàng khuất đi sau khung cửa. Trong đời chàng chưa từng nhìn thấy một vẻ đẹp nào trang trọng và khác thường như thế. Hồi còn đi học, hồi còn ở Hà Nội chàng đã được nghe bạn hữu ca ngợi đến vẻ đẹp nổi tiếng của một vài thiếu nữ, và vì tò mò muốn biết, chàng đã nhìn thấy những thiếu nữ có nhan sắc ấy. Nhưng, những lời khen đều thái quá hay có tính chất thiên lệch chủ quan. Vẻ đẹp của người đàn bà, đối với Nguyên phải là sự đài các và sự kiêu hãnh thâm kín làm thành cái đẹp. Đường nét cân đối của thân hình và mặt mũi chỉ là phụ thuộc. Hương của bông hoa – và Nguyên nghĩ người ta yêu bông hoa là yêu ở mùi hương – là ở sự đài các tỏa chiếu và tạo thành giá trị. Giá trị đó, theo Nguyên là sự cách biệt. Vẻ

đẹp nào khác thường cũng phảng phất một vẻ gì cách biệt. Nguyên còn nghĩ là người đàn bà chỉ thật đẹp khi tự biết là mình đẹp. Kiêu hãnh thậm kín là vì thế. Vì biết mình đẹp.

Bao nhiêu năm rồi, quan niệm về nhan sắc phụ nữ lúc thiếu thời ở Nguyên, tưởng không bao giờ còn làm chàng nghĩ đến, bỗng dưng như vừa đụng phải một va chạm bàng hoàng, và sống lại. Hiện tượng này làm cho Nguyên mỉm cười.

Tiếng Toàn, vẫn đứng bên cạnh, làm Nguyên giật mình:

– Anh cười gì thế.

Nguyên lúng túng lắc đầu, và không hiểu tại sao chàng lại đưa ra một nguyên nhân không phải là sự thật:

– Cười vì anh Hoàng bảo tôi tu tại gia và không biết gì về đời sống ban đêm.

– Đúng không?

Nguyên làm điệu ngầm nghĩ:

– Cũng đúng.

Toàn nhìn đồng hồ:

– Mười giờ rồi. Chóng thật. Thế là đã đi đứt một nửa buổi tối. Vũ trường mở cửa rồi.

– Anh còn ở lại đây phải không.

– Tôi cũng sắp về.

– Tôi đi trước vậy nhé.

Toàn đưa mắt vào nhà trong như có ý muốn tìm kiếm Hoàng và khi không thấy Hoàng đâu:

– Anh xin lỗi chủ nhân hộ tôi vậy.

– Vâng, mời anh cứ đi. Và chơi cho vui.

– Cám ơn.

Nguyên nhìn theo cái bóng dáng trẻ trung của Toàn vội vã tiến nhanh ra đầu cổng. Lúc này,

chàng mới sức nhớ là chàng đã đứng ở ngoài hiên lâu quá, chàng đã để Tần ngồi một mình ở trong nhà quá lâu.

Ánh đèn trong phòng khách sáng chói hơn ánh đèn ngoài thêm làm cho Nguyên hoa mắt trong giây phút. Chàng đảo mắt và vui mừng khi thấy Hoàng đang nói chuyện với Tần. Nguyên lách mọi người đến đứng sau lưng vợ.

Thấy Nguyên, Hoàng vội vàng đứng lên:

– Trả lại chị ấy cho anh đây.

Nguyên ngồi xuống cái ghế Hoàng vừa bỏ lại ân cần hỏi:

– Em mệt lắm chưa?

Tần hơi nghiêng đầu, đặt bàn tay lên cánh tay chồng.

– Không, không sao đâu.

– Mười giờ rồi. Chúng mình về nhé.

– Tùy anh.

Nguyên ngấm nghĩ:

– Ngồi thêm năm bảy phút nữa vậy. Đợi anh Hoàng trở lại, chào anh ấy một tiếng rồi về.

Tần gật đầu tỏ vẻ ưng thuận và hai vợ chồng cùng yên lặng nhìn mọi người khiêu vũ. Qua những hình ảnh tiến lui theo điệu nhạc thoang thoảng trước mặt, vọng lại chỗ Nguyên ngồi những tiếng cười, tiếng nói âm ỹ của một đám đông ở một góc buồng đối diện. Tuy hơi xa, nhưng Nguyên cũng nhận thấy người cười nói huyền thuyên và âm ỹ nhất chính là người đàn bà « béo mập như một cái thùng », người đàn bà mặc áo đỏ và quần sa tanh bóng loáng. Nhìn theo hướng nhìn của Nguyên, Tần hỏi nhỏ:

– Ai đấy?

Nguyên nghiêng đầu cho sát lại gần vợ:

– Không biết. Một bà tên là Quang nào đó, mà anh Hoàng vừa giới thiệu với anh ở ngoài thêm.

Tần lẩm bẩm:

– Nói gì mà nói lảm thế được. Còn hơn máy phát thanh.

Nguyên nhìn Tần, làm điệu nghiêm trang:

– Anh tưởng đàn bà ai cũng nói nhiều chứ riêng gì bà ấy.

Câu nói đùa làm cho Tần cười:

– Anh ăn nói lạ nhỉ. Vợ đùa cả năm. Bộ em cũng nói nhiều sao.

Tất cả buổi tiếp tân, đây là phút đùa nghịch vui vẻ ngắn ngủi duy nhất của cặp vợ chồng từ bao nhiêu năm không còn biết đùa nghịch là gì.

Thời gian trôi qua. Trong cái ồn ào như đã len dần cái mệt mỏi báo hiệu cuộc vui sắp tàn. Tần lặng im không nói gì nữa, và sự có mặt của Tần lại thu vào một khép nép mờ nhạt. Trên khuôn mặt nhiều cạnh sắc và nhiều nếp nhăn của vợ, Nguyên nhìn thấy đọng lại sự mệt mỏi mệt nhọc. Chàng thấy đã đến lúc phải đi tìm Hoàng để cáo từ đưa Tần về.

– Em ngồi đây, anh đi tìm anh Hoàng rồi anh trở lại ngay.

Nguyên trở ra thêm lần thứ nhì. Chàng đảo mắt nhưng không thấy Hoàng đâu. Vừa toan quay vào, thì tầm mắt tình cờ ném đi xa hơn, Nguyên mới nhìn thấy Hoàng đứng ở ngoài quán rượu, trên hướng đi ra cổng. Hoàng đứng quay lưng lại đang nói chuyện với một người Nguyên không nhìn thấy.

Lúc đến gần, Nguyên mới nhận ra người đàn bà mà Hoàng đã giới thiệu với chàng ban nãy, Hoàng quay lại. Và khi đã nhận ra Nguyên:

– Cái gì mà xin lỗi tôi thế anh Nguyên. Mà xin lỗi tôi hay là xin lỗi chị Vinh.

Hoàng vừa cười vừa nói đùa, vừa né tránh cho Nguyên có chỗ đứng. Người đàn bà dịu dàng, nói với Nguyên:

– Ông đừng để ý. Anh Hoàng hay đùa nghịch bạn hữu. Ở thành phố này ai cũng biết như thế.

Cái nhìn của thiếu phụ đặt vào chàng, Nguyên cảm thấy như thân mật hơn. Và giọng nói, tuy vẫn buồn bã, nhưng thoáng một chút trêu nghịch tinh quái:

– Xin lỗi thì xin lỗi chủ nhân, chứ tôi thì có gì mà ông Nguyên phải xin lỗi.

Nguyên thật thà:

– Dạ đúng thế. Tôi xin lỗi anh Hoàng, nhà tôi hơi mệt đòi về.

Hoàng lắc đầu quây quây, la lên:

– Không được, không được. Phải ở lại đây ít nhất cũng là mười hai giờ. Ai cũng đòi về thế này, như thế là buổi tiếp tân của tôi đi đời. Như thế là phá hoại.

Nguyên:

– Không mà anh Hoàng. Phải về thật đấy.

Hoàng vẫn lắc:

– Chị Vinh cũng ra đây điều đình đòi về.

– Bây giờ đến lượt anh cũng điều đình đòi về.

Rồi Hoàng nhắc lại chuyện ban nãy:

– Nhớ ra rồi, lúc giới thiệu thế mà đúng. Phải giới thiệu chị Vinh với anh Nguyên như những kẻ đáng thương suốt đời không biết đến đời sống ban đêm là gì. Giờ phải giới thiệu thêm cho hai người biết nhau như người đàn ông và người đàn bà luôn luôn bỏ ngang những cuộc vui.

Nguyên cười đứng im. Thiếu phụ cũng mỉm cười và nàng cúi đầu nhìn xuống gót giày. Ánh sáng thoang thoáng bóng lá như vờn múa dịu dàng trên vai nàng, một bờ vai Nguyên đoán thấy rất tròn và mềm mại. Hoàng hỏi Nguyên:

– Chị đâu?

– Nhà tôi ngồi trong phòng khách.

Hoàng dứ tay vào mặt Nguyên:

– Chị đòi về chứ không phải anh, đúng thế không?

– Vâng, đúng thế.

– Thế nếu tôi điều đình được chị vui lòng ở lại thì anh cũng ở lại, chịu không?

Nguyên gật:

– Chịu.

Hoàng xoa hai tay vào nhau:

– Được rồi. Tôi sẽ mở cuộc điều đình ngay bây giờ. Chị Vinh, nhờ chị một việc.

– Dạ.

Tạm thời giao anh Nguyên cho chị giữ giùm tôi. Tôi vào trong kia rồi trở ra ngay. Hoàng nói và chạy vụt đi, để thiếu phụ và Nguyên đứng lại, trước mặt nhau, trong một trạng thái bối rối thiếu tự nhiên bất chợt. Để phá tan một yên lặng khó chịu đe dọa kéo dài, Nguyên gắng gượng bắt lại câu chuyện bỏ dở.

– Anh Hoàng đến là hay khôi hài.

– Dạ.

– Những câu anh Hoàng nói đùa, xin bà đừng để ý.

– Thưa ông, tôi đâu dám hỗn xược như vậy.

Lối ăn nói sang trọng, có học của thiếu phụ bắt đầu làm cho Nguyên ngạc nhiên. Ban nãy là một giọng nói chưa từng thấy thanh thoát như vậy. Bây giờ thêm. Bây giờ là một ngôn ngữ chưa từng thấy lịch sự như vậy. Chàng hỏi:

– Bà về sớm quá.

– Cũng không sớm lắm đâu ạ. Tôi ít khi đi đâu.

– Bà không thích khiêu vũ.

– Dạ không thích lắm.

Nguyên mỉm cười:

– Tôi cũng thế. Tôi không thích khiêu vũ, nhưng không hiểu được tại sao mình lại không thích.

– Tôi tưởng điều đó cũng dễ hiểu lắm.

Nguyên ngạc nhiên thành thật:

– Bà thấy thế sao?

– Chẳng hạn như là ông đã tìm thấy cho ông những thứ giải trí vui hơn là khiêu vũ.

– Buổi tối, tôi chỉ thích ở nhà, tôi chỉ thích đọc sách.

– Đó, tôi đoán đúng. Đọc sách là một cái thú tuyệt vời.

Ngừng một lát:

– Nhưng đọc sách là thú của đàn ông thì đúng và phải hơn. Đàn bà Việt Nam chúng tôi văn hóa kém lắm, đọc sách chỉ có nghĩa là đọc tiểu thuyết. Mà bây giờ phân biệt được tiểu thuyết nào hay tiểu thuyết nào dở cũng đã là một điều khó lắm.

Hai người cùng im lặng, như đang ngẫm nghĩ về những điều mới nói ra. Cảm tưởng lúng túng ở Nguyên trong những giây phút đối diện đầu tiên đã mất. Chàng nhìn thiếu phụ và hơi ngạc nhiên về điểm nàng đẹp như thế mà sao chàng chưa từng gặp nàng bao giờ. Người ta vẫn nói Sài Gòn nhỏ chật lăm. Hoàng thường đùa: « Đừng gọi là thành phố Sài Gòn làm gì. Phải gọi là làng Sài Gòn mới đúng, ai cũng biết nhau ». Đâu phải

thế. Với Nguyên Sài Gòn mệnh mông rộng lớn. Chúng có là chàng chưa từng được gặp thiếu phụ ở đâu bao giờ. Nàng cúi xuống, ấn ấn mũi giày trên nền sỏi trắng, và khi ngẩng lên, nàng nhìn vào phía phòng khách, mỉm cười:

– Anh Hoàng vào lâu quá. Chắc là cuộc điều đình không xong rồi.

Nguyên cũng cười, cũng nhìn theo vào phía bên trong và gật đầu.

– Tôi cũng nghĩ như vậy. Nhà tôi yếu, không thức được khuya, đến và ở lại như thế này đã là cố gắng lắm.

– Ông nên tập cho bà nhà thức khuya thêm một chút. Thành phố này, chỉ khi nắng đã tắt, đêm đã lên, mới mát mẻ dễ chịu được chút ít. Ban ngày nhất là những ngày nắng lớn như hôm nay, thật là ghê gớm, không khác gì một lò lửa.

– Đúng như thế.

Câu chuyện lại ngừng trong khoảng khắc. Nguyên không biết nói gì nữa. Chàng nghĩ chàng

sẽ im lặng đợi chờ cho đến lúc Hoàng quay trở ra.

– Ông bà được mấy cháu?

– Bốn ạ.

Nguyên trả lời và lòng chàng thốt nhiên lắng dịu xuống qua ý nghĩ là những đứa con chàng giờ này đang ngủ say, những khuôn mặt ấu thơ hồn hậu ấy giờ này đang chìm sâu vào giấc ngủ, trong bóng tối. Như tất cả những người cha, Nguyên lắc đầu nói tiếp về những đứa con chàng:

– Các cháu nghịch lắm ạ.

– Nghịch tức là có sức khỏe. Nghịch tức là cha mẹ đỡ lo, ông không thấy như thế sao?

– Nhưng cũng nhiều khi chúng nó làm cho chúng tôi điên đầu. Các cháu gái cũng nghịch không kém gì các cháu trai. Trẻ nhỏ ngày xưa đâu có thế. Tôi còn nhỏ, khờ khạo và khép nép lắm. Thật là khác hẳn các con tôi bây giờ. Ông bà được mấy cháu?

Thiếu phụ chớp mắt. Nàng có vẻ không muốn nói, nhưng rồi nàng nhìn Nguyên và thông thả trả lời:

– Chúng tôi lấy nhau đã nhiều năm, nhưng vẫn chưa có con.

Câu chuyện đến đây thì ngừng lại. Hai người cùng nhìn Hoàng và Tần đi tới. Hoàng kêu lên từ xa:

– Bà chị khó quá. Nhất định không chịu.

Đến gần, Hoàng cười, vỗ vai Nguyên:

– Làm thế nào bây giờ?

Nguyên không trả lời Hoàng mà ra hiệu cho Tần biết, rồi chàng giới thiệu:

– Nhà tôi.

Hai người đàn bà cúi đầu chào nhau. Nhìn nghiêng, nhưng Nguyên cũng bắt gặp được cái thoáng mỗi một không giấu được trên nét mặt lạng lờ của vợ chàng.

– Bây giờ anh Hoàng cho chúng tôi về.

Hoàng giơ hai tay lên trời, làm một điệu khôi hài thất vọng:

– Đành vậy chứ làm thế nào.

Thiếu phụ cũng lên tiếng:

– Cũng xin phép anh Hoàng cho tôi được về bây giờ.

Hoàng buông thõng tay xuống rồi lại giơ cả hai tay lên trời một lần nữa:

– Lại đành vậy chứ làm thế nào bây giờ. Nhưng anh chị Quang còn đang chuyện trò như pháo ran ở trong kia, chẳng lẽ chị lại bắt phải đưa chị về sao.

Thiếu phụ lắc đầu:

– Đâu dám. Tôi về một mình được.

Hoàng nhìn ra đường, con đường giờ này đã im vắng, không một tiếng xe cộ qua lại.

– Phiền một nỗi là không có xe đưa chị về.

– Ra đầu phố lấy taxi cũng được anh ạ.

– Đâu có được. Chị ở mãi tận trong Chợ Lớn cơ mà.

Thiếu phụ nhìn Nguyên cười.

– Chợ Lớn chứ có phải Mỹ Tho đâu. Anh Hoàng hay nhỉ, làm tôi như con nít không bằng.

Nguyên nắm lấy tay Tần hỏi ý kiến:

– Hay là chúng mình đưa bà về. Cũng còn sớm.

Thấy Tần gật đầu tỏ ý ưng thuận, Nguyên mời thiếu phụ:

– Mời bà ra xe.

– Chết, như thế phiền ông bà quá. Nhất là bà đang mệt, cần về nghỉ sớm.

– Chúng tôi cũng nhân tiện đi hóng mát một chút, về nhà giờ này chắc cũng chưa ngủ ngay được.

Hoàng đưa tiễn mọi người ra cổng, rồi quay chạy trở vào ngay. Khi chiếc xe nổ máy và phóng đi, Nguyên còn thoáng nghe thấy một điệu nhạc êm dịu vang ra. Buổi tiếp tân vẫn chưa tàn, và mọi người còn tiếp tục khiêu vũ.

o O o

Không khí về đêm thoáng mát lạ lùng. Gió lùa vào khung xe và Nguyên cảm thấy gió len thấm tới tận chân tóc. Đồng hồ trên tay chàng chỉ đúng 11 giờ đêm. Bên cạnh chàng là thiếu phụ và bên kia là Tần, cả hai đều im lặng. Nguyên cho xe chạy chậm, sống với một cảm giác thư thái và tỉnh táo. Chạy khỏi khu phố nhà Hoàng, Nguyên lái xe tiến thẳng vào mạn Chợ Lớn.

– Bà ở đường nào?

– Ông làm ơn cho tôi về đường Nguyễn Hoàng Quân.

Nguyên nghe và nghĩ thầm một lần nữa là chưa từng bao giờ chàng lại nghe được một giọng

nói thanh thoát như thế. Xe chật, ba người cùng ngồi ở ghế trước, nên thiếu phụ có ngồi thu lại, nhưng vẫn chạm vào người Nguyên. Đó là một sự đụng chạm mơ hồ dịu dàng nhưng vô cùng ấm áp, Nguyên thoáng ngửi thấy một mùi thơm tỏa qua mặt từ mái tóc người đàn bà.

Sài Gòn về khuya, sạch sẽ và êm mát. Những lòng đường rộng thênh và dài thẳm như muốn đón chiếc xe đi vào mãi mãi. Trên những hè đường, gió chạy theo xe, qua những vùng bóng tối và ánh sáng lẫn lộn. Nguyên muốn được đi mãi như thế này, thân thể nhẹ nhõm, thần trí tỉnh táo, với chiếc xe ngoan ngoãn và thân phục, với hơi gió lùa trong tóc, và mùi hương dịu dàng của đêm như đang tỏa xuống từ những chùm lá, ở đó có ánh sáng của ngọn đèn và những vì sao.

Lần đầu tiên trong đời, Nguyên khám phá được hoàn toàn thế nào là cái đẹp thành phố yên ngủ. Bây giờ là một cảm giác mới. Lặng động và bình yên.

Nguyên nói vòng qua thiếu phụ, với Tần:

– Tần à!

– Gì anh?

– Còn buồn ngủ không?

Tần ngồi thẳng dậy, vuốt lại tóc:

– Hết rồi.

– Đưa bà về rồi chúng mình đi lòng vòng một lát hãy về, chịu không?

– Chịu.

Mẫu đối thoại ngắn ngủi giữa hai vợ chồng hình như được thiếu phụ thưởng thức bằng một ý nghĩ ngộ nghĩnh trong đầu, vì nhìn sang, Nguyên thấy nàng mỉm cười. Nàng lên tiếng:

– Ông nên đưa bà về, tôi e rằng không quen thức khuya, bà sẽ mệt.

Đến lượt thiếu phụ ngồi thẳng lên. Nàng nói nhỏ:

– Gần tới đây ạ.

Nguyên cho xe chạy chậm lại, sát theo vỉa hè.

– Đây rồi ạ! Ông tấp lại cho ở gốc cây.

Xe dừng lại trước cửa một căn nhà hai tầng, tầng dưới tối om và mọi cánh cửa đều đóng kín, tầng trên, một cửa sổ còn mở, le lói một ánh đèn màu hồng yếu đuối hắt ra. Nguyên nghiêng đầu nhìn lên khung ánh sáng màu hồng, và chàng đoán nơi đó là buồng ngủ của thiếu phụ

Chàng nói:

– Chắc ông nhà còn thức.

Thiếu phụ nín thinh không đáp. Khuôn mặt nàng chột nghiêm trang hằn lại. Hai tay nàng nắm chặt lấy cái sắc để trên đùi. Một phút im lặng trong xe chỉ còn nghe thấy tiếng máy nổ khẽ.

Nguyên mở cửa xe bước xuống, đi vòng sang phía bên kia, mở cho Tần bước ra. Thiếu phụ lách mình bước ra theo. Cả ba cùng đứng lại trên hè phố.

– Cám ơn ông bà, phiền ông bà quá.

Nguyên cúi đầu lễ phép:

– Không có gì đâu ạ.

Thiếu phụ chào Nguyên, chào Tần, toan bước đi rồi nàng lại đứng lại:

– Chùng nào ông bà đi ngang qua phố này, mời ông bà vào chơi.

– Chúng tôi xin nhớ.

Nguyên và Tần vào xe, đóng cửa lại, nhưng Nguyên còn muốn chờ cho thiếu phụ gọi được cửa rồi mới phóng xe đi. Chàng và Tần cùng nhìn theo thiếu phụ tiến đến sát cửa. Dáng đi của nàng uyển chuyển. Nàng giơ tay ấn vào một nút chuông điện và Nguyên nghe thấy tiếng chuông reo lên, thật sâu trong căn nhà tối om. Khi ánh đèn tầng dưới bật sáng, thiếu phụ quay lại, hơi gật đầu như tỏ ý cảm ơn Nguyên đã chờ cho nàng vào nhà. Rồi cánh cửa mở hé, thiếu phụ nghiêng mình bước vào. Cánh cửa đóng lại, và Nguyên thả chân ga cho xe từ từ lăn đi.

Nguyên giật mình thức dậy, không biết là mấy giờ. Căn buồng lờ mờ, những đồ vật không hiện rõ. Thoạt đầu Nguyên chỉ nhìn thấy một khung cửa mở rộng trên một nền trời đêm lọt lạt. Có lẽ mới quá nửa đêm. Có lẽ đã tàn đêm, đã gần sáng. Không biết nữa. Nguyên sống với một cảm giác rất mơ hồ về thời gian, về chung quanh. Chàng nằm một lát, bất động, mắt mở lớn nhìn thẳng lên đỉnh màn. Rồi chàng nhận thức được sự vật một cách cụ thể hơn. Bên cạnh Tần ngủ say. Nàng nằm nghiêng, quay lại, một tay để trên đùi. Hơi thở của Tần đều hòa.

Nguyên không bật đèn. Chàng muốn để cho Tần ngủ. Giấc mơ vừa ra khỏi còn rõ rệt từng hình ảnh trong đầu. Khởi đầu của giấc mơ là một chuyện bất hòa giữa hai vợ chồng. Cũng thường thôi và không hiểu là vì chuyện gì, nhưng hai vợ chồng đã cãi nhau và Nguyên đã vùng đứng dậy, bỏ bữa cơm chiều đang ăn dở và giận dữ bước nhanh ra khỏi nhà. Buổi chiều xuống, nhá nhem, phiền muộn. Nguyên cảm đầu bước, lòng chàng

phiên muộn không cùng và chàng đi không biết đi đâu, nhưng cứ bước, bước đều, như không thể dừng lại. Chưa bao giờ hai vợ chồng to tiếng với nhau. Đây là lần đầu từ mười mấy năm chung sống. Tại sao? Hay tại cuộc chung sống nào, cho dầu bình yên đến đâu cũng có những trái chứng trở gười, những gió bão của nó? Và những trái chứng trở gười đã xảy ra, gió bão đã tới? Vừa đi, Nguyên vừa tự hỏi. Chàng không tìm được câu trả lời. Chàng tới một bến tàu lúc nào không hay. Sương mù dâng kín mặt nước đen đặc. Những con tàu buồm neo, như đang âm thầm nhớ thương những hành trình không bao giờ có nữa. Trong giấc mơ, Nguyên thấy chàng dừng lại, chàng lững thững đến ngồi trên một kè đá, chàng châm một điếu thuốc hút, và chợt thấy tâm hồn cô đơn và buồn nản lạ thường. Nguyên ngồi như thế không biết bao lâu. Khi chàng đứng lên và trở về, mái tóc chàng ướt sũng, thân thể lạnh buốt, và mưa trên thành phố cũng bắt đầu dấy lên. Giấc mộng chấm dứt, Nguyên ra khỏi nó mà tưởng như còn nghe thấy tiếng âm âm rào rào của trận mưa giấc mơ vang vọng trong đầu.

Bây giờ, Nguyên thấy trong người tỉnh táo nhẹ nhõm lạ thường. Giấc ngủ không đến nữa. Trên đầu giường, dưới ánh sáng thu nhỏ của ngọn đèn ngủ, tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ báo thức thả từng giọt âm thanh đều đặn và buồn nản vào cái không cùng của đêm dài. Thoáng nghe thấy tiếng gió lăn trên mái, tiếng một cành lá đập vào một gờ tường. Vẫn hơi thở đều nhịp của Tần. Rồi kéo đến, rồi hiện lên trong đầu óc trong suốt những hình ảnh của buổi chiều, buổi tối vừa qua. Cái bóng hình khô lạnh của Tần đứng trước gương. Khô lạnh như ở đó không còn ham muốn, đã hết thiết tha, đã ngừng rung động. Buổi tiếp tân ở nhà Hoàng. Anh chàng Toàn, trẻ trung, âm ỹ, nhấp nhồm, đầy thanh niên tính, « chê buổi tiếp tân có khiêu vũ mà đàn ông thừa, đàn bà thiếu lại toàn những bà già » khiến Nguyên nghĩ lại và bật cười thành tiếng trong bóng tối. Chàng ngừng bật những tiếng cười tuy nhỏ mà vang lớn trong im lặng hoàn toàn khiến Tần tỉnh dậy. Giọng Tần đặc sệt giấc ngủ chưa ra hết:

– Cái gì thế.

– Không, ngủ đi. Nguyên đặt nhẹ tay lên vai Tần, để yên bàn tay ở đó, cho Tần ngủ lại. Dòng suy nghĩ lại khơi nguồn. Những khuôn mặt của buổi tiếp tân lại hiện lên. Lần lượt và rõ rệt. Người đàn bà, « mập như cái thùng » theo lời Toàn lại làm cho Nguyên muốn bật cười thành tiếng một lần. Chợt Nguyên thấy xúc động và sự xúc động bất chợt lúc nửa đêm về sáng này làm cho chàng ngạc nhiên. Chàng vừa nhớ lại khuôn mặt người thiếu phụ mà giới thiệu là chị Vĩnh. Trong cái nền không đáy của đêm tối, khuôn mặt ấy hiện thành từng nét cực kỳ diễm lệ. Chưa từng bao giờ, phải, chưa từng bao giờ Nguyên bắt gặp một khuôn mặt xinh đẹp như vậy. Đẹp trong nỗi buồn. Buồn thành vẻ đẹp. Một vẻ đẹp kín đáo mà toàn vẹn chừng nào, lặng lẽ nhưng kiêu hãnh biết bao nhiêu.

Mái tóc của thiếu phụ lẫn vào bóng tối của những chùm lá, mà khi đứng với nàng trong vườn cây nhà Hoàng. Nguyên cũng đoán được là mềm như tơ và mịn như nhung. Cái nhìn thờ ơ, khó hiểu, và u uẩn, như chứa giấu những kín thầm không bao giờ thêm tỏ lộ. Cả buổi tối, Nguyên

chỉ nhìn thấy thiếu phụ bước đi vài bước. Từ dưới chân thềm lên hành lang, từ cuối vườn ra đầu cổng. Nhưng vài bước cũng đủ thể hiện thể nào là sự uyển chuyển thanh thoát của một dáng đi quý phái lạ lùng. Nguyên lẩm bẩm một mình: “Sao lại có thể có một dáng đi như vậy ». Được như vậy, nhưng Nguyên cũng không tìm được chữ để diễn tả thể nào là được như vậy. Trong khi chàng loay hoay tìm chữ, dòng suy nghĩ đã chuyển từ một dáng đi đến một mùi hương. Khi thiếu phụ đi bên chàng ra tới chỗ xe đậu, suốt dọc đường từ nhà Hoàng về nhà chàng, Nguyên đều ngửi thấy mùi hương ấy, và bây giờ, mùi hương huyền hoặc kia còn như đuổi theo chàng và phảng phất bao trùm chỗ chàng nằm. Hương thơm của nàng, như dáng đi, như vẻ đẹp, đều khó phân định. Của tóc? Của da thịt? Của hơi thở? Hương lấy từ không khí trong vắt của trời đêm, hay của một loài hoa nào, hay đó chỉ là một mùi hương tưởng tượng?

Tần ú ở cửa mình, và dòng suy nghĩ của Nguyên lại bị cắt đứt. Ở Nguyên, chợt nổi lên một ý tưởng tội lỗi. Tại sao chàng lại nghĩ đến

thiếu phụ? Tại sao lại nghĩ đến nàng nhiều như vậy? Nguyên thấy chàng khó hiểu và vô lý. Từ ngày lấy nhau, chàng chưa lừa dối Tần lần nào. Dù chỉ bằng những ý nghĩ thoáng qua. Không thể. Không thể như thế. Không bao giờ như thế. Hai vợ chồng sẽ ăn ở với nhau đến trọn đời. Có thêm với nhau vài đứa con nữa. Những đứa con làm chắc vững thêm một hạnh phúc gia đình không có biến cố nào làm lay chuyển được. Chàng sẽ không bao giờ gặp lại thiếu phụ. Có gặp, nàng cũng chỉ còn là một người xa lạ, một kẻ qua đường. Không, lòng chàng đã là một bến đậu bình yên, đời chàng đã là một khuôn mơn vĩnh viễn. Hai buổi đi làm. Làm cha, làm chồng. Làm người cha lo toan đến cái mai sau của đàn con. Làm người chồng chung thủy với người đàn bà duy nhất. Nguyên lắc đầu xua đuổi những ý nghĩ của chàng về một khuôn mặt đàn bà, về một mùi hương, một dáng đi. Chàng để tay lên trán, nhắm mắt lại, tìm vào giấc ngủ.

3.

Tiếng chuông gọi từ tầng lầu trên truyền thẳng xuống căn buồng dành cho người làm ở sát hông nhà bếp. Tiếng chuông vang trong nắng. Buổi sáng đã muộn lắm. Dễ đã gần mười giờ. Người chị hai đang ngồi chải đầu, và tiếng chuông cho chị ta biết bà chủ nhà đã thức. Buồng lược, chị ta nói « con lên đây ạ » như là chủ đứng ở trước mặt, và nghe thấy lời thưa của mình, rồi tất tả chạy lên. Bên trong, căn nhà chìm trong yên tĩnh. Tầng dưới, mọi cánh cửa đều đóng kín. Những tấm rèm cửa màu xanh nước biển như còn lẳng đọng trong những nếp buồng chùng bất động, những phiến đêm lần quất, mà bước chân người chị hai băng qua vừa làm cho tan đi.

Người chị hai chạy qua buồng ăn sang đến buồng khách, đứng lại thở, rồi lại chạy thật nhanh trên những bậc thang lượn vòng đưa lên lầu. Một hành lang chạy dài qua căn buồng đóng kín. Người chị hai đứng lại trước một cửa buồng, vuốt lại tóc, nghiêng đầu nghe ngóng, rén rén đẩy nhẹ cánh cửa ra và kiễng chân bước vào.

Đó là một căn buồng ngủ sơn màu xanh nhạt. Rèm cửa tím. Ánh đèn lẩn trong tường, hắt ngược lên trần, ngăn chia căn buồng thành hai vùng ánh sáng đậm nhạt chồng lên nhau. Một cái bàn phấn có gương ở giữa. Một cái ghế bành kê chéo ở cuối giường sát cạnh là một cái bàn tròn, rất thấp. Trên mặt bàn, một cuốn tiểu thuyết mở ở những đầu tập. Tất cả đồ đạc trong căn phòng này đều xinh xắn, tạo thành một toàn thể hòa đối, rất mỹ thuật, duy có cái giường gỗ lát kê đối diện với khung cửa sổ nhìn xuống vườn là to rộng khác thường. Mùng buồng xuống, trắng toát, như một chiếc nấm lớn. Phảng phất không khí ngưng đọng một mùi thơm vừa dịu nhẹ vừa nồng nàn.

Người chị hai bước nhẹ đến gần đầu giường thì đứng lại. Và cổ tình ho lên một tiếng khẽ.

Từ trong bức màn trắng toát, một tiếng nói nhỏ, cực kỳ thanh thoát cất lên từ đồng chăn gối chỉ để hở ra cho nhìn thấy một phần của một mái tóc buông dài trên mặt vải:

– Chị hai đấy ư?

– Dạ.

Im lặng một lát. Người chị hai lắng tai chờ chủ hỏi tiếp.

– Máy giờ rồi?

– Gần mười giờ rồi ạ.

Lại im lặng một lát.

– Ông còn nhà không?

– Dạ ông đã đi từ hồi tám giờ.

– Ông không dặn gì ư?

– Ông dặn nói với bà ông xuống Mỹ Tho chiều mới về.

- Được rồi. Anh bếp đầu?
- Đi chợ ạ.
- Được rồi. Chị sửa soạn cho tôi tắm đi.
- Dạ.

Người chị hai cất bước đi tiếp về phía buồng tắm ăn thông buồng ngủ của bà chủ bằng một cánh cửa mở hé.

- À này. Có ai hỏi gì cũng bảo tôi đi vắng nhé.
- Vâng ạ.

Châu đưa tay hất cái mền đắp ngang người và cảm thấy da thịt chột như được giải thoát. Nàng xoay người nằm thẳng lại, hai mắt mở lớn nhìn lên đỉnh màn, và thầm nghĩ đến ánh nắng chắc đã chói chang ở bên ngoài. Từ buồng tắm, bắt đầu nổi lên tiếng rào rào của nước chảy vào bồn và tiếng chân của người chị hai đi đi lại lại.

Châu đã tỉnh ngủ hẳn. Ở nàng sau giấc ngủ muộn – đêm nào cũng thật khuya Châu mới ngủ

được – là một cảm giác buông thả lười biếng dễ chịu. Nàng nằm im, nghe ngóng sự hiện hữu của thân thể nàng và muốn kéo dài mãi mãi sự nghe ngóng đó. Rồi Châu nghĩ lại giấc ngủ nàng vừa ra khỏi. Không, không có một giấc mộng nào, một hình ảnh nào nổi lên trong cõi tiềm thức bần bật, giấc ngủ đây và liên tục, bây giờ Châu thức dậy, trống không và yên tĩnh như căn buồng, như chung quanh. Nàng nằm thật im, cho đến khi tiếng nước rào rào ngừng lại. Bốn tấm đã đầy nước, nước trong và mát. Khăn bông và xà phòng thơm đã để sẵn trong tầm tay với, việc sửa soạn buổi tắm khi trở dậy cho chủ, đã thành một thói quen hàng ngày cho người chị hai làm với Châu từ hơn ba năm nay.

Nghĩ đến căn nhà vắng vẻ, chỉ còn người chị hai và nàng, ý nghĩ đó làm cho Châu vui thích. Những con người già nua, những tâm hồn mỗi một thường yêu thích sự vắng vẻ, cách biệt, với bầu không khí êm êm, lặng lặng như một lưu đầy dịu dàng vào cô đơn, Châu nhủ thầm « Hay là mình già rồi ». Ba mươi tuổi. Khoảng lưng chừng đời của một người đàn bà, thế là còn trẻ hay thế

là đã già? Nhiều buổi tối, trước khi đi ngủ, Châu đã lặng ngắm dung nhan nàng thật lâu trước bóng gương. Bao nhiêu năm qua rồi, kể từ ngày người thiếu nữ đẹp nổi tiếng khắp mấy khu phố Hàng Gai, Hàng Đào ngoài Hà Nội ở nàng bước lên xe hoa, để sang một thứ bờ sông bên kia, ở đó chỉ còn là âm thầm quên lãng. Chiếc nhẫn cưới của một đám cưới chạy tang đeo vào ngón tay, đánh dấu cho một đổi thay bàng hoàng, lắm lúc Châu hồi tưởng lại, ngỡ ngàng như đó là một giấc mộng. Mùa xuân của nàng tự đó đã hết. Đã xa. Đã mất. Một cửa trường giã từ vĩnh viễn, những người bạn gái mãi mãi chia tay. Hương tuổi trẻ đã tàn. Hoa tuổi trẻ đã rụng. Và mỗi lần nghĩ là một lần Châu muốn chảy nước mắt. Nàng nhớ nhung và thương tiếc vô cùng lối sống thuở xưa, hồi chưa làm vợ. Một lối sống tươi vui như buổi sớm mùa hè có nắng, nháy nhót như con chim chuyền cành, vô tư như đài trăn phẳng mịn chưa hề in hằn một đường răn phiền muộn. Bấy giờ Châu là Châu hoa hậu, Châu là Châu mười bảy vừa qua, mười tám vừa tới, tươi thắm, lộng lẫy, đầy tình yêu đời, chan hòa sức sống. Những buổi

sớm cùng đám bạn gái cùng phố đến trường, xe đạp óng ánh nan hoa, tà áo nữ xinh múa bay theo gió, mỗi vòng xe lăn là một vòng vui, mỗi câu nói lại thêm một chuỗi cười, mỗi khoé nhìn là một bờ ngổ, mỗi ý nghĩ trong lòng là một phơi phơi tin yêu.

Thế giới của bảng đen và của phấn trắng, có thầy, có bạn, là cái thế giới đầy mộng tưởng và đầy hoa hương, với những trang sách học, những dòng chữ viết cũng sáng cũng tươi như tâm hồn chan hòa ánh sáng.

Căn phòng tâm hồn của Châu thuở còn học trò, thuở còn thiếu nữ, có những cánh cửa mở hết vào đời, có những lối đi xanh biếc cỏ non có những khu vườn đầy chim đầy bướm. Sống như ngọn suối chảy. Suối chảy thành âm thanh trong vắt thủy tinh. Sống như chim hót. Hót thật hay thật bổng lên nền trời xanh màu cẩm thạch.

Kỷ niệm thiếu thời chất đầy trong trí nhớ Châu, mọi lần nàng buồn và nàng nhớ lại. Những buổi chiều thứ bảy, cùng vài người bạn thân đạp xe rong chơi quanh hồ Hoàn Kiếm. Chiều thứ

bảy của Hà Nội thái bình, chiều thứ bảy của người thiếu nữ yêu đời thuở đó, đẹp và thơ mộng và phơi phới biết chừng nào. Từ Hoàn Kiếm đạp sang đường Tràng Tiền từ Tràng Tiền vui chân đạp thẳng lên đường Cổ Ngư. Con đường xanh ngắt bóng cây lượn những vòng lượn dịu dàng giữa cái xanh trong của Hồ Tây và cái xanh đậm của mặt Hồ Trúc Bạch. Nón nữ sinh nghiêng. Áo nữ sinh bay. Lòng nữ sinh vui. Đời Châu thuở đó lồng lộng gió và thênh thang nắng. Rất nhiều chàng trẻ tuổi Hà Nội mê nàng, theo đuổi nàng, cho tới khi nàng đi lấy chồng. Có những chàng buổi sáng mở cửa nhìn ra đã thấy đứng chờ như đã suốt một đêm dài chờ đợi. Có những chàng khuya rồi từ trên lầu tình cờ ngó xuống, Châu còn thấy đứng đó như một pho tượng lạnh ướt đẫm sương đêm. Nhưng Châu không yêu một người nào. Hay đúng hơn, nàng chưa thấy cần thiết ném mình vào vùng gió lốc của tình yêu. Đời nàng còn dài, tuổi nàng còn trẻ, tâm hồn nàng chưa muốn vẩn vương hệ lụy, nàng chỉ muốn sống thật vui, nàng chỉ muốn tận hưởng cuộc đời thiếu nữ.

Người chị hai từ trong buồng tắm đi ra. Tiếng đảnh hắng thứ hai của chị ở cắt đứt dòng hồi tưởng của Châu. Châu của mình, chợt có một ý tưởng ngộ nghĩnh so sánh dòng hồi tưởng vừa bị gián đoạn với tiếng nước đổ vào bồn tắm vừa ngừng lại.

– Mở cho tôi một cánh cửa sổ. Một cánh thôi.

Tiếng một cánh cửa đập vào mặt tường bên ngoài. Một dòng ánh nắng, vàng chói chảy vào, nằm dài trên mặt thảm. Căn buồng sáng hẳn. Những đồ vật hiện rõ màu sắc và hình dáng. Châu vượt lại một bên mái tóc, tung chăn ngồi lên. Bộ đồ ngủ của nàng màu vàng nhạt, tay áo ngắn, cổ hở cho nhìn thấy một cái cổ thon và dài, hai bắp tay trắng muốt, tròn lẳn. Bộ đồ ngủ ấy rất mỏng, làm nổi lên những đường nét ngây ngất của một thân thể tuyệt mỹ, như vừa từ nong nàn chăn gối, từ bản bật giấc ngủ, từ thêm thiếp đêm dài ngoi lên, nở lên cùng ánh sáng như một đài hoa. Mái tóc buông xuống, đen nháy và nuốt nà, trên đó di động hững hờ những ngón tay mềm mại, đầu ngón đánh son màu hồng nhạt. Châu dụi mắt và

bò ra thành giường, thả chân xuống tìm dép. Một cái trườn mình nữa, làm nổi lên bộ ngực cao đầy và nhọn hoắt, rồi Châu bước xuống. Thói quen đẩy Châu bước những bước thứ nhất của ngày đến trước gương. Nàng đứng lặng, ngắm nhìn người đàn bà vừa ngủ dậy là nàng như thế một lát, rồi cúi xuống, cầm lấy một cái lược, vừa đi lại gần cửa sổ.

Con đường ở dưới chạy dài trong ánh nắng lòa chói. Mặt nhựa óng ánh. Một vài người thông thả đi lại dưới mái hiên, một chiếc xe chạy qua, tiếng còi còn văng lại ở cuối phố.

– Trưa nay tôi không ăn cơm nhà.

Người chị hai từ nãy vẫn đứng yên ở chỗ cũ lặng lẽ nhìn theo những cử động và sự đi lại của chủ. Câu nói của Châu làm cho chị ta ngạc nhiên, tưởng như chưa hiểu rõ ý nghĩa.

– Thưa, bà không xơi cơm ở nhà trưa nay?

Châu vẫn vừa chải đầu, vừa nhìn xuống đường, không quay lại:

– Tôi nói rồi mà. Và không phải để phần.

Ý chừng nàng thấy cần phải cắt nghĩa thêm:

– Tôi xuống phố. Rồi tiện đâu ăn đó. Thôi, cho chị xuống nhà.

Cánh cửa buồng ngủ đóng lại. Tiếng chân người chị Hai chạy trên từng bậc thang, chỉ còn một mình Châu đứng đó, sau lưng nàng là căn phòng ngủ lặng lẽ, trong đầu nàng là sự trống không lảng đãng của những ý tưởng lười biếng không thành hình. Không ăn cơm nhà vậy ăn cơm trưa nay ở đâu? Chính Châu cũng không biết. Nàng cũng không hiểu rồi lát nữa, tắm và trang điểm xong, mặc quần áo ra phố, nàng sẽ đến đâu, gặp ai, làm gì. Cuộc đời buồn tẻ của nàng, bao nhiêu năm rồi, như buổi sáng Sài Gòn nắng lớn này, nhạt nhạt, chìm chìm, như một đồ vật treo lửng trong khoảng không, đông đưa không chủ định.

– Đi đâu bây giờ?

Châu ngưng tay chải đầu, lẩm bẩm, bàn tay vẫn để yên trên mái tóc.

Câu hỏi, Châu không trả lời được. Nàng không thích đi dạo phố, đến nhà những người quen, cũng không thích đi xem chiếu bóng, xem hát, hay đi mua sắm như mọi người. Tất cả những việc ấy đối với Châu đều mỗi mệc vô nghĩa, không một chút hứng thú. Nhiều khi, Châu cảm thấy ở nàng có một cái gì khác thường. Những cái mà tất cả những người đàn bà mà nàng quen biết đều say mê ưa thích, trái lại Châu lại hoàn toàn dửng dưng. Ở nàng, mọi say mê, mọi sôi nổi, hình như đã theo tháng năm mà tiêu tan lúc nào không hay nữa. Đi đâu, Châu chỉ muốn mau chóng về nhà. Về nhà đóng cửa buồng lại, mặc quần áo mỏng, lên giường và nhắm mắt lại. Giấc ngủ từ rất lâu rồi, là người bạn thân, là phương thức giải thoát và tìm quên hữu hiệu nhất.

Một vài người bạn đã hiểu lầm Châu về thái độ đó. Trong một bữa tiệc, một buổi tiếp tân thấy Châu nửa chừng đứng lên xin cáo từ, họ thường nhìn nhau bằng một cái nhìn chứa đầy ý nghĩa. Và nói như chế riễu:

– Gớm, việc gì mà chưa ra khỏi nhà đã phải bỏ về. Nghiện hơi chồng, chịu không được nữa phải không?

Câu nói đùa sỗ sàng thoát đầu làm Châu đỏ mặt hổ thẹn, sau người ta nói hoài và Châu cũng quen đi. Nàng nghe và nàng chỉ mỉm cười. Nghiện hơi chồng. Thật là buồn cười. Nếu những người đàn bà tò mò và lăm chuyen ấy hiểu rằng nàng và Vinh đã ngủ riêng buồng từ bốn năm nay. Nhưng Châu không bao giờ cải chính, cũng không bao giờ cho ai biết rõ, dù thân thiết đến đâu, sự thực về cuộc chung sống giữa Vinh và nàng từ ngày lấy nhau. Từ ngày lấy nhau! Kỷ niệm, đoạn đời cũ trở về trong trí nhớ làm Châu thốt ra một tiếng thở dài náo ruột.

Châu cúi đầu, rời bỏ chỗ đứng bên cửa sổ, đi mau sang buồng tắm. Nàng bỏ dép lại trên thành cửa. Hơi lạnh của đá hoa thấm vào gân bàn chân gây cho nàng một cảm giác dễ chịu. Châu đứng lại trước cái bồn sứ trắng tinh, nhìn xuống làn nước đầy và trong vắt. Nàng ngửa cổ búi tóc cao trên đỉnh đầu, rồi cởi quần áo. Bộ đồ

ngủ màu vàng rơi xuống chân cho hiện ra một thân thể trắng ngần không che đậy. Châu biết nàng có một thân hình đẹp và rất cân đối. Châu biết da nàng trắng, thơm và ấm. Mỗi lần tắm sáng nàng thường chậm bước vào bồn như thế, để đứng yên, để được ngắm nhìn thỏa thích vật sở hữu đích thực và cuối cùng của nàng là thân thể nàng. Sáng nay, Châu lại nhìn xuống, thật lâu, thân thể mình. Cái nhìn chạy trên da thịt, trên cánh tay xuống thấp dưới chân, ngừng lại ở những khoảng trũng, những đường cong như ve vuốt. Mang máng, trong đầu nàng là một cảm giác khó tả. Châu nghe thấy tiếng đập của trái tim trong lồng ngực. Châu nghe thấy những đường máu chạy dưới làn da và hơi thở của mình. Nàng nhắm mắt lại. Và như muốn chạy trốn và cắt đứt một ý nghĩ táo bạo, nàng bước vội vào bồn tắm.

Nước mát bao trùm lấy Châu, nàng chìm ngập trong một trạng thái buông thả cực kỳ mê đắm. Và như ở trên giường ngủ tuy đã thức nhưng lưỡi biếng không muốn dậy, nàng đã tắm xong rồi, mà vẫn nằm yên trong bồn. Dòng hồi tưởng lại được chấp nối lại trong đầu.

Tuổi thiếu nữ như một ngày hội lớn. Hà Nội mười mấy năm về trước, với cái không khí thanh bình phù phiếm với những chợ phiên ở Bồ Hồ, ở Ấu Trĩ Viên, những chợ phiên của rục rờ và múa bay những tà áo màu, những chùm hoa giấy nổ tung giữa những dòng ánh sáng. Bao nhiêu chàng trẻ tuổi đã mê Châu. Nàng là người đẹp nhất, được theo đuổi nhiều nhất, và cuộc đời chỉ còn là một hứa hẹn thắm tươi vì hạnh phúc và tình yêu.

Thốt nhiên bất hạnh xảy đến. Bà Đức Xương mẹ nàng bỗng dưng lâm trọng bệnh. Khi đó, có một người trưởng nam của một gia đình cùng phố, muốn lấy Châu làm vợ, và bà Đức Xương, trên giường bệnh, đã tỏ ý muốn thấy Châu lên xe hoa về nhà chồng, trước khi bà vĩnh biệt cõi đời, Ý muốn cuối cùng của người mẹ hấp hối có một cái gì vừa bi thảm vừa quyết liệt khiến Châu không cưỡng lại được. Bây giờ, nghĩ lại, Châu cũng không hiểu tại sao nàng yếu đuối, lại ứng chịu một cách dễ dàng và vô lý như thế được nữa.

Người trưởng nam của gia đình quen biết cùng phố ấy là Vinh, là chồng nàng bây giờ. Hồi đó, thỉnh thoảng Vinh vẫn lại nhà nàng. Vinh cùng học một lớp với Đĩnh, anh trai của Châu. Nàng không thù ghét gì Vinh, nàng vẫn nói chuyện với Vinh, mỗi khi Vinh lúng túng hỏi thăm. Nhưng có một điều mà ngay hồi đó, nàng biết một cách chắc chắn là nàng không hề yêu Vinh, hay có một thứ cảm tình nào cho có thể lầm tưởng đó là tình yêu.

Được mẹ cho gọi vào giường bệnh, Châu khóc:

– Con không muốn lấy chồng.

Không bao giờ Châu quên được cái cảnh tượng xa thẳm, đã quá khứ đó, nhưng còn mãi mãi hiện hữu trong đáy cùng trí nhớ. Căn buồng tối. Ánh đèn chập chờn. Mùi thuốc bắc lẫn trong cái mùi khó tả của bệnh tật. Màn buồng kín mít. Khuôn mặt xanh xao của mẹ, khuôn mặt đỏ tía như đã phảng phất bóng dáng của tử thần. Tiếng nói của người mẹ, đứt quãng, hỗn hển, mà cúi gần Châu mới nghe thấy.

– Con gái lớn, đến tuổi phải lấy chồng. Con nghe lời mẹ, mẹ nhắm mắt mới yên tâm.

Không hiểu sao, Châu không biểu tỏ một thái độ phản đối nào hết. Tưởng như giờ phút đó, trong thời kỳ đó, nàng chưa có đời sống, chưa có ý muốn, chưa có sức mạnh, mẹ sắp chết, nàng chỉ biết khóc, chỉ biết vâng lời. Thế là Châu nhắm mắt đưa chân. Rồi lễ đính hôn đặt nàng trước sự đã có, Châu không chống được nữa.

Hồi đó, nàng học ở trường Đồng Khánh, và người bạn gái thân nhất của nàng là Nguyệt, nhà ở mãi tận dưới khu Chợ Hôm. Châu chỉ dám đem, và biết đem chuyện gia đình nàng đã gả chồng cho nàng nói với Nguyệt. Hai chị em đạp xe đưa nhau vào vườn Bách Thảo.

Nhớ đó là một buổi chiều chủ nhật, và Hà Nội đang ở giữa mùa thu. Con đường chạy vòng giữa những hàng cây trái đầy lá rụng. Trời thấp và xám, như muốn sắp tan thành nước mắt. Bách Thảo vắng ngắt. Sương mù làm xanh biếc thảm cỏ, nơi Châu và Nguyệt ngồi xuống bên nhau.

Nghe chuyện Châu kể xong rồi, Nguyệt nắm lấy tay bạn:

– Anh Vinh thì tao biết. Cũng được đấy.

Châu vừa ngạc nhiên vừa buồn rầu nhìn Nguyệt. Giây lâu rồi nàng mới cất được tiếng để hỏi:

– Mà bảo cũng được là thế nào?

– Nhà anh ấy giàu này, giàu hơn nhà mày này. Anh ấy trông cũng cũng chắc và đứng đắn này.

Nguyệt còn kể một lô những « này, này » khác nữa, nhưng Châu đã chặn lại.

– Cũng được như thế là đủ để lấy nhau được sao. Tao không yêu anh ấy. Tao không muốn lấy chồng.

Nguyệt ngắt người:

– Ủ, không yêu mà phải lấy thì khó thật, sao mày không phản đối.

Châu lặng người một lát rồi gục vào vai bạn, và khóc nức nở.

– Tao không phản đối được nữa. Tuần sau cưới rồi.

Châu khóc làm cho Nguyệt mũi lòng cũng khóc theo. Hai chị em cứ ôm nhau mà khóc trong cái rào rào, cái quạnh quẽ, của mùa thu, của lá rụng như thế, rồi Nguyệt lau nước mắt.

– Thôi, đừng khóc nữa. Khóc lắm, mắt sưng húp lên đấy.

Châu thốt thức:

– Tao chỉ muốn chết.

Nguyệt kêu lên:

– Đừng nói đại. Mày nói làm cho tao sợ hết hồn. Chết thế nào được. Sao mày lại nghĩ bậy nghĩ bạ như thế.

– Không muốn sống thì chết.

Nguyệt ngẫm nghĩ một hồi, rồi lay mạnh vai Châu:

– Hay là mày trốn đi.

Châu mở to mắt. Ý tưởng trốn đi như một giải pháp cuối cùng mà Châu vừa khám phá thấy. Phải, tại sao không bỏ nhà trốn đi. Ở trong những cuốn tiểu thuyết, người ta vẫn kể chuyện những người con gái bị ép hôn, một đêm nào đó, mở cửa sổ lên ra, bỏ nhà trốn đi biệt tích. Tại sao Châu lại không là những người con gái muốn và dám làm chủ đời mình như vậy.

– Ừ nhỉ. Tại sao tao không nghĩ ra. Phải trốn. Nhưng trốn đi đâu bây giờ.

– Trốn xuống nhà tao.

– Tưởng gì. Trốn xuống nhà mày thì trốn làm gì?

Ý nghĩ ngộ nghĩnh và khờ dại của lời nói ngớ ngẩn thốt làm cho đôi bạn đang buồn như chết cũng phải đưa mắt nhìn nhau rồi cùng bật cười thành tiếng.

Câu chuyện tâm sự trước khi lên xe hoa về nhà chồng của Châu ngừng lại ở đó. Bóng tối đã bao trùm kín khắp khu vườn Bách Thảo rì rào tiếng lá rụng của mùa thu. Đôi bạn lên xe trở

về đường cũ. Châu không tự tử, cũng không tìm cách bỏ nhà trốn đi như Nguyệt xui khiến. Đám cưới chạy tang được cử hành theo đúng như dự định, theo đúng ý muốn của người mẹ. Một tuần lễ sau một đoàn xe có kết hoa ngừng lại ở trước cửa nhà nàng và Châu, đúng như người đàn bà trong thơ Nguyễn Bính đã lên đường, bỏ lại những mộng tưởng thiếu thời, những ước mơ tuổi trẻ để về một bờ sông, một bến đàu bên kia.

Một cuộc sống mới cũng bắt đầu với nàng tự đó. Một cuộc sống âm thầm, khép kín, thả buông theo cái đều đều của ngày ngày, cái nhạt nhạt của tháng tháng, không có tiếng động, không có sắc màu, ở xa những biến chuyển, ở ngoài mọi kinh động.

Từ đó, Châu thay đổi hẳn. Từ người thiếu nữ hồn nhiên yêu đời, nháy nhót như một con chim nhỏ chuyển cành, trở thành người thiếu nữ trầm lặng, ít nói, sống âm thầm như một cái bóng cô đơn.

Bao nhiêu năm ở với chồng, nhưng giữa Vinh và nàng tưởng như vẫn vĩnh viễn là một

sự cách biệt nào đó mà nàng không bao giờ phá vỡ được. Sự cách biệt ấy không bao giờ rõ rệt, như vô hình, nhưng Châu cảm thấy nó, không thể nghi ngờ, không thể nhầm lẫn.

Những đêm của năm đầu lấy nhau, Vinh ôm lấy nàng, và hỏi, sau những giây phút gần gũi của hai xác thịt.

– Em yêu anh không?

Lần nào, Châu cũng quay mặt đi, không đáp. Vinh cố gắng hơn nữa, nàng chỉ trả lời nhẹ nhàng:

– Ngủ đi anh.

Trả lời, rồi Châu làm bộ mỏi mệt, nhắm mắt lại, quay mặt vào tường, giả vờ ngủ say.

Hàng nghìn lần, Châu nhìn lại quá khứ và thâm nhủ với nàng là không bao giờ quá khứ ấy trở thành một nguồn nhớ thương, một niềm ân hận. Nhưng thâm nhủ là một chuyện. Sự ngậm ngùi bàng khuâng như một bóng mây làm tối lại vòm trời chói nắng, như một hơi gió lùa nửa đêm làm buốt lạnh tâm can vẫn ở đó, trong lòng nàng,

bao trùm kín khắp cuộc đời, luôn luôn đẩy nàng vào suy nghĩ âm thầm và nung nấu.

Vật chất không bao giờ làm Châu bận tâm. Nàng sống ung dung và nhàn hạ. Mỗi tuần lễ, Vinh đi vắng một vài ngày xuống lục tỉnh. Lên Đà Lạt hay bay ra miền Trung. Nghề thầu khoán bắt Vinh phải xê dịch luôn luôn. Thoạt đầu Vinh đi vắng, căn nhà tầng trên tầng dưới vắng tanh, Châu cảm thấy lẻ loi vô cùng. Những đêm thức trắng không ngủ để thấy đêm dài vô tận. Những buổi sáng và những buổi chiều hết nằm lại ngồi, không biết làm gì. Nhưng dần dần, Châu như làm thân hơn với cái tâm trạng quạnh quẽ, và khi Vinh đi xa, nàng lại có cảm tưởng như dễ chịu và bằng lòng hơn.

4.

Nước mát khiến Châu muốn kéo dài thêm nữa buổi tắm sáng. Một tiếng gõ cửa, ngập ngừng:

– Ai?

– Con.

Châu gắt:

– Cái gì thế, tôi đã dọn chị xong hết rồi mà.

Tiếng người chị hai bên ngoài cánh cửa đóng kín:

– Thưa bà có bà Quang lại chơi, đang ở dưới phòng khách.

– Thế chị nói sao.

– Con thưa bà đang tắm.

Châu ngẫm nghĩ thấy sự gắt gỏng của nàng là vô lý. Hồi gần đây, nàng thường có thái độ vô lý như thế với chị người làm. Châu dịu giọng:

– Được rồi. Xuống thưa với bà Quang ngồi chơi, tôi xuống ngay.

Bước ra khỏi bồn tắm, Châu với một cái khăn bông lớn choàng quanh người. Nàng ngả người về phía sau, lau khô thân thể. Sự cọ xát làm cho da thịt nàng nóng lên. Để nguyên mái tóc buông xuống vai, Châu mặc nhanh một bộ đồ ngủ màu hồng nhạt rất mỏng, xỏ chân vào dép và đi xuống.

Từ chỗ ghế bành của phòng khách nhìn lên, Ánh – tên tục của bà Quang – thầm nghĩ là Châu có một dáng đi thật đài các và bộ đồ ngủ màu hồng Châu mặc trên người càng tôn thêm vẻ đẹp kiêu kỳ và lộng lẫy của nàng. Cái nhìn của Ánh không giấu được một thoáng ghen tức. Trong số những bạn hữu thường lui tới nhà nhau, Châu là người đẹp nhất và Ánh là người « khó coi

nhất » tuy hai người xấp xỉ tuổi nhau. Châu chỉ kém Ánh một tuổi. Vậy mà đứng bên nhau, tưởng như Ánh già hơn Châu đến mấy chục năm. Ánh nhiều bạn, giao thiệp rộng, nhưng không có bạn thân. Mọi người biết Ánh, nhưng ai cũng tránh như không dám đến gần. Chỉ vì Ánh « lắm chuyện » và có tâm địa không lấy gì làm tốt đẹp. Người đàn bà béo mập như cái bồ sát cạp này, mặt mũi lúc nào cũng đầy từng lớp phấn son, phục sức rất xa hoa lòe loẹt, nhưng thâm tâm tối om lúc nào cũng tích lũy những thủ đoạn hại người. Bối chuyện kể này, dò la vào đời tư kẻ khác, đưa chuyện người này đến tai người khác sau khi đã thêm thắt, đã làm sai lạc cả ý nghĩa câu chuyện, với mục đích gây hiềm khích, gây căm thù, là sở trường của Ánh. Mụ gặp ai, cũng cười cười nói nói, khoác tay khoác chân, ra coi điều thân hơn ruột thịt. Nhưng kỳ thực là lúc nào mụ cũng như một con rắn chỉ chờ phun nọc độc, một cái loa phát thanh chỉ chờ chuyển đi những điều tiếng, phóng lớn tất cả thành những vụ xì-căng-đan. Xấu, Ánh ghen với tất cả với những người đẹp, nhất là có nhan sắc hơn người như Châu. Người

nào giàu có hơn, gia đình nào hạnh phúc hơn, là mẹ phải tìm đủ cách lôi ra những chuyện không hay để bôi nhọ. Mẹ đánh bạc tối ngày. Không đánh bạc thì la cà hết nhà này đến nhà khác để dò chuyện.

– Này, chị biết không, con mẹ Tám vừa vỡ nợ đấy. Trốn sang Lào rồi không thì cứ gọi là rũ tù.

– Ai ngờ mẹ Phán Quý như thế mà đi lừa người!

– Dè đâu bà Đốc Tuân mà cũng nợ như chúa chổm.

Đó là thứ ngôn ngữ hàng ngày của Ánh. Thứ ngôn ngữ của rắn độc ngậm máu phun người.

« Sao trông nó lại diễm lệ được như một đứa con gái mười tám thế kia. » Ánh nghĩ thầm và đứng lên khi Châu đã xuống hết cầu thang.

Châu cười:

– Bất ngờ nhỉ. Rong đến nhà tôm.

Ánh xua tay:

– Đừng nói thế đi, hôm đến nhà rồng thì có.

Người chị hai bưng ra hai tách nước trà bốc khói, đặt xuống cái bàn thấp.

– Chị xơi nước.

– Mời chị.

Hương thơm của trà phả từ tách nước nóng lên mặt gây cho Châu một cảm giác dễ chịu. Ánh nhấp một ngụm, chép chép đầu lưỡi, tấm tắc:

– Mạn sen. Mua được ở đâu mà thơm thế?

Châu vuốt lại một bên mái tóc:

– Mua bán gì đâu. Chị biết tôi lười chết đi có đi đến đâu bao giờ đâu. Một cô em họ của nhà tôi đem lại cho đấy. Nhiều lắm. Một cân uống từ Tết đến giờ. Lát nữa biểu chị một ít uống đỡ hộ cho chóng hết.

Ánh nhìn lên gác, vào nhà trong, như nghe ngóng sự yên tĩnh của căn nhà rộng vắng.

– Vinh đâu?

– Nhà tôi xuống Mỹ Tho.

– Hồi này anh ấy đi vắng luôn nhỉ? Vợ trẻ, mà cứ đi biến biệt để vợ ở nhà một mình. Bộ anh ấy không sợ chị buồn sao?

Châu thừa biết là Anh luôn luôn có cái lối đặt ra những câu hỏi như thế. Những câu hỏi khéo léo gợi cho người đối thoại cái ước muốn thổ lộ, tâm sự. Nhưng Châu không phải là loại đàn bà lúc nào cũng thấy cần thiết phải cho kẻ khác biết về những chuyện kín thầm và riêng tư của mình. Nàng bình tĩnh trả lời:

– Công việc thu bán ở các tỉnh hồi này nhiều. Anh ấy phải đi luôn. Giữ làm sao được và tại sao lại giữ. Tôi quen đi rồi, chẳng lấy thế làm buồn.

– Tôi thì không được. Công việc không bằng vợ.

Châu dịu dàng:

– Thế thì chị hơn tôi. Mỗi hoàn cảnh một khác. Tôi thấy nhiều người trong chị em chúng mình cứ quẩn lấy chồng không chịu rời xa nửa bước. Lấy nhau, nhưng mỗi người phải có những

hoạt động, những công việc riêng.

Ánh nhìn Châu, bằng cái nhìn dò xét:

– Ở nhà một mình, những ngày anh ấy đi vắng xa, chị làm gì cho hết buổi?

Châu nói đùa:

– Úp mặt vào gối và khóc.

Rồi sợ Ánh lại nghĩ là thật, nàng nghiêm trang:

– Nói đùa đấy, còn mười lăm mười tám gì cho cam. Chị và tôi, chúng mình già rồi, chồng con muốn làm ngang làm dọc gì cũng mặc họ.

Ánh nhìn vào khuôn mặt đầm thắm để trần của Châu, khuôn mặt tươi mát như một bông hoa buổi sáng. Và thân thể Châu, thon và đầy, và tay chân Châu mềm mại, thanh thoát trắng nõn. Và Ánh lắc đầu:

– Tôi là nái xề chẳng kể làm gì. Nhưng chị nói chị già thì nái xề này nhất định không chịu. Không tin, chị cứ thử mà coi.

Châu bật cười:

– Thử bằng cách nào. Tuổi tác của nhau, chúng mình biết từ lâu rồi mà.

– Tuổi tác ăn thua gì. Chị muốn thử thật không? lát nữa chị cứ đi với tôi, một đoạn thôi, trên đường Catinat. Cam đoan là có hàng tiểu đoàn đàn ông đi theo.

Hai người đều cười lớn sau câu nói. Chờ cho Châu cười xong, Ánh nói:

– Nói đùa mãi. Bạn gì không?

– Chẳng bạn gì. Việc gì thế,

Ánh chỉ tay lên gác:

– Lên thay cái bộ quần áo ngủ này đi, rồi chúng mình ra đường.

Châu không muốn đi với Ánh chút nào. Ngay cả cái ý định có từ ban nãy là nàng sẽ không ăn cơm nhà buổi trưa hôm nay, nàng sẽ ra phố, ý định đó Châu cũng không còn cảm thấy thiết tha muốn thực hiện nữa. Nàng vừa tắm xong, thân

thể mát mẻ, và nàng nghĩ không gì thú hơn, tuy là một thích thú buồn rầu, là lại trở lại với giường ngủ, với chăn nệm, thả mình vào vùng êm ái đó, hoặc đọc sách, hoặc nằm im không nghĩ ngợi gì. Như thế, cho hết buổi sáng. Đi với Ánh, Châu không ngại điều Ánh đưa nàng đến những nơi chốn nàng không ưa thích. Ở đâu nàng cũng không ưa thích rồi, đi đâu, đến đâu, còn quan trọng gì nữa. Nhưng Châu ngại, là đi với một người như Ánh, thứ nhất là nàng luôn luôn phải có một thái độ giữ gìn. Từ bao nhiêu năm sống chung với Vinh nàng không làm một điều gì khiến cho bất cứ kẻ nào có quyền xem thường và chê trách. Nàng không sợ dư luận. Không có lý do nào làm cho nàng sợ. Có điều Châu không muốn ai động chạm tới nàng, khuấy động vào đời sống của nàng, khi đời sống ấy, Châu đã muốn coi như một xâu chuỗi thàng ngày không có tiếng vang, dần đưa dần dần vào cõi chết. Với Ánh, không thể nào lường trước được. Ánh có thể thân nhiên dựng đứng lên một câu chuyện nào đó. Hay kéo nàng dính líu vào một thứ chuyện không đâu của người khác, điều mà Châu ghét cay ghét đắng.

Thứ hai, Châu ghét đi với Ánh, vì, nàng sẽ phải luôn luôn có một thái độ giả tạo, đối nghịch với ý muốn đích thực của mình. Chẳng hạn muốn ngồi im, nhưng cứ phải cười cười nói nói. Muốn đi về, nhưng rồi phải nán lại. Không có gì vui mà cứ phải làm ra vui. Lối sống đóng kịch, lối sống đeo mặt nạ, bao nhiêu người chung quanh đã ngã vào, Châu nhất quyết không bắt mình cũng phải như thế. Nàng buồn. Cô đơn và lạnh lùng. Đó là chuyện riêng của nàng. Và Châu không muốn ai động chạm tới cái thế giới thu nhỏ, lặng lặng chìm chìm đã vây kín lấy thân thể của nàng suốt bấy nhiêu năm, từ ngày về bờ sông bên kia.

Nhìn ra khoảng sân lò nung, Châu ngần ngại:

– Đi đâu bây giờ. Nắng quá.

– Sợ râm má hồng à! Phơi nắng một chút càng đẹp càng làm cho thiên hạ chết ngất.

Châu đập vào vai Ánh:

– Thôi mà.

Nàng đứng lên rồi lại ngồi xuống:

– Thì đi đâu cũng hãy ngồi chơi một lát nữa đã. Chẳng mấy khi chị đến chơi.

Nhưng Ánh không chịu như thế. Chẳng đợi Châu có bằng lòng không, Ánh đứng lên đi về phía cầu thang khiến Châu phải đứng lên đi theo.

Châu gắt:

– Thì để người ta lên mặc quần áo, chứ làm cái gì thế?

Ánh cười vui thích:

– Thế là biết điều, nếu không tôi lên gác lấy áo xuống bắt chị mặc ở dưới này rồi đi luôn.

Tuy nói thế, nhưng Ánh cũng đi theo Châu lên cầu thang:

– Chị buồn cười thật đấy nhỉ? Còn phải trang điểm một chút, chứ cứ đầu tóc mặt mũi như thế này mà ra đường à! Một người đàn ông nào biết ngắm nhìn và thưởng thức cái đẹp của đàn bà phút đó có thể trả lời Châu thay Ánh:

« Bà xinh đẹp bội phần. Một người như bà không bao giờ cần phải trang điểm. » Đúng như vậy. Phần sấp là thừa đối với nhan sắc lộng lẫy sẵn có của Châu. Cặp lông mày của nàng, không cần phải một nét vẽ nào, cũng cong vút và mềm mại như liễu rủ. Cặp mày đó soi nghiêng xuống một tròng mắt êm dịu như một hồ thu buổi chiều, mà khoảng trũng chung quanh là một triển thung lũng đẹp cao thành một sống mũi dọc dừa. Vành mũi nhỏ rất thanh ở gần một vành môi đầy, màu hồng tự nhiên, gợi sự thềm muốn, nhưng là một thềm muốn tinh khiết, gợi nghĩ đến một cái hôn, nhưng là một cái hôn nhẹ nhàng, thật lâu, nâng niu hôn và trang trọng hôn. Tất cả vẻ thanh thoát và đài các của cái đẹp khác thường này hiện ra trong khung bầu dục của tấm gương bàn phấn khi Châu ngồi xuống. Ánh ngồi ở cuối giường, ngó Châu trang điểm từ sau lưng. Châu cầm lấy lược, chải sơ qua một lượt, mái tóc nàng đã nuốt nà như một dòng suối chảy. Thoa nhẹ một lượt phấn mỏng lên mặt, tô một thoáng son lên môi, và thế là xong, là Châu đã đứng lên. Ánh ngáy người nhìn. Trong tấm áo lụa trơn, rất giản dị, bó

sát lấy thân thể, nhan sắc Châu lại bằng phục sức giản dị này tăng thêm phần lộng lẫy. Phải nói là bắt gặp cái nhìn của Ánh nhìn nàng, Châu cũng cảm thấy sung sướng. Niềm vui tự nhiên của người đàn bà biết mình đẹp. Và đọc thấy cái đẹp ấy ở người khác.

Châu kéo tay Ánh đứng lên:

– Đi. Giục mãi, bây giờ ngồi ỳ ra đấy ư?

Ánh ôm ngang lưng Châu, đổi giọng xưng hô, vừa thân mật vừa cợt nhả:

– Này, đằng ấy.

Châu hơi giật mình trước cử chỉ suồng sã của Ánh. Nàng gỡ tay Ánh ra:

– Gì thế?

Ánh cười tí mắt:

– Tớ mà là đàn ông thì thế nào đằng ấy biết không?

Châu thật thà lắc đầu:

– Nói chuyện khó hiểu quá đi. Thì sao?

– Thì tớ sẽ cho ông chồng của đảng ấy mọc sừng ngay bây giờ.

Châu đỏ mặt trước lời đùa cợt sỗ sàng. Nàng trống lảng bằng cách kéo vôi Ánh ra phía cầu thang:

– Mời bà đi cho. Hôm nay làm sao thế. Ăn nói nhảm nhí quá. Người ta nghe thấy thì chết.

5.

*T*hành phố Sài Gòn, với những hành lang Tax, Eden, với chợ Bến Thành, hè đường Tự Do và con đường Đồng Khánh ở vào những giờ đàn ông đã đến sở làm, bàn giấy, trở thành một thứ công viên của đàn bà và những cuộc đi dạo của họ. Những tà áo màu, những khuôn mặt phấn son, những cái sắc tay đong đưa, xuất hiện trên hè đường Sài Gòn giữa giờ làm việc, đông đảo nhất là vào khoảng từ chín đến mười giờ sáng, và buổi chiều khi ánh nắng đã tàn, gió từ bến Bạch Đằng dâng lên đã làm xao động những đỉnh cây cao. Mười năm nay, thêm người Hà Nội, cái thú đi dạo phố càng ngày càng lan rộng. Đó là một cái thú phong lưu trường giả, rất tốn tiền,

nhưng chính nhờ cái thú đặc biệt đó của đàn bà mà những cửa tiệm mới đã mọc ra như nấm, cửa tiệm nào cũng mỗi ngày một tráng lệ hơn.

Rất nhiều những người mẹ và những người vợ của Sài Gòn bây giờ không biết dùng thời giờ của họ làm gì, khi con đã đến trường và chồng đã đến sở từ sớm. Thời giờ nhàn rỗi đó phải nghĩ ra đủ cách để dùng cho hết đi, nếu không muốn rơi ngã vào một trạng thái lưu đày phiền muộn. Cách tiêu thì giờ phổ biến nhất là ra đường. Ngủ dậy, trang điểm xong, đến nhà một người bạn, rủ nhau đi ăn sáng ở tiệm, rồi đưa nhau đi thăm các cửa hàng, nhiều khi không cần mua bán gì, nhưng chỉ đi dạo không thôi, cũng đã 11 giờ trưa, sau đó, về nhà, ngó qua bếp nước một chút, một chút thôi, chồng con về dùng bữa là vừa gọn một buổi sáng. Những người không ra đường, không đi dạo, thì rủ nhau, đủ chân hạp thành một bàn bạc là làm bạn cả buổi với cây bài. Ánh là người đàn bà của cả hai lối tiêu dung thì giờ này. Ba bốn lần, Châu đã đòi về, nhưng Ánh nhất định không chịu.

– Chị phải đi với tôi cả ngày hôm nay, nếu không chị em đừng nhìn thấy mặt nhau nữa.

– Mình phải về. Thật mà.

– Thật cũng mặc chị. Chồng đi vắng, về với ma à!

Châu phì cười:

– Thì cũng phải về chứ. Không quen đi, mỗi chân lắm rồi.

Trong nửa giờ đồng hồ, Ánh đã dẫn Châu từ hành lang Eden, sang hành lang Tax. Và bây giờ thì đôi bạn đứng đó, trên hè đường Tự Do. Lâu lắm Châu không đi dạo như thế. Lúc đầu, nàng cũng thấy thích. Nhiều thứ đồ dùng cho đàn bà vừa nhập cảng từ Hong Kong sang, bày biện rất ngoạn mục trong những ngăn kính đã lưu giữ được cái nhìn thích thú của Châu. Theo chân Ánh vào hết cửa hàng này, sang cửa hàng khác, người đàn bà muôn thuở ở nàng đã thức dậy, nàng cũng như Ánh cũng hỏi giá thứ này, muốn mua thứ nọ. Sau cùng, Châu mua một lọ nước hoa và một cái kính râm. Đứng trước tấm

gương của tiệm Châu thử kính, và khi chiếc kính đã đeo ngay ngắn trên mắt, cái nhìn của nàng thoát đảm đi trong một cảm giác dễ chịu.

Châu hỏi ý kiến Ánh:

– Được không?

– Đẹp quá trời là đẹp.

Châu nghiêm mặt, lại quảy trả tiền rồi kéo Ánh ra. Ánh chúm chím:

– Ô hay! Thế mà cũng ngượng.

Châu sảng giọng:

– Còn thế nào mới ngượng nữa. Đi với chị xấu hổ chết đi được. Lúc nào cũng đùa đùa cợt. Bộ chị thích làm trò cười cho họ cười mình sao?

Ánh như thích thú vì sự tức giận của Châu, vì đã trêu Châu đến nỗi làm cho Châu phải tức giận. Đeo kính, khuôn mặt có sắc hờn giận của Châu lại nghiêng thành một vẻ đẹp khác, cực kỳ đảm thắm. Ánh trêu thêm:

– Ở kia, người đi đường đang nhìn chị kia kia.

Châu tức lắm, nhưng cũng phải phì cười. Nàng đấm cho Ánh một đấm thật mạnh vào lưng, kéo vội Ánh đi.

– Thôi, điên rồi vừa vừa chứ. Sao ở nhà không tìm chồng tìm con mà trêu lại tìm người ta. Mà phải đi về thật đấy, mỗi chân lắm rồi.

Ánh biểu đồng tình:

– Mình cũng thấy mỗi chân thật. Vui chân đi, thế mà đã bao nhiêu đường đất. Khát quá. Khát cháy cổ họng. Phải đi tìm cái gì uống đã không thì chết khát là cái chắc.

Không đợi Châu có bằng lòng hay không, Ánh kéo ngay Châu vào một tiệm giải khát gần đó. Đây là một tiệm mới mở, có máy điều hòa không khí, hai mặt cửa hàng lồng kính, đứng ngoài đường cũng nhìn thấy tất cả ở bên trong.

Nắng đã gay gắt lắm. Khuôn mặt Châu lấm lấm mồ hôi, gò má ửng hồng, còn lưng áo của

Ánh thì đã ướt đầm. Tiệm giải khát khi Ánh đây mạnh cánh cửa bước vào, ồn ào tiếng người và tiếng nhạc lẫn át. Hơi lạnh lùa vào da thịt Châu bàng hoàng. Nàng tháo kính cho vào sắc tay, đi theo Ánh tới một bàn bỏ trống. Bàn này, một cặp trai gái trẻ tuổi vừa trả tiền đứng lên. Gã con trai, tóc dài kín tai và xù lên ở gáy, khuôn mặt héo quắt và xanh rớt. Cử chỉ của gã là thứ cử chỉ làm dáng của kẻ đi cùng với đàn bà. Gã mặc một cái áo sơ-mi đen, khuy ngực không chịu cài, cố ý cho nhìn thấy bộ ngực còm nhom. Quần trắng, chặt căng như kiểu quần jean của đàn bà, giày đen, mũi nhọn hoắt. Đứa con gái cũng có điểm phảng phất giống với gã con trai, tưởng như là bạn, là anh em, hơn là hai người tình của mỗi tình thú nhất.

Ánh gườm gườm nhìn theo gã con trai đỡ ngang lưng đứa con gái, len qua những hàng ghế đi ra.

– Sao độ này Sài Gòn phát sinh ra cái loại quái thai này lắm thế hả chị Châu. Đến chết mất thôi.

Châu mỉm cười, kéo ghế ngồi xuống. Nàng và Ánh cùng nhìn qua khung kính ra đường, tầm mắt dõi theo cặp trai gái trẻ tuổi ngang nhiên khoác tay nhau, vừa đi cái lối đi dệnh dạng quái gở của họ, vừa hoa chân múa tay trò chuyện.

– Họ có đi chúng mình mới có chỗ mà ngồi.

– Ngày xưa, mình đâu có thể nhỉ.

– Mỗi thời mỗi khác. Tôi không lấy thế làm bực mình và ngạc nhiên.

Ánh lườm Châu:

– Lúc nào chị cũng ăn nói đạo đức cứ như Phật Bà Quan Âm ấy. Hỏi chị? Nếu đứa con gái là con gái chị, nếu đứa con trai là con trai chị, mới nứt mắt ra đã mèo chuột như thế liệu chị có chịu được không?

Châu ung dung trả lời. Đến lượt nàng muốn trêu cho Ánh tức giận:

– Được.

Ánh tức giận thật. Khuôn mặt Ánh bùng bùng:

– Tôi thì tôi đập chết.

Nhưng rồi Ánh như biết Châu trêu mình và mới nghĩ ra.

– Chị không tức là phải. Chưa có con, làm sao chị hiểu được tâm trạng của cha mẹ đối với con cái.

Một người đàn bà khác Châu, có lẽ đã đau đớn, đã buồn rầu vì câu nói vô tình mà hàm chứa một ý nghĩ độc ác của Ánh. Nàng chưa có con thật. Lấy Vinh đã bao nhiêu năm, chưa bao giờ nàng biết được thế nào là tâm trạng khác thường của người đàn bà lần đầu tiên cảm thấy sự thay đổi lớn lao trong thân thể mình khi từ một giọt máu, cái bào thai được kết tinh trong lòng, và từ cái bào thai, một đứa nhỏ một bữa kia cất tiếng khóc lớn vào đời. Ở đâu, ai nói thế nhỉ, hay ai cũng nói thế: người đàn bà không có con không bao giờ hoàn toàn và tận cùng là người đàn bà. Xã hội, và chung quanh dạy cho Châu biết, ngay

từ thuở nàng còn là người nữ sinh thơ mộng của trường Đồng Khánh là con cái là sự không thể thiếu vắng được của phái yếu. Câu nói của Ánh vừa nhắc lại cho Châu một sự thực, một sự thực của riêng nàng. Người đàn bà lấy chồng sau bao nhiêu năm chung sống với chồng mà không sinh con đẻ cái, dư luận coi đó như một điều không thường và cái thứ đạo đức phổ biến của xã hội xem thế như một điều không thể tha thứ được. Châu biết như vậy, Ánh thường hỏi nàng, một cách tò mò sỗ sàng, tại sao nàng không có con với Vinh. Tại sao? Buồn cười thật. Làm sao nàng biết được. Ở những cuộc họp mặt, những buổi tiếp tân, nhiều người như Ánh đã hỏi nàng như thế. Nàng cười trả lời:

– Tại cái số tôi như thế.

Ai nấy đều nhìn Châu bằng một cái nhìn thương hại. Sự thực là trong ba bốn năm đầu lấy Vinh con cái cũng là một vấn đề làm cho Châu bận tâm. Đôi khi nàng còn cảm thấy buồn rầu thành thực. Sách vở nàng đọc bảo nàng rằng làm mẹ, có con, là một lạc thú vô song, sự sinh nở là

một kỳ diệu của tạo hóa và con cái chính là cái hình ảnh vững bền và đầm thắm nhất của tình yêu và hạnh phúc gia đình. Con cái. Những mái tóc tơ vàng ánh. Những bàn tay bụ bẫm. Những tiếng cười trẻ thơ. Con cái. Như hoa nở, như ánh sáng. Như những cánh thiên thần tạo thành nguồn vui tràn đầy chung quanh. Như những dải nắng xuân làm ấm áp một mái gia đình, mà thiếu vắng tiếng cười trẻ nhỏ, chỉ còn là sa mạc. Chưa từng bao giờ Châu được sống cái trạng thái khác thường đó. Nghe thấy sự xôn xao âm thầm đột khởi trong cùng thẳm thân thể nàng. Cảm thấy nó lớn dần, nặng dần. Biết rằng đang có một sự sống khác thành hình trong sự sống mình. Chăm sóc lo âu, thương yêu và theo dõi nó. Rồi đứa trẻ xinh xắn dễ thương hiện ra, làm đối tượng cho một nguồn yêu thương vô tận của một người đàn bà đã trở thành người mẹ. Nhiều khi, nhìn căn nhà trống vắng cả tầng trên lẫn tầng dưới, nhất là khi Vinh có công việc phải đến các tỉnh xa, nhiều khi, ngắm nhìn những bấy trẻ nô đùa trên hè đường trước cửa nhà, bắt gặp một cặp vợ chồng ríu rít với đàn con bên cạnh, Châu cũng

nghĩ là có lẽ đời nàng ảm áp và nhất là có ý nghĩa hơn nếu nàng cũng có con. Và có lẽ, có con, liên hệ tình cảm tâm lý giữa nàng và Vinh cùng đổi khác. Nàng sẽ gần chồng hơn, bởi đứa con sẽ là sự giàng buộc. Nhưng rồi, suy nghĩ kỹ hơn để tìm hiểu con người mình sâu sắc hơn, Châu ngạc nhiên thấy rằng nỗi buồn về sự hiếm hoi của nàng, nếu có, cũng rất hữu hạn và chưa từng làm nàng phải khóc than và đau đớn. Những năm về sau, sự không có con với Vinh, không được đặt thành vấn đề nữa. Nhớ có một lần Vinh hỏi:

– Chúng mình không có con, em có buồn không?

Châu lặng thinh không đáp. Khi hỏi lại câu này lần thứ nhì, nàng nhìn thẳng vào mặt Vinh, điềm tĩnh trả lời:

– Em không muốn bao giờ anh hỏi em câu ấy nữa, anh biết không? Lúc nào có con là có con, không buồn gì hết.

Nghe nàng trả lời thẳng băng như thế, Vinh đã nhìn nàng bằng một cái nhìn ngạc nhiên và

khó hiểu. Nhớ lại, vừa buồn, vừa buồn cười. Khó hiểu là phải. Chính nàng cũng không hiểu được nàng, nói gì Vinh, nói gì ai. Ăn ở với nhau, không bất hòa, không xa cách nhưng Vinh vẫn là một người khác, và nàng là một người khác, thu mình đã từ lâu trong một thế giới tâm tư kín thẳm và riêng biệt. Ngày qua ngày. Hết một tuần lễ cho một tuần lễ khác bắt đầu. Như thế, cho năm hết và cho đời hết dần, tàn dần. Như thế, một mình, thản nhiên. Như thế, sống như một cái bóng, một bộ máy. Như miếng cơm nàng nhai trong miệng hàng ngày, vô vị, lạt lẽo, không biết ngon miệng là gì. Lâu dần, những cái nhìn thương hại, những câu hỏi tò mò, sờ sảng về chuyện tại sao nàng không có con với Vinh không còn làm Châu ngượng thẹn và khó chịu.



Tiệm nước ồn ào người ra vào. Một cái bàn bỏ trống, người vừa xô ghế đứng lên, đã có người khác ngồi xuống. Chung quanh Châu và Ánh, đầu người lơ nhố, tiếng âm nhạc ngoại quốc hết

bản này đến bản khác, không dứt. Đám bồi bàn chạy đi chạy lại không ngừng. Châu tựa lưng vào thành ghế, ngắm nhìn cái cảnh tượng nhộn nhịp. Thỉnh thoảng nàng lại mỉm cười khi thấy Ánh bấu môi hay cau mặt với bọn người trẻ tuổi tóc để dài và mặc quần ống túm. Không hiểu Ánh nghĩ thế nào, lại bảo Châu:

– Kể ra không có con như chị cũng sướng thật.

Châu cầm thìa xúc một thìa kem đưa vào miệng. Nàng ngắm nghĩ với cái cảm giác lạnh buốt dễ chịu đang trôi vào cổ họng.

– Sướng hay khổ.

– Nghe không rõ à? Sướng.

– Là nhĩ? Vậy mà nếu tôi không lầm, chị là luôn luôn phàn nàn, luôn luôn thương hại cho cái sự tôi không có con.

– Tại chị không muốn.

– Tại sao chị lại nghĩ tôi không muốn?

– Nếu muốn thì phải có.

Châu cười:

– Chị nói chuyện lạ thật.

Khuôn mặt Châu chột nghiêm trang hẳn lại. Nàng nói tiếp, như cho nàng chứ không phải cho những đứa con không có, như cho cuộc đời của nàng, chứ không phải cho sự nàng hiểm hoi:

– Không có con cũng buồn thật.

Ánh lại hiểu câu nói theo một ý khác. Tưởng Châu buồn thật, buồn vì không có con, Ánh đâm ra hối hận đã gợi ra chuyện này, đã đụng chạm vào cái tâm sự và đau đớn của Châu mà Ánh nghĩ là Châu muốn tránh và muốn giấu.

– Chị đừng buồn. Con đàn con đống như vợ chồng tôi, lúc vui thì vui thật đấy, nhưng mà khổ chết đi. Nay đứa này đau, mai đứa kia bệnh. Chỉ hầu chúng nó cũng hết đời. Buổi trưa, muốn ngủ một chút cũng chẳng được. Chúng nó đùa nghịch, trêu chọc nhau, chí cha chí chóe suốt ngày, lắm lúc muốn phát điên lên. Nếu sau này mà

chúng nó lớn lên lại như bọn quần tùm tóc dài ngập gáy thì cha mẹ chỉ còn nước chết. Hồi này, xem báo chị có nhận thấy gì không?

– À, thấy đánh nhau dữ lắm.

– Chà, chuyện đánh nhau nói làm gì. Tôi muốn nói là những mục « nhả tin » cơ chứ! Trang nào, báo nào cũng nhan nhản ra. Mới tám tuổi đã bỏ nhà trốn đi. Con gái mới mười ba mười bốn tuổi đã bỏ nhà theo trai. Không giáo dục đến nơi đến chốn khổ như thế đấy.

Châu nhìn Ánh, mỉm cười tinh nghịch:

– Chị trông coi các cháu, mệt lắm nhỉ!

Ánh kêu hãnh:

– Còn phải nói. Nhưng mình không trông nom con cái mình thì để bộ ai trông nom cho đây.

Câu nói của Ánh làm Châu hoài nghi. Nhìn khuôn mặt trát đầy từng lớp son phấn lòe loẹt của Ánh, Châu nghĩ thật khó lòng Ánh có thể

làm một người mẹ tốt được. Ánh la cà hết nhà này đến nhà khác, không đi phố, thì đi đánh bạc, không đánh bạc thì lăn ra ngủ, lối sống đó, Châu không phải tò mò tìm hiểu cũng biết, vì ai mà chả biết về Ánh như thế. Mà lối sống bừa bãi, bừa bãi đến độ hư đốn ấy. Ánh cũng chẳng ngượng thẹn để thấy cần phải giấu giếm. Khi người ta bảo Ánh: « Chị sung sướng thật đấy. Trăm công nghìn việc, chồng lo hết. Cứ ăn rồi đi đánh bạc tối ngày ». Ánh đã chẳng giận, chẳng thẹn mà còn hãnh diện là chẳng khác.

– Chị thì làm gì có thì giờ trông coi các cháu.

Ánh trợn mắt:

– Sao? Chị nói sao?

– Ai đi dạo phố, ai đi đánh bạc cho chị?

Ánh ngẩn người, rồi cười tí mắt:

– Ừ nhỉ? Nói thế mà đúng thật đấy nhỉ.

Chợt mắt Ánh sáng ngời. Như có một chuyện quên bẵng đi vừa nhớ lại đúng lúc:

– À, đi đàng này với mình đi.

Châu giã nấy:

– Lại còn đi nữa. Đi đâu mới được chứ?

Ánh đưa ngón tay lên miệng:

– Suyt! Cấm được nói lời thôi. Đã bảo hôm nay chồng đi vắng chị thất nghiệp, tôi bắt cóc chị trọn một ngày mà.

– Thôi.

– Không dám hả? Sợ chồng cũng sợ vừa vừa thôi chứ.

Châu nói ngay:

– Không phải là sợ. Có gì đâu mà phải sợ. Nhưng đang nằng chết đi thế này, ngồi trong phòng lạnh vừa thấy thích thích một chút lại bắt đứng lên đi, là làm sao?

– Thích ngồi phòng lạnh? Thế thì lại càng nên đi đến đấy. Cho riêng mình chị cả một phòng lạnh lớn tướng.

– Đến đây là đến đâu?

Ánh xúc nốt thìa kem lên miệng, ném tiền trả lên mặt bàn, xách sách đứng lên:

– Đi đâu rồi khắc biết. Không đưa chị vào chỗ chết đâu mà sợ.

Châu lắc đầu, nhìn đồng hồ. Đã gần mười hai giờ. Đằng nào nàng cũng đã dặn đứa ở là không ăn cơm nhà trưa nay. Không đi theo Ánh, cũng phải đi ăn cơm tiệm. Nàng đã định rủ Ánh lát nữa đi ăn chả giò là món nàng ưa thích. Theo Ánh ra ngoài đường, Châu gắt:

– Đang định rủ chị đi ăn chả giò. Đến bữa rồi, đi đâu cứ như ma đuổi ấy.

Ánh kéo tay Châu lên một chiếc tắc xi vừa đậu lại:

– Tưởng gì. Lại đó rồi muốn ăn nem công chả phượng cũng có ngay. Còn ngon bằng mười ở tiệm.

6.

Nắm tay Châu khu khu như sợ nàng chạy mất, Ánh mở cửa xe bước xuống. Ra về một người thuộc đường đã đi về nơi chốn này nhiều lần, Ánh lôi thẳng Châu vào một ngõ nhỏ mở ra trước mắt. Đó là một ngõ cụt. Khá dài. Tuy nhỏ hẹp, nhưng lót xi măng rất phẳng phiu và sạch sẽ. Cây cối um tùm thấp thoáng sau những vì tường thấp chạy dài. Một vài cành cây lá ngọn vươn mình, qua bờ tường, tạo cho con ngõ yên tĩnh một cảm giác mát mẻ tuy lúc đó mặt trời gần đúng bóng và nắng vẫn chói chang. Một chiếc xe hơi lên kính đậu chúi mũi vào khoảng hõm vào của một cánh cổng khép hờ. Thoang thoáng đâu đó, không qui định được rõ rệt, tiếng âm nhạc

phát ra từ một chiếc máy thu thanh. Ánh dừng lại trước cánh cổng khép hờ. Nhìn

thấy chiếc Frégate màu xanh nước biển, Ánh vui mừng bám tay Châu:

– Bọn anh Thuởng, con Hòa. Hay lắm. Họ ở đây cả rồi.

Lúc Ánh giơ tay đẩy cánh cổng khép hờ, cũng là lúc Châu gỡ tay Ánh ra, chùn lại:

– Mình chưa đến đây lần nào. Nhà ai mà cứ vào phăng phăng như thế?

– Nhà mụ đốc Oanh. Bếp nhà nó làm chả giò ngon nổi tiếng ở Sài Gòn này.

– Chịu thôi. Không quen.

Ánh trợn mắt cười:

– Và không quen thì nhất định không vào? Chị cất ngay cái nhà quê của chị ở nhà cho tôi nhờ.

Rồi nheo mắt, ngắm Châu từ đầu đến chân:

– Người thì văn minh, điệu thì nhà quê. Không được, không được.

Châu vẫn đứng yên một chỗ. Nàng đã thành thực hối hận về sự thiếu cương quyết của nàng, để cho Ánh muốn đưa đi đâu cũng ngoan ngoãn đi theo. Và như thế từ buổi sáng.

– Nhà quê cũng được. Chị không nhà quê chị thích vào cứ vào một mình, tôi về một mình cũng được. Ánh chỉ chiếc xe Frégate, đầu dụ:

– Ai lại thế. Đùa một chút cũng giận đấy à. Bọn anh Thuởng, con Hòa, quen cả chứ có ai xa lạ đâu. Mụ đốc Oanh hỏi thăm đến chị luôn, muốn được làm quen từ lâu nhưng không có dịp. Tôi đã hứa thế nào cũng đưa chị lại chơi.

Ánh nháy mắt:

– Gớm, chưa biết mà ai cũng nói đến bà nhiều lắm nhé. Có chồng rồi mà tiếng đồn nhan sắc chim sa cá lặn vẫn vang xa, sung sướng chưa. Thôi vào một chút, không thích thì tôi lại đưa chị về. Để cho năn nỉ mãi, chỗ chị em như thế là làm bộ đấy.

Châu thấy nàng thật khó lòng mà bỏ về được. Nàng không muốn Ánh hiểu lầm nàng cao điệu, nàng làm bộ tịch. Nhưng Châu vẫn thấy cần phải hỏi cho ra nhẽ.

– Xem chừng chị không vào thì không được. Nói thực đã: đến đây làm gì?

Ánh ghé vào tai Châu, thì thầm:

– Đánh bạc. Mấy hôm nay nghỉ đánh, chịu không được nữa.

Châu kêu lớn:

– Nhưng tôi không biết đánh bạc.

– Thì ngồi chơi.

– Dạ, đứng như thế, bà không đánh bạc, mời bà ngồi chơi. Xem đánh bạc, thưa bà còn thú vị hơn đánh bạc một trăm lần.

Đang giằng co với nhau, cả Ánh và Châu không biết đến người đàn ông đã ra tới cổng, hẳn là đã đứng lại, bên trong cánh cổng, nghe xong mẩu đối thoại giữa hai người rồi mới mở cổng bước ra và vừa cất tiếng nói.

Châu ngừng bật trong khi Ánh mừng rỡ và kêu lên:

– Anh Thuởng. Phải gió nhà anh nhé. Đi đứng gì mà lặng êm như ma ấy. Làm người ta giật mình.

Người mà Ánh vừa thân mật gọi là Thuởng, chừng độ bốn mươi lăm tuổi. Y thuộc loại mày râu nhẵn nhụi, áo quần bảnh bao khiến ai không tin, tưởng y chỉ chừng độ ngoài ba mươi. Mái tóc bóng nhẫy, đường ngôi thẳng tắp, không một sợi rối, hai bên thái dương thoang thoang ánh bạc. Khổ người y cao lớn, đầy vẻ tráng kiện. Dáng đứng ngay cả lúc bất động cũng như hơi nghiêng nghiêng thành một lối chào kiểu cách. Bộ ria mép tủa mỏng, cân đối, nằm trãi lơ trên một cặp môi đầy. Hàm răng trắng bóng. Phục sức hơi cổ điển nhưng là thứ cổ điển diêm dúa vẫn đuổi kịp thời trang. Quần tím, nếp thẳng tắp trên giày đen đàn, đế mỏng, rất cầu kỳ. Sơ-mi xanh nhạt, nơ đồng màu, khuy « măng-sét » vàng ánh. Khuôn mặt hiện đầy vẻ tự tin của một người đã từng trải việc đời, thân hình tràn trề sức sống

của một người còn đầy ham muốn hưởng thụ và chưa thờ ơ với dục vọng. Và cặp mắt, nhất là cặp mắt, cặp mắt của một cái nhìn sắc sảo nồng nàn, cặp mắt đó tố cáo một con người chưa hề muốn thân nhiên với nhan sắc và đàn bà. Cặp mắt ấy nhìn thẳng vào Châu, đậu trên da thịt nàng, khiến Châu bất giác nóng bừng cả mặt mũi.

– Giới thiệu với anh Thuởng, đây là chị Châu.

Người đàn ông nhú mắt, mỉm cười như bối rối một chút, một chút thôi, và như muốn tỏ rõ sự bối rối làm dáng ấy. Y nghiêng người thêm về phía Châu nhưng lại hỏi Ánh:

– Bà Vinh?

– Đúng.

– Chúng tôi vẫn được chị Ánh nhắc đến bà... ông bà luôn. Hôm nay mới gặp. Thật bất ngờ và hân hạnh. Đây không phải là nhà tôi, mà là nhà chị Đốc Oanh. Nhưng bạn thân cả. Vậy cũng cứ xin thay mặt chủ nhân mời bà vào. Anh hỏi Thuởng:

– Anh về đây à?

– Không, tôi mới đến.

Thường đáp và nhìn Châu, y mỉm cười:

– Và chưa thể nào về được.

Ánh vênh mặt:

– Thế đang ở trong nhà, anh mò ra đây làm gì. Bộ muốn nghe trộm chuyện riêng của hai chị em tôi chắc.

Thường chấp hai bàn tay vào nhau:

– Nghe trộm được chuyện riêng của đàn bà là một điều thú vị. Nhưng đâu dám thế. Tôi vừa đến được chừng mười lăm phút thôi. Ngồi uống rượu ở Catinat cũng chán, không biết làm gì mà lại đây. Tôi để quên hộp thuốc và cái « píp » ở ngoài xe nên phải ra lấy.

Quay lại Châu, nụ cười của Thường tăng phần duyên dáng:

– Chứ xin thưa lại với bà, thật tình không dám ra nghe trộm.

Châu đứng yên không nói gì. Nàng cũng không có gì để nói. Nàng chỉ cảm thấy ở người đàn ông này một cái gì nguy hiểm, và sự im lặng của nàng như một phản ứng tự nhiên để phòng sự nguy hiểm ấy.

Ánh cười tí mắt:

– Nghe trộm rành rành, nghe trộm mê đi còn chối.

Thường giờ tay nói với Châu như phân bua:

– Bà nhận cho là tôi oan chứ. Tuy rằng chị Ánh cũng nghe trộm chuyện của bọn đàn ông chúng tôi nhiều lắm ạ.

Ánh vỗ vai Thường dõm dặt:

– Chuyện đàn ông các anh toàn chuyện nhảm nhí. Nghe trộm làm thêm vào à.

Nghiêng đầu nhìn qua vai Thường về phía cánh cổng, Ánh hỏi:

– Có gì trong ấy không.

– Cái mà chị mê nhất. Một bàn chân. Một bàn chân đã đủ năm chân, nhưng có một kẻ muốn đánh hút, và chắc là sắp hết hội. Chị đến thay chân là vừa đẹp.

Ba tiếng « Một bàn chân » có một sức màu nhiệm vô hình cuốn hút Ánh như một thổi nam châm mà thân hình đồ sộ của Ánh chỉ còn là một cây kim bé nhỏ. Thường chưa nói hết câu Ánh đã mở toang cánh cổng chạy vào. Nhìn theo, Châu giật mình và suýt muốn phì cười. Ánh béo mập như con vịt bầu, Châu không ngờ cái máu mê đánh bạc có thể làm di động được cái thân hình phì nộn của Ánh mau lẹ như vậy.

Châu lắc đầu:

- Lạ thật. Máu mê đến thế là cùng.
- Bà không ưa đánh bạc?
- Thừa không.

Thường lững lờ ném một hòn đá dò đường:

- Ở đời này có thứ gì làm bà ham mê?

– Không có gì hết, thưa ông.

Thưởng chắc lưỡi, bặm môi làm điệu ngạc nhiên.

– Bà thật khác người. Đàn bà thường bị quyến rũ bởi hàng trăm ngàn ham muốn. Rất ít người vượt ra khỏi được những ham muốn ấy như bà.

Châu cười không trả lời. Nàng biết Thưởng đang tìm cách gây cảm tình với nàng. Nàng đứng ở bên này bờ sông, và nàng đang thấy gã đàn ông đang điếm tự bờ bên kia, khéo léo ném xuống dòng nước một nhịp cầu thứ nhất. Kể y cũng đã lịch sự và cũng khéo léo lắm. Kể ra y cũng đã tìm đủ cách thăm dò những nhược điểm của nàng. Nhưng y lầm đường. Lòng nàng không còn một bông hoa nào nở cho một cánh bướm nào tới. Thưởng lượn lờ. Thưởng dờ hết mọi mảnh khước chinh phục của Thưởng cũng thế mà thôi. Châu thấy nàng đứng với gã đàn ông đã quá đủ và không muốn phải nghe y tán tỉnh nhiều hơn nữa. Nàng bước một bước lại phía cổng, khiến Thưởng giật mình xin lỗi:

– Chết, tôi vô ý quá để bà đứng nắng.

Y chạy vội lại xe, mở cửa lấy ra gói thuốc và cái tẩu để trên mặt đệm, rồi quay lại:

– Mời bà vào.

Châu ngáp ngừng thêm một lần nữa:

– Tôi e như thế này không tiện chút nào.

– Bà đừng ngại. Lát nữa tôi xin phép được đưa bà về.

Châu xét thấy cần phải cự tuyệt, cần phải đặt ngay một giới hạn, cho gã đàn ông đừng có những ảo tưởng, cho y đừng hiểu lầm:

– Lát nữa tôi không về xe.

– Trời nắng thế này, bà không về xe thì về bằng gì?

Châu nghiêm trang trả lời:

– Tôi về bộ.

Trêu thêm cho gã đàn ông không biết đảng nào mà lần, Châu vừa bước vào cổng vừa thản nhiên nói tiếp:

– Tôi thích đi bộ. Nhất là đi bộ dưới nắng.

Thường không dám đoán là Châu nói đùa hay nói thật nữa. Lần đầu tiên trong đời, hắn cảm tưởng như hắn đang trở thành một thú trò cười. Lần đầu tiên trong đời, hắn gặp một người đàn bà, mà cái thổi nam châm của hắn không phát được sức hút màu nhiệm. Trong sự ngây ngất trước vẻ đẹp lạnh lùng, cách biệt và kiêu hãnh của Châu, hắn cảm thấy trong hắn dấy lên một sự rối loạn mất bình tĩnh. Vậy mà, Thường chưa mất bình tĩnh bao giờ. Nhất là ở hai điểm này: Trên một chiếu bạc và với đàn bà. Giới ăn chơi Sài Gòn thán phục Thường về hai điểm đó. Nhiều kẻ thèm thuồng có được địa vị của Thường. Hồi thiếu thời hắn nghèo túng lắm. Bấy giờ là vào khoảng đầu năm 1947. Chiến tranh bùng nổ. Thường từ Hà Nội tản cư ra hậu phương. Nhưng không quen đi bộ, không quen mặc quần áo nâu, và ăn cơm nắm muối rừng, Thường chỉ chạy ra đến vùng

Vân Đình – kể cận giới tuyến hai miền thời đó – được chừng hai tháng rồi hồi cư về thành ngay. Nhắc lại chuyển tản cư ngắn ngủi với đám bạn hữu giữa hai canh bạc, Thưởng ba hoa:

– Cậu chúng mày con nhà lính nhưng tính nhà quan mà. Bơ sữa nó quen mất rồi, mà bơ sữa thì chất đồng như núi trong thành, cho nên cậu chúng mày kháng chiến hai tháng xét ra đã quá đủ nên cậu chúng mày « dinh-tê ». Kể thì còn hơn những thằng ở lý trong thành không chịu chạy đấy nhé. Kể như thế cũng là yêu nước lắm rồi đấy nhé.

Hai tháng ở hậu phương, những ngày vào thành, là nguồn bất tận của những giai thoại kỳ thú, Thưởng kể cho đám bạn của hắn nghe những lúc cao hứng trà dư tửu hậu. Hắn thêm thắt vào nhiều tình tiết ly kỳ và gay cấn, cho nên chuyện cũ của phần đời của Thưởng tự thuật bao giờ cũng có những vành tai chăm chú lắng nghe. Phải nhận, Thưởng ăn nói rất lưu loát có duyên. Những tâm hồn khác người như Châu không chịu được thứ liên thoảng đàng điểm ấy. Những

con bạc, vũ nữ, những người đàn bà quá xuân như mụ đốc Oanh, bữa bãi như Ánh thì ưng chịu cái duyên hời hợt và rẻ tiền này lắm. Duy có một điều Thường giấu kín không bao giờ tiết lộ là tại sao hẳn có thể làm giàu một cách mau chóng khác thường, và như thế chỉ mấy tháng sau khi từ hậu phương về thành. Bấy giờ Hà Nội còn đồ nát, người về thành lác đác. Thành phố là nơi tung hoành của mật thám, Phòng Nhì, đất kiếm ăn của bọn lưu manh. Bọn lưu manh làm gì?

Chúng đi « thổ phỉ ». Thổ phỉ. Nghĩa là đột nhập vào những căn nhà vô chủ, tự do tìm kiếm những đồ quý giá nhất đem về làm của riêng của mình. Thường về thành, trở thành một tên trùm thổ phỉ chính cống. Người ta đồn hẳn lần vào những căn nhà thuộc hai khu phố Hàng Bồ và Hàng Bạc, là nơi của những thương gia cự phú còn tản cư chưa kịp về tìm những báu vật phải chôn giấu trong nhà vì không kịp mang theo. Người ta đồn Thường đào được một hộp sắt tây toàn vàng lá và kim cương. Đồn thôi. Cũng không biết sự thực như thế nào. Chỉ biết Thường đang kiết xác chột giàu như một anh công nhân

trúng độc đắc cá cặp. Lầy lừng ở Hà Nội một thời là sự ăn chơi và cung cách tiêu tiền của Thuởng. Xe Thuởng đi là cái xe mui trần đẹp nhất và đắt nhất Hà Nội. Người vũ nữ đi với Thuởng là bông hoa kiều diễm nhất của vũ trường và phải mua bằng giá đắt nhất. Như thế cho đến khi Thuởng xuống Hải Phòng rồi vào Nam. Vào Sài Gòn con người ăn chơi của Thuởng lu mờ hơn hồi ở ngoài Hà Nội. Có lẽ Thuởng không còn nhiều tiền như trước nữa. Nhưng vẫn có xe, có nhà, vẫn sống phong lưu. Thuởng khôn hơn, không điên cuồng liều lĩnh như hồi niên thiếu, cho nên khoản tiền còn lại và mang theo được vào Sài Gòn vẫn thừa đủ cho Thuởng không phải làm gì mà vẫn sống nhàn nhã ung dung. Nơi Thuởng hay lui tới là nhà mụ đốc Oanh. Đối với nhau họ là một thứ cố nhân đã từng có chung rất nhiều kỷ niệm của những đêm Hà Nội vui chơi đến sáng.

o O o

Đó là một căn nhà một tầng, thấp, kiến trúc cổ xưa, nhưng trông rất xinh xắn, ấm cúng vì trên mái và khắp bốn chung quanh đều xanh

ngắt một màu cỏ cây. Một người chị hai, béo trắng, mặt mũi dễ coi, lễ phép cúi đầu chào Châu khi, có Thuởng dẫn đường, nàng đi hết một lối đi nhiều lá rụng để đặt chân lên tới một đầu thềm. Thuởng làm như người nhà, thân mật sai người chị hai:

– Lấy nước mời bà xơi.

Đoạn, y chìa tay mời Châu:

– Mời bà vào.

Phía trong cùng của một căn phòng vừa là phòng khách vừa là phòng ăn, trang hoàng khá diêm dúa mỹ thuật, với những pho tượng khỏa thân, những bình hoa đặt trên những cái đẩu, những khoảng trống trong tường, là một bàn bài lá đang họp trên một chiếu hoa đỏ trải trên nền đá hoa màu xanh nhạt dịu mắt. Châu nhìn thấy Ánh trong đám người đó. Ánh đang bốc nọc và vật đen đét những cây bài xuống chiếu. Khi một vài cây bài được lật ngửa lên, Châu lại thấy Ánh kêu giầy lên: « Mất ù. Đẩy lại mất ù nữa ». Ánh đang ở giữa cơn máu mê. Ván bài đang chiếm

đoạt Ánh. Thấy Châu, nhưng Ánh chỉ nói cộc lốc « Ngồi đấy, chị.” rồi Ánh quên hẳn Châu để tập trung hết thần trí xuống những cây bài. Một người đàn bà cũng ngồi ở đó, trên một mép chiếu, nhưng châu rìa chứ không đánh, vội vã đứng lên. Thường kiểu cách giới thiệu:

– Bà Châu, xin giới thiệu với bà đây là chị Oanh, nữ chủ nhân.

Châu:

– Mời bà cứ tự nhiên.

Người vừa được Thường giới thiệu là nữ chủ nhân mời Châu ngồi xuống ghế, cười lắc đầu:

– Tôi phải nhường chân cho chị Ánh rồi. Bà muốn chơi vài hội cho vui, tôi sẽ lại xin mở cuộc điều đình để một người khác nhường ạ. Chúng tôi đánh cả ngày. Đánh lúc nào cũng được.

Châu nhẹ nhàng:

– Tôi đã thua với ông Thường, tôi không biết đánh bài.

Mụ đốc Oanh thẳng người lại, nhìn Châu kỹ hơn. Không biết đánh bạc thì tới đây làm gì? Mà tại sao lại không biết đánh bạc? Châu đọc được những câu hỏi ấy trong ánh mắt người đàn bà mà Châu thầm khen là nắm được nghệ thuật sử dụng son phấn. Tuy những đường nhăn, những vết thâm quầng vẫn thoáng hiện dưới cái nhìn tinh tế của Châu, nhưng bằng son phấn nữ chủ nhân đã sửa

chữa được khá đến nơi đến chốn vẻ tàn héo chán chường của một khuôn mặt đã biết hơi nhiều thể nào là trác táng, thể nào là những cuộc vui thâu đêm suốt sáng, khiến cho khuôn mặt ấy, thoáng nhìn, vẫn điểm lệ và ứa nhìn.

Thường được dịp len vào câu chuyện:

– Bà Châu không biết đánh bài thật.

Rồi ném cho Châu một cái nhìn tình tứ:

– Và cũng không hư hỏng như bọn chúng mình đâu.

Châu nghiêm trang:

– Ông cứ dạy thế.

Thường ngôn ngoan, biết ngay lối xưng hô quá lễ độ và kiểu cách chỉ duy trì một tình trạng quá ử trang trọng cách biệt không có lợi gì cho hẳn. Hẳn cười cầu tài, đưa ngón tay lên vuốt ria mép thành một cử chỉ rất ăn chơi.

– Dù sao thì biết đánh bạc hay không biết đánh bạc, hư hỏng hay không hư hỏng, gặp nhau đã nhiều lần hay mới gặp nhau lần đầu, cũng cứ nên coi là bạn thân cả. Trời đất này, sống chết không biết thế nào. Hãy nên coi nhau như bạn thân.

Châu thâm cười với riêng nàng. Thái độ sun xoe của Thường từ ban nãy ở ngoài cổng cho Châu biết hẳn đang tìm cách tán tỉnh, quyến rũ nàng. Điều Châu cảm thấy ghét ngay tức khắc ở Thường là cái vẻ tự tin sỗ sàng và vô lối toát ra ở con người hẳn. Nàng nhủ thầm: Báo chí điện ảnh vẫn nói đến một thứ Don Juan, hóa ra trước mặt mình là một mẫu Don Juan đây. Nàng định hỏi mát Thường tại sao trời đất này lại phải làm thân

với nhau. Nhưng tốt hơn là đừng bắt chuyện. Nghĩ thế, Châu khép lại tà áo, ngồi im.

Mụ đốc Oanh rất tự nhiên thay đổi ngay lối xưng hô, như lời đề nghị của Thuởng là đúng và mụ đã mặc nhiên làm theo:

– Chị còn ở đây lâu, thì thay áo ngắn của tôi mặc cho mát.

Châu giật mình trước đề nghị kỳ lạ này của người đàn bà, mới gặp lần đầu đã gọi nàng bằng chị, đã bảo nàng thay áo ngắn cho mát. Nhưng lời đề nghị quá thân mật hình như không làm ai ngạc nhiên. Ném nhanh một cái nhìn xuống bàn bạc và nhìn thấy mấy chiếc áo dài vắt trên một thành ghế, Châu mới chột hiểu. Mấy người đàn bà ngồi đánh bạc dưới chiếu, trong số có Ánh, đều mặc áo ngủ, mỏng và ngắn. Họ đã lấy áo mụ đốc Oanh để mặc như ở nhà. Châu vội đáp:

– Bà mặc tôi. Tôi chỉ ở lại đây năm mười phút nữa thôi.

Trong khi hai người đàn bà nói chuyện, Thường nhìn Châu thật sỗ sàng. Cái nhìn như lột dần từng tắc vải, lần đi trên da thịt. Cái nhìn lướt trên ngực nàng, đậu trên cái thon dài óng chuốt của cặp ngực nàng nổi lên dưới làn vải áo.

Châu nghĩ trong đời chưa có kẻ nào dám nhìn nàng bằng cái nhìn táo tợn như vậy. Chịu đựng cái nhìn nồng cháy của Thường trên thân thể rồi, Châu ngược nhìn về phía Ánh và đứng lên. Nàng cười với mặt đốc Oanh, như xin lỗi:

– Lại xem chị Ánh đánh bài một chút.

Đến ngồi ghé xuống mép chiếu, sau lưng Ánh, Châu hỏi thăm vào tai Ánh:

– Được hay thua?

Cái thân hình phì nộn của Ánh đầm đìa mồ hôi. Mặt Ánh đỏ nhừ như hơi lửa. Những sợi tóc dán bết vào hai bên thái dương ướt đẫm. Ánh nói không quay lại, vẫn theo dõi thật sát ván bài đang tiếp diễn:

– Thua gần năm ngàn rồi đây này. Ba hội ù đúng một ván xuống.

Châu nói nhỏ cốt riêng cho Ánh nghe thấy:

– Về đây,

Giọng Ánh gắt gỏng, bực bội:

– Đang thua mà còn phải gỡ chứ. Ngồi đây một lát nữa đã đi.

Châu đành ngồi yên. Sau lưng nàng là Thưởng đi lảng vảng. Rồi nàng thấy mục đích Oanh cũng đứng lên, lại gần Thưởng, hai người thì thầm với nhau và Châu đoán là họ đang bàn tán về nàng. Thốt nhiên, Châu thấy giận Ánh vô cùng. Ngồi cầm đầu vào chiếu bạc, Ánh không biết có nàng nữa. Từ sáng, chiều Ánh đến thể là quá đủ.

– Chị cứ ở đây đánh bài nhé. Tôi về một mình.

Lúc đó Ánh mới như nhận thấy Ánh có lỗi. Và năm vội lấy tay Châu giữ lại:

– Mình đang thua đậm. Cho đánh vài hội

nữa, liệu xem có gỡ được chút ít nào không. Chả mấy khi lại đây. Chị có gì vội đâu.

Nhưng Châu đã cương quyết đứng lên. Mụ đốc Oanh và Thường cùng xúm lại giữ, nhưng Châu đã quyết định không ở lại thêm căn nhà này một phút nào nữa.

– Xin lỗi bà, bà cho về.

Mụ đốc Oanh nhếch mép đứng yên. Thường xun xoe:

– Tiếc quá. Thôi để lần khác vậy. Tôi xin đưa bà ra ngõ. Tôi xin đánh xe đưa bà về.

Châu nhìn thẳng vào mắt Thường, cái nhìn muốn bảo rõ cho gã đàn ông đang điếm biết, và biết không lầm lẫn, là mọi cố gắng gây cảm tình và theo đuổi của hắn đều hoài công. Thường biết. Như mụ đốc Oanh. Thường thôi không xun xoe nữa và cũng đứng yên. Tiếng Ánh đuôi theo sau lưng khi Châu cúi đầu chào mọi người và đi ra.

– Thôi thế chịu khó về một mình vậy nhé. Mai mình lại chơi.

Thoáng nghe thấy một tiếng đàn bà khác, từ chiếu bạc:

– Điều bỏ mẹ.

Châu nóng bừng mặt. Nhưng không thèm chấp, nằng đi thật nhanh ra cổng.

Cánh cổng đã đóng lại sau lưng Châu rồi, mục đốc Oanh thôi nhìn theo Châu, và quay lại, cười phá lên vào nét mặt ngượng ngùng chùng hững của Thường:

– Hồng kiều rồi nhé! Cá không cắn câu, đau ơì là đau.

Thường nhún vai, rút thuốc lá châm một điếu hút. Hắn nghĩ thầm là hắn sẽ gặp lại Châu, ở đâu đó, không biết, nhưng thế nào cũng gặp lại. Và khi đó, những cạm bẫy và sức quyến rũ của hắn sẽ giăng thành một cái lưới chặt chẽ hơn lần này. Và Châu sẽ không thể thoát được như lần này. Với Thường, người đàn bà nào càng khó chinh phục bao nhiêu càng làm nung nấu trong

hắn cái ý định chinh phục bấy nhiêu. Điều quan trọng là phải biết rõ Châu hơn nữa. Thường thấy cần phải lấy lòng Ánh. Hắn ngồi xuống bên cạnh Ánh, ném vào lòng Ánh hai tờ giấy năm trăm:

– Góp giúp một hội. Tiền tôi hên lắm.

Ánh không trả lời, nhưng ngẩng lên nhìn Thường nghi ngờ:

– Tử tế quá. Định nhờ nhau cái gì đây thì nói ngay đi.

Thật đúng là thứ ngôn ngữ kẻ cắp bà già gặp nhau. Thường cười cầu tài:

– Biết hết. Tinh như ma. Đúng rồi, khai qua về nàng, cho nghe coi.

– Chưa có chuyện gì bao giờ. Rất đúng đắn. Khó thì khó lắm đấy. Nhưng xem chừng hơi chê chồng và chưa có con. Đủ chưa.

– Tạm đủ.

– Gì nữa thì mới đủ.

– Địa chỉ của người đàn bà ấy.

Ánh thản nhiên:

– Góp thêm hội sau nữa đã, mới biết được.

Lại hai tờ giấy năm trăm từ ví Thường chuyển xuống mặt chiếu, trước mặt Ánh. Thường thản nhiên rút bút ghi, và cắt tờ giấy ghi vào túi. Bỗng Thường chúi đi. Đằng sau, mục đích Oanh đã đập cho Thường một cái thật mạnh vào lưng.

– Bộ mê rồi đấy hả. Bộ không coi con này ra cái thá gì nữa đấy hả?

Tất cả cùng phá lên cười ồn ào. Một lát sau, mục đích Oanh đã mở cửa cho Thường vào phòng riêng. Cánh cửa buồng khép nghiêng ngay lại. Hai người dìu nhau đến giường, ôm nhau ngã xuống. Thường thì thầm:

– Bỏ đám chắn à.

– Mặc họ. Lúc nào tan thì cứ tan.

– Con mục Ánh nó mê đánh quá nhỉ? Canh nào cũng cháy túi mà mê vẫn mê.

Từ buổi bên cạnh, vẫn còn vọng sang tiếng ồn ào của đám bạc tiếp tục trong buổi trưa nắng lớn.

Tiếng mụ đốc Oanh mát mẻ, trong bóng tối suồng sã:

– Hôm nay thì cô ả thua thế nào được.

– Sao biết không thua?

– Kép đã mừng tuổi cho hai ngàn làm vốn. Tiền có hơi giai, thua thế nào được. Cứ gọi là canh chắn này nó được hết cả làng.

Tiếng Thường cười:

– Chỉ nói bậy. Bộ ghen hả. Em cần bao nhiêu anh vẫn đưa. Cho mụ ấy hai nghìn có nghĩa lý gì đâu.

– Ai thèm ghen với con vịt bầu ấy. Nhưng anh quỳnh nó vừa vừa chứ.

– Cứ cho tiền ai là quỳnh à.

– Mất những hai « ghim » để biết một cái số nhà như thế là quỳnh.

Thường cười gượng, chống chế:

– Lâu lâu đùa một chút cho đời đỡ buồn em biết không.

Thường nói và ôm ghì lấy Oanh. Nhưng lập tức y bị đẩy bắn ra:

– Thôi đi.

Thường buông mụ đốc Oanh ra. Y và người đàn bà đã ăn nằm với nhau nhiều lần, hiểu nhau từ thân thể, đến tâm tính, đến nhân cách. Sự ham muốn trong những phút gần gũi vẫn còn, nhưng ham muốn chỉ còn là một ngọn lửa yếu ớt không còn là một thúc giục nồng cháy điên cuồng không thể cưỡng chống. Thường nắm lấy tay người đàn bà, nhưng trong đầu y, một hình ảnh khác đã hiện lên. Đó là hình ảnh người thiếu phụ lạnh lùng đài các, vừa bỏ về mà hẩn thèm khát chiếm được, dù phải trả bằng một giá nào, dù có phải mất thì giờ, và bỏ vào đó tất cả sự đeo đuổi công phu cần thiết. Hẩn hơi hối hận đã không liều lĩnh theo Châu ra cửa, tìm cách mời bằng được nàng lên xe hơi, đưa nàng về. Biết đâu sự từ chối

trong nhà mù đốc Oanh của Châu chỉ là bởi nàng ngưỡng trước một chỗ quá đông người, nhất là trong chỗ đông người này lại có Ánh. Như mọi người, Thường biết Ánh là mù đàn bà hay đưa chuyện nhất Sài Gòn. Nhưng hồi hận đã muộn. Để dịp khác. Hắn đã có địa chỉ của Châu. Thế nào hắn cũng gặp lại nàng. Hắn nhủ thầm:

– Tại sao lại có người đẹp đến như vậy được?

Bên cạnh Châu, mù đốc Oanh chỉ còn là một bông hoa tàn héo. Thường hỏi, cho có chuyện:

– Ban nãy em thua bao nhiêu?

– Thua bao nhiêu mặc xác tôi. Đừng có đánh trống lảng.

Thường làm vẻ ngạc nhiên:

– Hôm nay em làm sao thế. Đánh trống lảng cái gì mới được chứ?

– Cái gì thì biết đấy. Đồ bầm lăm. Mới gặp, nó đã thu hết hồn vía vong linh anh rồi hả?

– Ô hay, ai mới được chứ?

Mụ đốc Oanh đốp chát một câu thật mất dạy:

– Mẹ anh vừa về đó chứ còn ai nữa.

Thường biết mụ đốc Oanh ghen, và tốt hơn là không nên chọc tức cho mụ ghen thêm làm gì. Ghen thêm, phiền lắm. Bởi vì mụ đã không thêm ghen thì thôi, đã ghen, Thường chỉ còn có nước lạy mụ cho mụ thôi đi. Mụ đốc Oanh xưa là một vũ nữ. Từng có một thời lẫy lừng oanh liệt ở những vũ trường Hà Nội, Hải Phòng trước chiến tranh. Về sau, có một bác sĩ trẻ tuổi mới tập tọng ăn chơi, đến vũ trường, mê người vũ nữ tên là Hoa có cái nhìn tình tứ, có nụ cười quyến rũ, và Hoa trở thành bà đốc Oanh từ đó. Lấy nhau được mấy năm, Hoa ngoại tình bị bắt quả tang, vụ ngoại tình này vỡ lở đã làm chấn động giới

ăn chơi Hà Nội một thời. Sau đó, là vụ ly dị. Và Hoa lại trở về nghề vũ nữ ít lâu sau đó. Bây giờ mụ đã đứng tuổi, đã hết thời, nhưng vẫn dùng chức vị và tên người chồng cũ, như muốn níu lại cái thời kỳ hoàn lương tốt đẹp đã mất. Giới đàn bà ăn chơi của Sài Gòn coi mụ như một thứ đàn chị nhiều kinh nghiệm và nhiều uy tín. Những

rắc rối tình duyên, những đau buồn tình cảm, đã có mụ đốc Oanh như một nữ bác sĩ thăm bệnh, hiểu rõ mọi căn nguyên của bệnh và chỉ giúp cho cách thức giải quyết tốt đẹp. Đàn em đến hỏi đàn chị ngày nào cũng có năm bảy vụ như thế. Cho nên ai cũng sợ mụ. Người đàn ông nào được mụ xem như người tình, thì đừng có người đàn bà nào khác động vào. Nhờ khôn ngoan, và giao thiệp khá rộng rãi trong chốn ăn chơi, mụ không bao giờ phải lo lắng về vấn đề vật chất. Vào Sài Gòn, mụ sang ngay được một căn biệt thự. Lại mua ngay được một cái xe hơi. Tiền chi dùng hàng ngày, chỉ lấy tiền hồ đánh chắn cũng thừa thãi. Cách đây mấy năm, người ta đồn mãi một chuyện đánh ghen rất kẻ cả, rất đàn chị của mụ đàn bà thập thành này. Hồi đó, mụ bắt nhân tình với một anh thầu khoán. Bắt nhân tình vì hồi đó mụ cũng hơi túng về tiền bạc một chút. Mà anh thầu khoán già quá nửa đời người mới phá ra ăn chơi thì lại giàu, giàu không để tiền đâu cho hết, giàu không biết dùng tiền làm gì. Anh thầu khoán giàu quá, làm cho nhiều ả cũng muốn quyến rũ, cũng muốn chiếm lấy cái mỏ vàng. Trong số, có

một ả hơn mụ đốc Oanh về điểm trẻ đẹp, đã cướp được anh thầu khoán háo sắc kia. Chuyện này đến tai mụ. Và do đám đàn em muốn tăng công thuật lại cho bà chị.

Mụ nghe xong cười lạt:

– Con nào mà to gan thế?

– Con Hằng.

– A, con Hằng thì tao biết. Nó muốn chết.

– Chị để chúng em cho nó một trận nhớ đời.

– Cấm. Chuyện của chị, cấm chúng mày nhúng tay vào. Như thế chả hóa ra tao sai chúng mày cây đồng bắt nạt nó sao?

Nhưng việc đầu tiên của mụ đốc Oanh không phải là đi tìm tình địch mà gọi anh thầu khoán đến.

– Từ nay tôi cấm cửa không cho anh được lai vãng đến nhà tôi. Tôi không mê anh, nên không ghen. Suốt đời tôi không mê ai nên không bao giờ thêm ghen. Tôi chỉ yêu tiền của anh. Tiền của

anh tôi lấy cũng đủ rồi. Không thèm lấy thêm nữa.

Anh thầu khoán sợ, năn nỉ, lạy van, nhưng mụ vẫn lạnh lùng đuôi ra khỏi cửa. Sau đó, mụ không thèm tìm, mà cho gọi tình địch đến nói chuyện. Mụ khoan thai bảo tình địch như thế này:

– Trông em còn trẻ quá. Chị già hơn em rồi, việc đời đã trải hết, thú đời đã hưởng hết, không cần sống như em đâu. Thằng thầu khoán, chị cho phép em giao thiệp, chài mối, ăn nằm với nó, muốn làm gì thì làm, nhưng đúng trong một tuần lễ nữa. Nhớ chưa. Một tuần nữa. Không được thêm một ngày nào. Lấy được tiền của nó thì cứ lấy đi. Bắt nó mua kim cương. Bắt nó sang nhà cho. Không biết cách, hỏi chị, chị bảo cho cách thức làm tiền. Trước vẻ mặt tái xanh sợ hãi của tình địch, mụ mỉm cười, nhìn thẳng vào mặt ả, nói tiếp:

– Nhớ là tất cả trong một tuần lễ, kể từ hôm nay. Lệnh của chị đó. Như thế tức là em đã hỗn, đã qua mặt chị rồi. Nhưng chị tha. Có ai quen

biết, bảo giùm tất cả hộ chị: cấm không đứa nào được giao thiệp với thằng thầu khoán. Trái lời, chị cho cắt gân. Lúc nào chị muốn cho các em giao thiệp với thằng khốn nạn, lúc đó chị sẽ loan báo cho cả làng biết sau.

Mụ đốc Oanh muốn thế nào, được như ý muốn. Chuyện này đồn đi, đám đàn em lắc đầu lè lưỡi, tôn mụ đốc Oanh là chị cả của bọn họ,

Mụ đốc Oanh giả vờ ghen làm cho Thưởng vừa bằng lòng vừa bực mình. Bằng lòng sự bằng lòng của tất cả những người đàn ông được đàn bà ghen. Bực mình vì mụ phá rối dòng suy nghĩ của y về Châu:

– Em đừng có vớ vẩn. Một người như anh chỉ có thể yêu một người như em, chứ thích cái mụ đàn bà kín cổng cao tường ấy sao được.

Nói xong. Thưởng há miệng ngáp thật lớn, làm bộ mỗi mệ muốn buồn ngủ. Giờ này cũng là giờ của giấc ngủ trưa. Không khí ngọt ngào. Nắng đoán thấy chói chang bên ngoài. Thưởng thay nhanh quần áo rồi nằm vật xuống, vòng tay kéo

người đàn bà lại gần. Mụ đốc Oanh chỉ chống cự lấy lệ. Bên ngoài vẫn vọng vào tiếng xướng bài của những người đánh bạc trên chiếc chiếu trải trên nền đá hoa.

7.

Nguyên đóng nhẹ cánh cửa buồng, không muốn làm khuấy động giấc ngủ đang ngon của Tần. Chàng vừa thắt cà vạt vừa bước rảo xuống cầu thang. Kim đồng hồ trên tay Nguyên chỉ đúng 2 giờ 15. Dưới chân cầu thang, con Dung chừng như đã đứng chờ cha nó xuống. Nó đội một cái mũ cối to vành và xách trong tay một cái cặp da.

Nguyên chạy xuống mỉm cười với con gái:

- Dung chờ ba lâu chưa?
- Con vừa ngủ dậy.

– Đội mũ thế là đúng. Trời nắng lắm. Con đến trường, nhớ đừng chạy nhảy ngoài sân mà phải ở trong hiên. Phơi nắng là ốm ngay.

Đứa nhỏ ngoan ngoãn nắm lấy tay Nguyên theo chàng đi ra phía cửa:

– Vâng ạ.

Buổi trưa nào đi làm, Nguyên cũng đưa bé Dung đến trường mẫu giáo. Mấy đứa nhỏ khác học vào giờ khác chàng đến sở, đi học đã có xe nhà trường đưa đi đón về. Dắt con chạy nhanh trên lối đi từ đầu thềm đến nhà chứa xe, Nguyên mở cửa cho con lên. Chàng lái xe ra và mắt chàng cũng bắt đầu hoa lên trước ánh nắng chói lòa trước khung kính. Buổi trưa. Sài Gòn vắng tanh trong giấc ngủ đồng thiếp. Bên trong những cánh cổng là những căn nhà cửa đóng im lìm. Một vài người đi đường lác đác. Một vài chiếc cyclo chậm chạp lăn đi dưới những hàng cây im ỉm. Đến cửa trường mẫu giáo. Nguyên mở cửa xe cho con gái xuống. Chàng còn cẩn thận chưa đi, chờ cho bé Dung đã vào qua cổng mới mở máy. Nguyên lái xe từ từ, cảm thấy trong người mỗi mệt và

phiền muộn vô cớ. Buổi sáng đi làm, buổi trưa về ngủ, rồi thức dậy lại đi làm, hình ảnh chán ngán mênh mông của một cuộc sống không còn ngạc nhiên không còn dấy động lại hiện lên trong tâm trí. Trạng thái yên ổn thư thái kéo dài được bao nhiêu năm thoát như bị lay chuyển và Nguyên không tìm hiểu được nguyên nhân. Chỉ mang máng cảm thấy như cái gì cũng có một giới hạn, và trạng thái sống yên ổn không bản khoăn ở chàng cũng đã đụng tới cái giới hạn vô hình của nó.

Nguyên vòng tay lái, xe chạy vào một phố vắng người hơn. Trước khung kính, bóng một người đàn bà thật xa, thật nhỏ, đứng bên lề đường. Xe Nguyên gần lại. Bóng người đàn bà lớn hơn. Gần tới ngang tầm, Nguyên ném sang một cái nhìn thờ ơ và cũng là lúc chàng ngạc nhiên nhận ra người đàn bà chàng đã đưa về trong buổi tối đến dự buổi tiếp tân ở nhà Hoàng tháng trước. Rõ ràng là người đàn bà đang đứng đó chờ xe. Khuôn mặt nàng đỏ hồng đáng nể. Nguyên nghĩ chàng phải đậu xe lại. Và làm như thế.

Châu cũng đã nhận ra người đàn ông trong chiếc xe vừa đậu lại là Nguyên. Nàng hơi bối rối một chút. Nàng đưa tay lên vuốt tóc, đứng im nhìn Nguyên mở cửa xe bước xuống. Nguyên nghiêng đầu chào và mỉm cười:

– Bà có nhận ra tôi?

– Thưa, quen là một sự vô lễ. Ông đã có lòng tốt đưa tôi về hôm tôi được hân hạnh giới thiệu với ông bà ở nhà anh Hoàng.

– Bà chờ xe?

– Dạ.

Châu nhìn dọc con đường phố vắng ngắt trong nắng, nói như cắt nghĩa:

– Con đường này ít xe cộ qua lại quá.

– Vâng, con đường này bao giờ cũng thế.

Nguyên mỉm cười, mở cửa xe.

– Đứng chờ thế này nắng chết. Bà đi đâu, xin cho tôi được phép đưa đi.

– Chết, đâu dám phiền ông. Chắc ông đang ở trên đường đến sở.

– Không sao. Còn sớm. Tôi còn thừa thì giờ.

Châu vào ngồi trong xe. Và khi Nguyên đã ngồi trước tay lái và quay sang như có ý hỏi, nàng đáp:

– Ông cho tôi về nhà.

Xe chạy. Châu cảm thấy nhẹ nhõm và thư thái. Một cảm giác mừng vui gần như là sung sướng. Châu cũng không hiểu tại sao nữa. Ở nhà mẹ đốc Oanh ra, nàng đang bức mình nhiều chuyện. Bức mình với Ánh đã đưa nàng đến chỗ đánh bạc, một nơi chốn đầy đặc những khuôn mặt khả ố, những lời đùa cợt sống sượng, tắm đắm trong thú không khí lơ lửng sống sã làm cho nàng phải hổ thẹn. Khi nàng cáo từ đi ra, nàng biết sau lưng là những cái nhìn riều cợt đuổi theo, điều này càng làm cho nàng thêm tức giận. Ra phố, lại nắng như đổ lửa. Lại đứng chờ mãi cũng chẳng thấy, một bóng xe qua. Thành ra, bước lên xe của Nguyên, Châu như người vừa thoát nợ.

Nàng ngoái đầu nhìn lại khoảng đầu ngõ đưa vào nhà mù đốc Oanh, thầm nghĩ là suốt đời không bao giờ nàng đi vào cái ngõ ấy một lần thứ nhì nữa.

Thốt nhiên, Châu nhìn Nguyên và hỏi:

– Ông biết đánh bài không?

– Cũng biết gọi là thôi. Nhưng tôi ít khi đánh lắm.

Trả lời xong, Nguyên mới kịp chú ý đến sự lạ lùng và khó hiểu của câu hỏi đột ngột. Chính Châu cũng kịp nhận thấy điều đó. Cả hai người cùng nhìn nhau và cùng mỉm cười.

– Xin lỗi ông. Tôi hỏi vì tôi vừa ở một đám đánh bạc ra, và tôi đang ghét thậm tệ những người đánh bạc.

Nguyên vẫn giữ nguyên nụ cười:

– Chắc có người vừa làm cho bà bức mình?

– Không hẳn thế. Tôi bức mình với tôi. Không hiểu tại sao tôi lại đến đó. Tôi xử sự như một đứa

con nít. Thật ra, tôi không nên chiều bạn tôi một cách vô lý như thế được.

Nguyên không có tính tò mò, mặc dầu chàng muốn hiểu rõ hơn. Bất ngờ gặp lại người đàn bà chàng đã gặp ở một buổi tiếp tân, Nguyên thấy ban đêm cũng như ban ngày, nàng đều đẹp, lộng lẫy. Thật là một điểm hiếm thấy. Người đàn bà khó giữ được vẻ đẹp làm bằng phấn son trang điểm và những ánh đèn đêm, khi ánh mặt trời và ánh sáng ban ngày tàn nhẫn hơn, tố cáo những nếp nhăn, những khoảng trống, những tàn phai mỗi một hiện hình không che giấu được nữa. Nhưng Châu không thế. Lối phục sức của Châu, cũng dưới ánh sáng ban ngày, Nguyên mới tiếp nhận được đầy đủ thế nào là sự thanh lịch hiếm có. Chàng hiểu mà không giải thích được. Hình như quần áo ở những người đàn bà khác chỉ là tơ lụa, màu sắc và vải vóc. Quần áo ở Châu còn là những mặt phẳng mịn màng, những đường cong uyển chuyển, những khoảng trống ngon mắt. Và vẫn mùi nước hoa ấy, một mùi nước hoa đài các, kín đáo, mà Nguyên vừa thấy từ bên cạnh thoảng bay sang. Chàng nhớ lại đêm tiếp tân của Hoàng.

Chàng ngạc nhiên tại sao chàng có thể nhớ lại được buổi tối ấy, với đầy đủ chi tiết. Tưởng như không phải do tình cờ mà vì chàng muốn nhớ tới vậy.

– Từ đêm ở nhà anh Hoàng đến trưa nay tôi mới được gặp lại bà.

Mới được gặp lại bà. Nguyên lại thăm ngạc nhiên về chàng, thêm một lần nữa. Ngôn ngữ cũng hình như diễn tả một mong ước thầm kín vừa vui mừng được thành sự thực. Chính Nguyên cũng làm cho Châu ngạc nhiên. Nàng nhìn sang. Lại một thứ anh chàng Thường động thấy đàn bà có nhan sắc là nghĩ đến chuyện chinh phục, chiếm đoạt? Nhưng Châu yên tâm ngay, và hối hận ngay về sự nghi ngờ không tốt của nàng. Nguyên khác. Nguyên không phải là loại đàn ông đang điểm như Thường. Nguyên là đối nghịch của Thường. Nhìn nghiêng, Châu cũng đoán thấy trên nét mặt nhìn nghiêng đó của Nguyên tất cả sự đứng đắn, nghiêm trang. Thôi ngạc nhiên về Nguyên, ở Châu chỉ còn là sự ngạc nhiên về chính nàng. Ô hay, sao mình vui thích

như thế này? Ngồi trên chiếc xe hơi của người đàn ông, đi nhờ một quãng đường, rồi sau đó, lại là hai cuộc đời đã ở yên, hai cuộc đời hoàn toàn cách biệt như hai chân trời, hai ngã đường, tại sao bỗng dưng trong lòng tôi chột dạt dào sung sướng? Châu thấy nổi lên trong đầu những câu hỏi ấy. Nàng không trả lời được cho những câu hỏi ấy. Gần như Châu còn lo lắng không dám tìm câu trả lời. Không muốn nghĩ thêm nữa, với Châu chỉ còn một cách là nói chuyện. Sự im lặng bao giờ cũng trở thành nguy hiểm. Phải nói chuyện cho tiếng nói, cho câu chuyện lấp đầy sự im lặng đầy nguy hiểm.

– Vàng. Từ hôm đó ông có gặp lại anh Hoàng?

– Không ạ. Có một buổi sáng, tôi đi ở Catinat, nhìn thấy anh ấy trên xe hơi qua. Thế thôi.

– Thế ạ.

Lại im lặng một lát. Cả Châu và Nguyên cùng cảm thấy lúng túng và như cùng hiểu lẫn nhau là đang tìm cách gợi chuyện. Châu vuốt lại mái tóc:

– Bà nhà và các cháu vẫn mạnh?

– Cám ơn bà. Nhà tôi đau yếu luôn.

Câu hỏi của Châu làm nhớ đến Ngà. Ngà đang ngủ lúc chàng đi làm, chắc bây giờ Ngà vẫn còn ngủ. Câu hỏi Châu cũng làm Nguyên nhớ lại là chàng vừa đưa con gái tới trường.

– Vâng, tôi coi bà nhà cũng không được khỏe lắm. Thời tiết hồi này thất thường. Đau yếu dễ như chơi.

Châu nhìn sang bên đường. Nắng buổi trưa Sài Gòn vẫn chói chang trên mặt nhựa. Nàng nói tiếp:

– Tôi nghĩ nếu không có việc gì thì chẳng tội gì ở Sài Gòn lúc này. Vừa ồn ào vừa nóng nực.

– Bà không hay đi đâu xa?

– Nhà tôi mắc công việc đi quanh năm thành ra tôi không đi đâu được. Thật tình tôi không thích ở Sài Gòn lúc này. Tôi có một người bạn. Chị Ánh. Chắc ông còn nhớ?

– Ai thế ạ.

– Người đàn bà béo mập, mập nhất trong số những người đàn bà có mặt buổi tối hôm đó ở buổi tiếp tân của anh Hoàng.

Nguyên nhú mắt. Mập nhất? Người đàn bà mập nhất? Chàng đã nhớ ra ai. Người đàn bà mập nhất và cũng là người ồn ào nhất, son phấn trang điểm lòe loẹt nhất. Chàng gật đầu và thốt nhiên, chung một ý nghĩ về Ánh. Ánh ì ạch như một con vịt bầu te tái, nặng nề như một cái bồ sát cạp, cả Châu và Nguyên đều bật thành tiếng cười vui vẻ.

– Bà ấy tên thật là Ánh? Tôi nghĩ như đã được giới thiệu hôm ấy, qua một tên khác thì phải.

– Ông nhớ đúng. Bà Quang.

– Phải rồi, bà Quang.

– Quang là tên chồng.

– Thế ạ! Bà cho nghe tiếp.

– Tôi vừa nói là tôi không thích ở Sài Gòn. Nhưng chị Ánh là một trong số những người

không bao giờ xa được Sài Gòn. Chị ấy giao thiệp rộng, suốt ngày ở nhà người bạn này rồi đến nhà người bạn khác. Có đi đâu khỏi Sài Gòn cũng là vạn bất đắc dĩ. Và có đi đâu cũng mau chóng về ngay. Theo tôi, những người như chị Ánh thật là sung sướng.

Nguyên hỏi:

– Bà hiểu thế nào là sung sướng?

Câu hỏi làm cho Châu bối rối:

– Tôi nghĩ sung sướng là không lo lắng, là không có những bận tâm hằng ngày, là...

Nàng nghĩ đến nàng, sự thật của nàng, cảnh ngộ của nàng và nói tiếp:

– Là được thanh thoi trong tâm hồn.

– Bà nghĩ như thế cũng đúng tuy tôi thấy hơi đơn giản và dễ dàng. Tôi thì tôi không trả lời được thế nào là một đời sống sung sướng. Tôi đã nghĩ, nhiều lắm. Nhưng thật tình tôi không hiểu được thế nào là khổ hay sung sướng. Nhìn người

khác thì biết. Nhìn lại mình thì không. Người ta thường nói hiểu rõ mình chính là mình, tôi lại nghĩ khác. Chính mình không bao giờ hiểu được mình.

Châu cắn môi:

- Ông nói nhìn người khác thì biết.
- Có đúng thế không?

Nguyên thành thực:

- Đúng chứ. Bà không thấy như thế sao?

Châu lại ngạc nhiên thấy nàng đặt cho người đàn ông mới quen biết một câu hỏi táo bạo. Táo bạo vì hỏi về nàng, cho nàng.

- Ông thấy tôi như thế nào?
- Bà nói rõ hơn. Tôi chưa hiểu.

Đã trót lỡ, Châu không lùi được nữa:

- Ông cho tôi sung sướng hay khổ sở.

Nguyên nhìn Châu, bàn chân chàng ấn mạnh

trên bàn thắng cho xe chạy chậm lại. Nhìn. Và nhìn cái vẻ trang trọng phong lưu và đài các của Châu. Chàng trả lời, vẫn rất thành thật trả lời:

– Ở bà thì rõ lắm.

– Như thế nào ạ? Bà không thể không là một người sung sướng.

Châu mỉm cười:

– Ông không có bằng chứng gì hết vậy mà ông nói rất quả quyết.

– Tôi có nhiều bằng chứng lắm chứ.

Châu tròn mắt. Nàng không hiểu Nguyên nói bằng chứng đây là những bằng chứng gì. Nàng chờ đợi Nguyên nói ra. Nhưng Nguyên không nói được. Nói ra có vẻ sỗ sàng và tầm thường thế nào ấy. Khen Châu có dáng phong lưu đài các và bảo như thế là nàng có một đời sống sung sướng, có khi đó là sự thật. Nhưng sợ Châu hiểu lầm bằng một hiểu lầm không được tốt đẹp, chàng mỉm cười nói tiếp:

– Tôi nói đúng không.

Châu ngồi thẳng lại, thản nhiên:

– Ông nói sai.

Nguyên ngẫm nghĩ, gật đầu:

– Có thể tôi nói sai.

Lối đối thoại nhát gừng, gần như là lảm cảm con nít, Châu và Nguyên chưa từng nói chuyện với ai như thế bao giờ, khiến họ cùng nhìn nhau, cùng bắt gặp nhau trong cái nhìn và cũng mỉm cười ngộ nghĩnh. Châu có cảm tưởng, nàng đang được sống một khoảng thời gian ngắn ngủi quý báu. Nàng đã quên được đám bạc, Ánh, mụ đốc Oanh, Thuởng, bầu không khí lả lơi suồng sã của bọn người chơi bởi phóng đảng, chiếc xe chạy từ từ đưa nỗi thư thái nhẹ nhõm của nàng qua những con đường mà Châu không cảm thấy cái nóng rát nữa mà chỉ như đang đón vào hồn cái mát tươi của những chùm lá xanh.

– Ông đi đường này cho.

Châu chỉ đường, Nguyên giơ tay:

– Bà khỏi cần chỉ. Tôi nhớ đường. Xin đưa bà bình yên về đến trước cửa nhà.

Tôi nhớ đường. Nghe giản dị mà sao dễ thương lạ lùng là dễ thương. Lần đầu tiên quay sang, Châu ngấm nhìn hai bàn tay của Nguyên đặt trên tay bánh. Hai bàn tay ngay ngắn, hình ảnh của một trăm tĩnh dịu dàng. Những ngón tay dài, song song, thẳng và đều là một sự cứng cáp chừng mực không thô bạo. Thốt nhiên, bàn tay của người đàn ông làm Châu nhớ đến một vụ xem tướng tay khiến nàng đã băn khoăn mất mấy ngày liền. Châu cúi xuống, lật ngửa bàn tay trái của nàng, đặt nó trên đùi và nhìn. Những đường chỉ xẻ rãnh trên vòng tay hồng hồng trắng muốt nàng đang nhìn, lão thầy tướng già ở gần khu Lăng Ông Gia Định gọi là định mệnh, tuổi thọ, tình cảm, công danh và những bất ngờ, những may mắn sẽ xảy đến cho đời nàng trong buổi xem tướng cùng với Ánh. Châu không mê tín. Nàng cũng không bao giờ bận tâm muốn biết trước về tương lai, về những chuyện sẽ xảy ra cho

đời nàng trong những tháng năm chưa tới. Tôi đã ở yên trong một vũng đời cố định. Như một đóng khuôn, một mặt phẳng. Không còn chuyện gì nữa có thể xảy ra. Tôi sống trong nỗi buồn hắt hiu phai tàn, trong trống vắng thờ ơ, trong tẻ nhạt âm thầm và như thế mãi mãi cho đến tuổi già và cái chết.

Không có tiếng vang, không có một bùng cháy, một bất ngờ, một khuấy động nào nữa. Từ một ngày nào xa xôi vô chừng mà mỗi khi hồi tưởng lại chỉ thấy cái ngày đó như một vòm trời quá khứ, tôi bước lên một cái xe có kết hoa, pháo nổ, đám người ồn ào, và tự ngày đó, tôi đã rơi từ tuổi thiếu nữ vào một vùng mênh mông yên lặng. Đó là sự nhủ thầm thường trực của Châu. Đời nàng thật hết rồi mọi ảo tưởng, mọi giấc mộng. Hóa nên, hôm gặp Ánh ở ngang cửa chợ Bến Thành, Ánh rủ nàng đi xem chỉ tay, Châu đã mỉm cười từ chối. Ánh trợn mắt trợn mũi:

– Cái lão thầy tướng số này nó nói về đời chị về gia đình chị như một thứ người thân đã thuộc lòng gia phả của chị, đã ở trong nhà hàng

chục năm cơ. Lạ lắm, ông to bà lớn nào trước khi muốn làm một việc gì đều phải đến hỏi ý kiến lão ta hết. Bảo nên làm mới dám làm. Bảo không nên, muốn làm chết đi cũng phải thôi.

Châu vẫn cười:

– Nhưng mình không phải là một thứ ông to bà lớn nào hết.

Chuyện bói toán bao giờ cũng làm cho Châu khó chịu. Nó ngu tối và quê mùa thế nào ấy. Một đạo nàng nghe thấy nói chuyện về một phong trào xem bói xem tướng lan rộng cả trong giới người trí thức, và hiện tượng kỳ quái đó Châu chịu không thể nào tìm hiểu được nguyên nhân. Chưa biết trước, cuộc sống đối với nàng đã không còn một dấy động một ngạc nhiên nào. Biết trước, sống còn đáng chán còn vô vị biết chừng nào. Cuộc sống là gì? Những tờ rời trên một cuốn lịch treo ngay ngắn trên một vì tường. Xé một tờ hết một ngày. Bỏ một tờ khác lại thêm một ngày khác qua Như thế tàn mùa hạ tới mùa thu, hết mùa mưa sang mùa nắng. Như thế, tháng hết tháng,

năm nổi năm, tới cái tàn phai cuối cùng của đời người. Châu thân quen đã từ lâu với cái ý nghĩ đó về cuộc đời không có gì đáng làm cho xao xuyến tâm hồn, thắc mắc thần trí. Và nàng lắc đầu chịu không hiểu nổi tại sao người ta khát nhau, đua nhau, hùa theo nhau mà đi xem tướng xem bói như vậy. Cái thói của Ánh bao giờ cũng vậy. Đã rủ là rủ bằng được. Dai như đĩa dói kỳ cho người được rủ phải chiều theo mới chịu thôi.

– Thì cứ đi xem sao. Đang ngại đi một mình thì gặp chị. Cũng là cái số.

Châu phì cười:

– Gặp nhau ở ngang cửa chợ này cũng là tại số hết?

Ánh nghiêm trang:

– Cố nhiên.

Và Ánh hỏi một câu cực kỳ ngây thơ mà Châu chịu cũng không sao trả lời được:

– Thế không tại số thì tại cái gì?

Cuối cùng, cũng như vụ đến nhà mụ đốc Oanh, tuy miễn cưỡng, Châu đành chiều Ánh cho xong chuyện. Nhưng nàng nói trước:

– Đi cùng với chị cho vui thôi. Nhất định tôi không chịu xem đâu đấy.

– Được. Chỉ sợ xem một lần rồi mê, tháng nào tuần nào cũng lén đến xem một mình thôi.

Ánh giở giọng thân mật suông sã:

– Lên xem trời báo đường tình duyên còn gian nan trắc trở ra sao chứ? Bộ trẻ đẹp như chị, qua cầu có một lần, đâu có thể yên thân dễ dàng như thế được.

Trên xe từ chợ Bến Thành sang khu Lăng Ông, Châu phải nghe Ánh ca ngợi không ngừng hết người thầy bói này đến người thầy tướng khác. Nào ông này ở trường đua Phú Thọ xem cho ông lớn ấy, nói có một câu thôi mà được thưởng ngay năm ngàn đồng. Nào ông kia ở bên Khánh Hội khuyên bà nọ không nên đi xa vì thế nào cũng có tai nạn dọc đường, không nghe nên đã chết liền sau đó trong một tai nạn xe hơi khủng khiếp.

Rồi Ánh cướp lấy bàn tay Châu đưa lên gần mắt. Châu bật cười lớn:

– Cũng là bà thầy bói rồi sao?

Ánh tấm tắc:

– Tay chị đẹp thật. Mặt đẹp, người đẹp, bàn tay cũng đẹp, cái gì cũng đẹp. Xem tay tôi này. Tay với chân trông đã xấu xí, đã chán đời chưa. Chả trách cái số tôi nó chẳng ra cái chó gì hết. Chỉ một đời làm tôi tớ cho chồng cho con.

Châu trêu:

– Tức là kiếp trước nợ nhiều quá, kiếp này phải trả?

– Đúng. Đúng. Mà trả liên miên, trả mãi mà không hết mới cho chú. Tay chị đẹp thật. Đẹp thật. Tay chân thế này thì khổ thế chó nào được.

Ánh cứ khư khư nắm chặt lấy tay Châu, miệng thì tuôn ra một tràng « đẹp thật đẹp thật » « chó quá, chó quá » khiến Châu không sao nhìn cười được. Nhưng nàng biết Ánh nói đúng. Nàng

có hai bàn tay tuyệt vời đẹp. Cân đối. Mềm mại. Những ngón tay thon dài như kéo vút đi mười đường nét uyển chuyển không bao giờ dứt. Ở nhà, nàng thường có thói quen duỗi thật dài, thật thẳng cánh tay, đưa hai bàn tay vừa độ xa trước tầm mắt, và nhìn ngắm cái đẹp đó của chính nàng qua một ý nghĩ âu yếm buồn rầu. Đời nàng có tất cả những cái đàn bà khác thêm muốn và ước ao được có. Tiền bạc. Một đời sống ung dung nhàn hạ. Sự tự do, rất lớn, đối với một người đàn bà có chồng. Những cái đó, với Châu là vô giá trị. Thảm kịch của nàng ở đây. Đời sống nhàn nhã, không mấy may vướng bận vì những lo lắng thực tế là một mơ tưởng cho kẻ khác, với Châu chỉ là những cảnh trí của, một lưu đày vàng son. Vàng son lộng lẫy thì cũng vẫn là lưu đày. Lưu đày càng vàng son bao nhiêu càng dày đặc và bùng bít bấy nhiêu. Cuối cùng, sở hữu duy nhất của Châu vẫn chỉ là cái đẹp của Châu. Những buổi sáng, ở lại thật lâu trong bồn tắm, Châu khóa thân để được tự do sống với những cái đẹp của nàng phơi bày hoàn toàn không che đậy. Nhưng, cái đẹp dùng làm gì? Nàng đẹp cho ai? Đã không cho người

chồng đã tách rời thành một thế giới khác, nàng còn đẹp nữa, nàng còn đẹp mãi cho ai?

Rồi Ánh cũng phải buông bàn tay Châu ra, vì chiếc xe đã vượt cầu Bông sang tới vùng Lăng Ông. Ánh tìm đường rồi bảo tài xế ngừng lại trước một ngõ nhỏ. Ra khỏi xe, Châu ngại ngần không muốn cất bước. Nàng nhìn mặt nhìn vào cái ngõ đã hẹp lại lầy lội và khúc khuỷu. Ánh thì cứ kéo tay Châu, bước đi phẳng phẳng. Châu chùn người lại:

– Chịu thôi. Chẳng được gì chỉ tổ bản hết quần áo.

Anh gắt:

– Thì kéo cao gấu quần lên.

Châu hơi nhấc cao ống quần, để lộ hai cổ chân trắng nõn khiến Ánh lại được dịp khen ầm lên là tay đã đẹp, chân cũng đẹp, tất cả mọi vẻ đẹp Châu lẫn hết không nhường cho ai.

– Thôi vào xem cho xong đi rồi về. Lần sau tôi không đi với chị nữa.

Hai người men theo những chỗ khô ráo đi vào. Một đám trẻ con trần truồng, mặt mũi nhem nhuốc, từ cuối ngõ chạy ủa ra, reo hò tán loạn. Châu ném một cái nhìn tò mò vào những căn nhà nhấp nhô lụp xụp, chẳng đầy quần áo, những căn nhà đầy người mà Châu đoán được tất cả sự chật chội ngột ngạt. Nhà người thầy tướng ở tận cuối ngõ. Căn nhà rêu phong, mái uốn cong, như một cái am nhỏ thấp thoáng sau một lùm cây. Thầy tướng, trái với Châu hình dung như một ông cụ già gầy yếu, là một gã đàn ông khỏe mạnh, chỉ chừng bốn mươi tuổi. Y nổi tiếng thật. Châu và Ánh phải ngồi chờ ở cái phản gỗ kê ngoài hiên, vì bên trong là một người đàn bà bế con đang được coi tay lại thêm hai người đàn bà khác ngồi cạnh, chờ đợi đến lượt.

Ánh thì thầm cho Châu vui lòng:

– Chịu khó chờ một chút. Thầy tướng giỏi bao giờ cũng đông khách.

Phải đến nửa tiếng sau mới đến lượt Ánh được mời vào. Châu vào theo, ngồi yên lặng bên cạnh, không có thái độ gì. Nàng bình thản theo

dối những lời tán tụng ba hoa của gã thầy tướng bẻm mép. Xem chừng Ánh chịu lắm vì Ánh luôn luôn xuýt xoa: « Thầy nói đúng quá » « Chẳng giấu được thầy điều gì hết ». Xem cho Ánh xong gã thầy tướng ngược mắt nhìn Châu như có ý hỏi. Ánh giục « Hay lắm, chị xem một quẻ đi. Tôi đã bảo chị là ông thầy đoán hay lắm mà ». Thốt nhiên, Châu nảy ra một ý định nghịch ngợm. Nàng mỉm cười, nhìn thẳng vào mặt gã thầy tướng, rồi chìa bàn tay mở rộng của nàng cho y đón lấy. Gã thầy tướng cầm lấy bàn tay Châu một cách thận trọng. Gã nín thình một lát, đoạn mỉm cười:

– Bà sẽ không tin những lời tôi sẽ nói, phải thế không?

Châu ném cho gã thầy tướng thông minh một cái nhìn thiện cảm. Ít nhất nó cũng biết là mình trêu nó, mình không tin. Nàng lắc đầu:

– Đến đây là muốn tin mới đến. Thầy cứ coi cho tôi đi, nếu nói đúng một vài điều lẽ tất nhiên là tôi phải tin những điều khác chứ. Và gã thầy tướng đã nói một vài điều làm cho Châu giật

mình. Là nàng không sung sướng. Là cuộc hôn nhân của nàng không được đọc bởi tình yêu. Là nàng tuy sống trong nhung lụa nhưng giàu sang đối với nàng không bao giờ là một vấn đề quan trọng có thể bắt nàng phải bận tâm đến. Và cuối cùng là một sự bất ngờ lớn lao sẽ làm đổi thay hoàn toàn từ nếp sống đến tâm hồn nàng.

Châu đưa mắt nhìn Ánh, hỏi gã thầy tướng:

– Chắc không?

– Chắc.

– Biết thế nào là chắc Tôi đọc thấy sự thay đổi ấy trên đường chỉ tay của bà. Nếu đúng, bà nhớ trở lại thưởng công cho tôi và khi đó bà sẽ biết là có những thầy tướng nói dóc tổ và những thầy tướng không nói dóc tổ.

Nhận thấy là nàng để bàn tay cho gã thầy tướng lật nghiêng lật ngửa như thế đã quá đủ. Châu nói « Thôi được rồi », và thu tay về. Buổi xem tướng chấm dứt. Ánh tranh lấy trả tiền. Trên con đường từ ngõ đất đưa ra tới đường lớn, Châu nói đùa Ánh « Hao quá nhỉ. Thế là hôm nay tự

nhiên tôi làm cho chị mất năm chục bạc không đâu. Kể tôi cũng lạ thật. Đã không xem lại xem. Thay đổi lớn lao là thay đổi cái gì mới được chứ.» Ánh thì luôn miệng xuýt xoa khen người thầy tướng đoán trúng như thần. Ánh bảo Châu:

– Thử chờ xem sao. Ông ta bảo có là thể nào cũng có. Thay đổi lớn lao chẳng hạn như chị đổi nhà, anh Vinh anh ấy không đi thầu bán ở các tỉnh xa nữa, hai vợ chồng được luôn luôn gần nhau, thế cũng là thay đổi chứ sao?

Châu phì cười:

– Thế mà chị bảo là lớn lao à. Tôi tưởng thế nào cơ chứ. Nếu chỉ là như thế thì tha hồ mà thay đổi. Và sẽ chẳng có đổi thay gì cho riêng tôi.

o O o

Bàn tay Nguyên đặt trên tay lái, bàn tay nàng mà Châu đang nhìn ngắm, làm Châu nhớ lại vụ đi xem tướng và lời tiên đoán sẽ có một thay đổi lớn lao làm đảo lộn dòng sống bình thản của

nàng. Liên tưởng này Châu cũng không cắt nghĩa được tại sao mà có. Nàng cũng không nghĩ thêm được nữa. Chiếc xe đã đưa nàng về trước nhà. Châu ngồi im như cảm thấy con đường quá ngắn và Nguyên lái xe nhanh quá. Nàng nói một câu như người ta bao giờ cũng phải nói một câu trước khi cảm ơn và mở cửa xe bước xuống.

– Sài Gòn dạo này nắng quá.

Nguyên nhăn mặt nhìn cái nắng lòa chóa:

– Vâng, đúng thế. Sao bà không lên Đà Lạt hay đi Cấp, đi Nha Trang nghỉ một vài tuần.

Châu cười:

– Tôi cũng không có việc gì bận ở Sài Gòn, không hiểu tại sao không bao giờ tôi nghĩ đến chuyện đi xa. Có lẽ tại vì không bao giờ tôi nghĩ đến chuyện đi đâu xa một mình.

Nguyên ngạc nhiên:

– Tại sao lại một mình ạ?

Châu:

– Tại vì nếu đi xa, tôi thích đi một mình.

Nàng muốn nói tiếp và nàng nói tiếp:

– Để được hưởng cái thú đi xa một mình.

– Có lẽ như thế thú thật. Tiếc rằng tôi không còn được hưởng cái thú ấy. Vài ngày nữa, có lẽ mấy cháu nó được nghỉ học, tôi sẽ cho các cháu đi chơi mấy tuần.

Chàng cười:

– Cũng chưa biết đi đâu. Cháu thì đòi đi Đà Lạt. Cháu lại muốn ra Nha Trang tắm biển. Bà xem, bây giờ quyền quyết định là ở con cái, không phải ở cha mẹ nữa. Người lớn chỉ có việc làm theo ý muốn của trẻ nhỏ.

Châu ngẫm nghĩ, và không hiểu tại sao nàng lại hỏi một câu hỏi này:

– Bà nhà có cùng đi với ông?

– Nhà tôi lười chuyên dịch lắm. Đi xe hơi nhà tôi hay bị chóng mặt. Mà trông thấy máy bay là nhà tôi đã sợ rồi.

Cả hai cùng cười. Châu quay lại:

– Cám ơn ông. Phiền ông quá. Thật không phải chút nào.

– Bà để tôi mở cửa.

Nguyên đứng trên hè đường, cúi đầu chào Châu. Như lần trước đưa nàng về, chàng cũng chờ Châu vào hẳn trong nhà rồi mới lên xe đi.

Chỉ tới khi tắt máy xe, leo thang lên lầu, mở cửa vào buồng giấy, Nguyên thấy mọi người cặm cụi làm việc, chàng nhìn đồng hồ, mới biết đã đến chậm gần hai mươi phút. Chàng vừa ngồi xuống ghế thì Hoàng từ buồng bên đi sang. Hoàng vừa đi vừa ngáp. Nguyên hỏi bạn:

– Thiếu ngủ.

– Đúng.

– Đêm qua lại hai ba giờ sáng?

Hoàng vẫn vừa ngáp vừa trả lời:

– Chẳng giấu anh được gì hết. Sao lại làm nghề cạo giấy, không đi làm nghề trình thám có hơn không?

– Anh làm như Sài Gòn là Chicago không bằng. Phải có cướp ngân hàng, giết người một cách khoa học mới cần đến thám tử.

– Cần gì ở Mỹ, ngay ở Sài Gòn này mà không thể có những chuyện ấy hay sao? Anh không thấy người ta mở văn phòng điều tra ở đây rồi hay sao? Ly dị này. Ngoại tình này. Thiếu gì việc.

– Chỉ sợ mình theo dõi người chưa xong đã bị người theo dõi thôi.

Cả hai cùng bật cười về câu nói ngộ nghĩnh. Đến lượt Hoàng hỏi Nguyên:

– Tôi đi chơi khuya đêm qua, trưa nay lại không ngủ, đến sở ngáp là đúng rồi. Anh làm gì mà đi làm muộn? Mấy năm nay, tôi chưa từng thấy anh đi làm muộn bao giờ.

Nguyên giật mình. Hoàng vừa có một nhận xét thật đúng. Nhân viên toàn sở từ bao nhiêu

năm nay đã gọi Nguyên là một cái đồng hồ của sở. Đây là lần đầu tiên chàng đi làm muộn giờ. Thấy Nguyên ậm ừ lúng túng, Hoàng nói đùa:

– Đi làm muộn chỉ là vì vừa đi với đàn bà, đúng thế không?

Nguyên cứng họng:

– Sao anh biết?

Hoàng cười lớn:

– Thế đúng là vừa đi với đàn bà sao?

Nguyên chối, quyết liệt chối:

– Đâu có.

– Tôi nói đùa chớ thừa biết là không có. Bộ anh thì chỉ có chị ấy ở nhà chứ còn biết đàn bà là cái quái quỷ gì. Cái đồng hồ sống của sở, còn là ông thánh sống nữa. Anh là hai thứ đó.

Hoàng bỏ về bàn giấy làm việc của Hoàng rồi, Nguyên còn ngồi thần người cảm mọi suy nghĩ. Lần đầu tiên chàng đến sở muộn giờ, và

cũng là lần đầu tiên chàng nói dối Hoàng. Tại sao phải nói dối? Thật khó hiểu. Thật kỳ cục. Đưa một người đàn bà quen biết về nhà nàng, vì nàng đứng nắng, không tìm được xe, giả dì và tầm thường như vậy, mà Nguyên lại biết chắc chàng đã vừa cố tình nói dối, giấu Hoàng, không cho Hoàng biết, và giả ai có hỏi chàng cũng sẽ giấu và nói dối như vậy. Có một cái gì thâm kín đẹp vừa nở hoa trên quãng đường đưa Châu về nhà? Nguyên không dám đặt thành câu hỏi hắc hoi, sợ phải trả lời, nhưng chàng mơ hồ cảm thấy là khi chàng đã đưa người đàn bà về, chàng bỏ đi với một cảm giác ngọt ngào và lưu luyến. « Đẹp, đẹp » Nguyên nói nhỏ một mình. Rồi chàng mỉm cười lắc đầu, và mở hồ sơ làm việc.

8.

hâu mở to mắt, đọc đi đọc lại nhiều lần bức điện tín. Những dòng chữ ngắn, đánh dấu rõ ràng, không cho phép nghĩ đến một nhầm lẫn nào:

Ông Vinh gặp tai nạn xe hơi ở đèo Ngoạn Mục. Hiện nằm ở bệnh viện Đà Lạt. Mời bà lên ngay.

Bức điện tín không ghi tên người gửi, Châu cũng không đoán được là ai. Nàng cau mày, nhìn bức điện tín, không hình dung được trường hợp tai nạn đã xảy ra cho chồng. Nàng chưa từng đặt chân đến ngọn đèo Ngoạn Mục, ngoài một lần được Vinh, sau một chuyến đi, tả cho nàng nghe về cái đẹp heo hút và nguy hiểm của nó. Nhưng

Vinh tả vụng về. Châu chẳng thấy đèo Ngoạn Mục đẹp ở chỗ nào hết. Cầm bức điện tín trong tay, cảm giác thứ nhất ở Châu là một cảm giác tức tối nhiều hơn là buồn phiền lo lắng. Vinh gặp tai nạn? Nhưng nặng hay nhẹ? Nguy đến tính mệnh, hay không hề gì? Dầu sao, việc cần thiết là nàng phải đi ngay, đi ngay lên Đà Lạt.

– Chị Hai.

Người chị Hai chậm thưa, chậm lên khiến Châu bức mình sảng giọng:

– Làm gì mà chậm như rùa ấy. Thu xếp quần áo vào va-li cho tôi. Ô hay, chị nghe thấy tôi nói gì không.

– Thưa bà... bà đi đâu?

Châu thấy ngay sự tức giận của nàng là vô lý và hối hận ngay về sự tức giận vô lý đó. Nàng chìa bức điện tín:

– Ông bị tai nạn xe hơi ở Đà Lạt. Tôi phải lên ngay.

Người chị Hai tái nhợt mặt mũi. Nhưng chị ta cũng còn đủ sáng suốt để thấy cái việc thu dọn quần áo vào va li ngay lúc đó là không cần thiết.

– Trời ơi! Ông gặp nạn. Thưa bà có sao không? Bà phải lên Đà Lạt ngay bây giờ. Nhưng chiều rồi, sắp tối, làm gì có xe mà đi.

Châu ngẩn người. Giờ này, quả thật là không còn một phương tiện di chuyển nào có thể đưa nàng lên Đà Lạt. Máy bay chỉ khởi hành vào buổi sáng.

– Thôi được. Cứ làm va-li cho tôi. Tôi đến hãng lấy vé ngay bây giờ. Sáng mai tôi đi sớm. Mà chị đừng có cuống cuống lên. Ông bị nạn nhưng chắc không sao đâu.

Châu khoác vội cái áo lên người và đi ra đường. Ngồi trên chiếc ta-xi trên đường đưa nàng từ nhà đến hãng máy bay, Châu cố gắng sắp đặt lại thứ tự ý nghĩ trong đầu trước tin dữ đột ngột. Thảo nào mà từ buổi sáng nàng cứ máy mắt hoài mà chẳng hiểu tại sao. Thảo nào gã thầy tướng quả quyết thế nào cũng có những đổi thay

ghê gớm xảy ra làm đảo lộn dòng sống bình lặng của nàng. Trong hình dáng gã thầy tướng bịp bợm thế, ai ngờ nó nói đúng. Nhưng sao nó không cho Châu đó là tin dữ, là tai nạn. « Nếu đúng, bà nhớ đến thưởng công cho tôi ». Châu nhớ lại câu nói của gã thầy tướng và « hừ », một tiếng tức giận. « Thưởng cho mày một cái tát ».

Vinh bị tai nạn xe hơi có thể nguy đến tính mạng, vậy mà nàng không kêu khóc, không nhỏ một giọt nước mắt, và điều này, mãi khi ra khỏi nhà, ngồi trên xe, Châu mới chợt nhận thấy để ngạc nhiên về mình. Đừng nói đến tình yêu. Cuộc đời nàng vĩnh viễn không bao giờ biết đến tình yêu. Lửa say mê chưa từng một lần rung động trái tim, đốt cháy cảm giác. Đừng tự dối lừa, đừng đóng kịch. Hôn nhân giữa nàng và Vinh không được được bởi tình yêu, và sau bao nhiêu năm chung sống bên nhau, sự gần gũi cũng không đem tình yêu đến. Giữa nàng và Vinh trước sau chỉ là cái ý nghĩa cứng chết của một chung sống tầm thường. Nhưng dầu sao, Vinh cũng là chồng nàng. Chồng bị tai nạn, nàng không cảm thấy đau đớn sao? Câu trả lời là có. Nhưng đó

là thứ đau đớn rất lý trí. Nàng không khóc lóc, không gào trời gào đất được, như chắc hẳn là phải thế, ở trường hợp những người đàn bà khác. Châu tự nhủ thầm, tìm lẽ phải cho thái độ mình.

– Mình có khóc bao giờ đâu. Mắt mình hình như chẳng bao giờ có nước mắt. Và kêu gào chỉ là lỗ bịch.

Nhủ thầm như vậy vẫn không ổn thỏa chút nào. Thái độ bình tĩnh vẫn như một bằng chứng, một va chạm dữ dội, Châu như búng tỉnh để đo lường lại một lần nữa, sau bao nhiêu lần đo lường thế, về liên hệ tình cảm giữa nàng và chồng. Thì ra nàng đang sống một cuộc đời bất bình thường. Tâm trạng nàng thường xuyên là một tâm trạng bất bình thường. Vui không cười được. Buồn chẳng thành buồn. Toàn thân Châu chột lạnh toát đi. Sống không ra sống thì sống chỉ là một hình thái của cái chết. Còn gì nữa. Đúng như thế. Từ bao nhiêu lâu rồi, nàng có sống đâu. Nàng đã chết. Từng phút từng giờ. Cái chết ngọt như mật, cái chết êm như nhung, nhẹ nhàng không tiếng. Cảm giác yên nghỉ là thân thể tàn lụi. Trái tim

không đập là một nhà mồ nào đó đã bao trùm lên cuộc đời lâm chung. Tôi không biết vui, tôi chẳng thấy buồn. Tôi chỉ còn là một thân xác lạnh lẽo kéo kết theo cái vòng quay chậm quay đều của tháng năm. Thốt nhiên, chợt nghĩ là mình không bao giờ khóc được mà hai vai Châu rung động thật mạnh. Nàng đưa hai tay lên bưng lấy mặt. Gục đầu xuống, òa khóc nức nở. Chưa từng bao giờ Châu khóc, ngoại trừ một lần, thuở còn thiếu nữ, nàng khóc với người bạn gái trong cái xanh um tịch mịch của vườn Bách Thảo, mấy ngày trước khi lên xe hoa về nhà chồng.

Nước mắt theo đà cúi gục tràn ra như suối. Châu thoáng nghe thấy tiếng hỏi kinh ngạc của người tài xế quay lại:

– Bà làm sao thế?

Châu lắc đầu liên hồi, nàng nói trong nước nức nở tràn bờ:

– Tôi không làm sao hết. Tôi không làm sao hết. Cứ chạy xe đi, để mặc tôi.

Dòng lệ tràn ra, mang trong nó những thống khổ vô hạn của một đời người. Mang theo nó sự chịu đựng của Châu, sự can đảm của nàng, sự nàng chưa từng phàn nàn, sự nàng không bao giờ muốn hối hận. Nàng không đổ tội cho ai hết, không hờn giận, không oán trách ai. Mẹ nàng chết, nguyên nhân chính của đám cưới chạy tang, nhưng mẹ nàng không có lỗi gì. Nàng không yêu Vinh, mà phải lấy Vinh, nhưng Vinh cũng không có lỗi gì. Quá khứ buồn thảm nhưng quá khứ cũng không muốn nhìn trở lại. Hiện tại này, tương lai ấy, cũng không tội tình gì hết, vì hiện tại và tương lai vĩnh viễn như hai khuôn mặt xa lạ ở ngoài thân thể và cuộc đời tôi. Nhưng bây giờ thì tôi khóc đây. Phải khóc, muốn khóc. Cho thỏa, cho hết. Đừng ai tội nghiệp giùm. Hãy để cho tôi tự do và hoàn toàn được khóc. Khóc ít nhất cũng một lần. Như ai cũng phải khóc, ít nhất một lần trong đời. Khuôn mặt Châu đầm đìa. Nàng khóc hết tiếng, nức nở, không kìm giữ. Như chưa bao giờ nàng được khóc như thế. Như nàng còn khóc mãi không thôi. Như lát nữa và mãi mãi mắt tôi sẽ ráo hoảnh, hồn tôi sẽ giá băng. Tôi khóc lúc này

là tôi sống lúc này. Tôi sẽ không khóc nữa đâu. Và tôi sẽ chết. Chết cho đến chết. Nước mắt là biên đầy nhưng biển đầy tuôn đi và biển đầy cũng cạn. Không biết những gì của cuộc đời chung quanh đã xảy ra, đã trôi qua trong khi Châu ngã sâu vào vùng nước mắt. Chỉ biết khi nàng ngừng khóc, ngừng đau, và mở mắt, cuộc đời vẫn vậy ở chung quanh. Vẫn buổi chiều. Cái nắng. Phố xá và nhà cửa. Châu cắn răng, giữ khựng lại sự yếu đuối bất chợt. Lấy gương nhỏ trong sắc tay. Châu xem lại dung nhan. Nước mắt làm nàng đổi khác. Khuôn mặt nàng như thật hơn. Châu yêu khuôn mặt nàng thật hơn như thế.

– Tới rồi đó bà.

Người tài xế vừa thối lại tiền vừa nhìn Châu chăm chú. Y cười:

– Bà khóc ghê quá làm cho tôi sợ. Qua rồi chứ?

Châu cũng không hiểu « qua rồi » là qua gì, nhưng nàng cũng gật đầu:

– Qua rồi.

Mở cửa xe, Châu bước xuống, trở lại với người đàn bà nghiêm trang, đỉnh đặc giữa đám đông. Trong xe, nàng thấy nàng bé nhỏ vô cùng. Thôi, không yếu đuối, không bé nhỏ nữa. Và Châu ngẩng cao đầu, khoan thai đi vào bàn giấy hãng máy bay.

Suốt đêm hôm đó. Châu không ngủ được. Nàng nghĩ đến Vinh, không biết như thế nào, trên cao trên kia, trong một bệnh viện miền núi. Nếu Vinh chết, đời nàng sẽ ra sao? Châu bật đèn sáng, chìa bàn tay cho mở rộng trước ánh đèn, nghĩ đến sự tiên đoán của gã thầy tướng giáo hoạt. Bậy, phải đến thưởng công cho y tử tế chứ đâu phải thưởng công cho y một cái tát. Châu đưa bàn tay trước mặt. Những cái ngón thon dài, đẹp một vẻ đẹp thanh thoát mà khỏe mạnh, không quá trau chuốt, không quá yếu đuối. Bàn tay rớt xuống, đưa đi đưa lại nhẹ nhàng trên mặt đệm, như một ve vuốt. Châu chợt nghĩ đến Ánh, bằng một ý nghĩ của hối hận. Buổi chiều, ở hãng

máy bay lấy vé xong đi ra, không hiểu nghĩ thế nào, Châu lại gọi xe đến thẳng nhà Ánh. Nàng báo cho Ánh biết tin Vinh vừa gặp nạn, sáng mai nàng sẽ lên Đà Lạt. Ánh thất sắc kêu lớn:

– Khổ quá! Để tôi cùng đi với chị.

Châu vội gạt đi:

– Chắc nhà tôi cũng không sao đâu.

– Nhớ lên đến nơi, đánh dây thép về ngay cho chúng tôi biết.

Châu cảm ơn Ánh rồi về nhà. Trong ban đêm yên tĩnh, nghĩ lại, nàng mới biết chẳng nên cho Ánh biết làm gì thì hơn. Ngày mai là Sài Gòn ẩm lên đây. Châu nhủ thầm. Ánh tỏ vẻ săn sóc và xót thương thành thực giúp cho nàng, nhưng Châu không thích thế. Nàng không thích ai tội nghiệp nàng hết. Châu tắt đèn, chỉ còn để căn buồng sáng mờ mờ thứ ánh sáng của ngọn đèn ngủ. Gió đêm thổi nhiều bên ngoài. Trên mái, tiếng một cành lá vừa rụng. Châu thầm hy vọng ngày mai nàng mới tới được Đà Lạt cũng không là quá muộn.

Nàng lắm lắm:

– Nghĩ lắm cũng thế thôi. Cố ngủ đi, mai còn dậy sớm.

Nhưng giấc ngủ không đến với Châu. Ở một cái ghế thấp gần đầu giường, chiếc va-li quần áo đã sẵn sàng. Châu trở mình nằm nghiêng, nhìn đăm đăm cái va-li của chuyến đi ngày mai, cho đến khi nàng thiếp đi vào lúc tảng sáng.

9.

Ăn nhà gỗ nằm bé nhỏ và xinh xắn trên một sườn đồi thấp. Thật xa dưới chân ngọn đồi cỏ non nuột nà là một mặt hồ. Mặt hồ ấy, như mọi buổi sáng chưa có nắng lên, im, lạnh và trải phẳng như một tấm gương. Gió thoang thoảng từ phía sau căn nhà, trên đỉnh đồi dịu dàng thả xuống, đùa giỡn êm ái với những thân cỏ lay cho tới chân ngọn đồi. Trời xám, nhưng nhẹ, báo hiệu một ngày quang đăng. Phía tả căn nhà là một lối đi nhỏ lượn vòng đưa ra đường lớn, nơi nổi lên sau những lùm cây, những khoảng tường nhiều màu, những cánh cổng sắt và những mái ngói đỏ chói của khu biệt thự trưởng giả im lìm một vẻ sang trọng kiêu hãnh cách biệt. Phía hữu

căn nhà là một ngọn đồi khác, nơi bắt đầu cho sự chạy dài xanh đặc trùng điệp của một cánh rừng thông. Cánh rừng thông có một vẻ gì trang nghiêm lâu đời với những gốc thông đứng thẳng nhiều không đếm được. Một tiếng chim hót đầu đó. Đầu đó một tiếng hòn sỏi lăn trên một triền dốc. Những tiếng động nhỏ rơi vào im lặng lớn và đầy. Một buổi sáng Đà Lạt đã lên, thư thái, như một giấc ngủ dậy muộn còn buông thả lười biếng trong nghỉ ngơi.

Nguyên ngồi tựa lưng vào cái cột lớn, gỗ đã ngả màu bóng loáng, ở đầu hồi, hai chân thả dài trên thảm cỏ liền sát, hướng tầm mắt mơ màng xuống cái phẳng lặng như gương của mặt hồ dưới thấp. Chàng rút một điếu thuốc châm lửa hút. Mọi cử chỉ ở Nguyên đều chậm chạp, cũng như buổi sáng quanh mình đang từ tốn chuyển đi. Nguyên nghĩ chàng sẽ ngồi ở ngoài hàng hiên này, hút thuốc lá, nhìn xuống mặt hồ, và như thế, không đi đâu, cho đến hết buổi sáng. Chiếc xe hơi nhỏ đậu ở đầu nhà, Nguyên nhìn chiếc xe không biết dùng nó làm gì trong buổi sáng này, chàng muốn tận hưởng cái thú lười biếng là đắm chìm

hàng giờ trong mơ mộng. Nguyên đưa hai con lên nghỉ một tuần ở Đà Lạt, đã được đúng một ngày. Căn nhà là của Hoàng. Lúc đưa chìa khóa cho Nguyên, Hoàng cười nói đùa: « Căn nhà tôi mua chỉ để đưa một “em” nào đó lên sống dăm bảy ngày ân ái. Cho cái thứ đàn ông đứng đắn đã có hàng đồng con như anh mượn là xúi quẩy cho cái tổ uyên ương ấy lắm đấy. Và cũng là đặc biệt lắm đấy nhé! » Nguyên nghĩ Hoàng quả là một người biết tận hưởng những thú vui nhiều mặt. Căn nhà tuy nhỏ nhưng thật đầy đủ tiện nghi, và có những hai buồng ngủ. Nhờ vậy, Nguyên đã có riêng cho chàng một buồng, buồng bên cạnh cho con Dung và thằng Lịch. Tản mệt, không muốn đi xa, và lại cũng phải có một người lớn ở lại trông nhà, nên Nguyên chỉ đưa hai con đi, thằng Châu, con Thu cho ở lại Sài Gòn với Tản cho Tản đỡ buồn. Tiếng một cánh cửa mở sau lưng. Bé Dung đi ra. Châu ôm con gái vào lòng, vuốt tóc mềm mại của nó:

– Lạnh không con?

Đứa nhỏ lắc đầu:

– Ở trên này buồn quá ba à. Về Sài Gòn đi ba.

Nguyên cười:

– Nhưng anh Lịch thích ở đây. Mới lên, về ngay mất công đi lại lắm, con biết không? Ở đây một tuần lễ rồi về.

Đứa nhỏ thấy bố dễ ngọt, tuy không đồng ý lắm nhưng cũng gật đầu, Nguyên cúi xuống hôn con:

– Ngoan lắm. Vào lấy áo ấm mặc vào, lát nữa bố cho đi chơi. Đứa nhỏ rời khỏi tay chàng chạy vào trong nhà. Nguyên dụi tắt thuốc lá, vươn vai đứng lên. Chàng ngửa cổ thở một hơi dài, cho không khí miễn cao thoáng mát vào đầy lồng ngực. Chàng bỏ dép, đi mấy bước lững lờ trên thảm cỏ. Những ngọn cỏ còn ướt sương đọng vào lòng chân thành một cảm giác mát mẻ lạ thường. Nguyên cài kín hàng khuy của chiếc áo len dài màu tím thẫm, lưng thũng đi dần xuống bờ hồ. nắng bắt đầu dấy lên, óng ánh trên những ngọn thông rì rào. Cái lạnh vừa vừa luồn vào da thịt xui Nguyên nhớ lại những mùa thu ngoài

Bắc, những mùa thu có gió heo may thổi veo veo trên Hồ Tây mờ mờ sương chiều, có những hàng thùy dương xõa tóc trên mặt hồ Hoàn Kiếm, với một trời đất đẹp như thơ gợi lên rất nhiều bằng khuâng và rất nhiều thương nhớ vu vơ.

Xuống tới chân đồi, mặt trời đã lên hẳn. Mặt hồ im và lạnh chợt như thức tỉnh cùng ánh sáng. Cái nắng Đà Lạt sưởi ấm da thịt, tạo thành trong thân thể khơi khơi của Nguyên, một cảm giác ngà say choáng váng. Chàng đứng lại, cởi áo, cuộn tròn lại làm gối, nằm duỗi dài trên thảm cỏ, ném tầm mắt lên cao vút vòm trời đang từ màu xám chuyển sang màu xanh trong. Một lát rồi Nguyên nhắm mắt lại. Chàng muốn nằm thật yên, giữa thiên nhiên, xua đuổi khỏi thần trí mọi suy nghĩ bận rộn, cho hồn được lâng lâng tan loãng vào sự rộng thoáng bát ngát quanh mình. Thời gian từ từ trôi qua đầu đó, như một dòng chảy thư thái. Đã lâu lắm Nguyên mới được sống những giây phút thuộc về chàng hoàn toàn. Sài Gòn đã ở xa lắm dưới kia. Sài Gòn, Sài Gòn của những buổi trưa nắng nóng cháy như một lò lửa, của những

công việc bề bộn đợi chờ Nguyên trên bàn giấy mỗi buổi sáng chàng tới, của những giấc ngủ ngày mệt thiếp trong nhể nhại mồ hôi. Cả một cuộc đời vùi đầu trong bốn phận, trong những công việc hằng ngày, bây giờ nằm trên thảm cỏ, Nguyên nghĩ chàng như được giải phóng. Tạm biệt, tạm quên những chồng hồ sơ dày cộm. Hãy ném vào nghỉ ngơi. Nhưng rồi trong đầu Nguyên, những ý nghĩ vẫn nổi lên. Nổi lên thành nhiều câu hỏi. Tần đang làm gì ở Sài Gòn? Chàng sẽ làm gì ở trên này cho hết sáu ngày còn lại? Đưa các con chàng đi chơi? Nhưng đi đâu? Vì có xe, nên chỉ qua một ngày, chàng hầu như đã cho hai con biết gần hết những danh lam thắng cảnh của Đà Lạt.

Bổng Nguyên mở choàng mắt, ngồi dậy. Từ trên căn nhà lưng đồi, thằng Lịch dắt tay con Dung vừa la hét vừa chạy xuống. Hai đứa nhỏ nắm tay nhau vừa la vừa chạy, bày ra một cảnh tượng hồn nhiên. Nguyên nhìn các con, nghĩ đến cái khí hậu tốt lành của Đà Lạt. Hai đứa nhỏ mới lên núi có một ngày, mà chúng đã như đổi khác

hắn đi. Đứa nào đứa nấy da thịt hồng hào, ánh mắt long lanh. Hai gò má bé Dung hồng lên màu máu.

– Ba, ngồi dậy, đánh xe đưa chúng con đi chơi.

Nguyên chưa kịp đứng lên, thằng Lịch đã nắm lấy cổ tay bố nó, lôi xềnh xệch.

– Được. Các con muốn đi đâu? Xem thác nhé.

Thằng Lịch trề môi:

– Xem thác mãi chán lắm. Bố cho chúng con ra chợ.

– Để chúng mày đòi ăn nhảm phải không? Cũng được, nào thì đi.

Nắng đã lên hẳn, ấm áp. Buổi sáng cao nguyên thức tỉnh hoàn toàn, khi Nguyên đậu xe lại ở con đường sát hông chợ Đà Lạt. Thằng Lịch và bé Dung tranh nhau nhẩy xuống, vừa gọi bố vừa tự động chạy thẳng vào cửa chợ. Nguyên mím

cười lắc đầu chỉ còn nước đi theo. Chàng bước vào buổi chợ sáng miền núi với một cảm giác dễ chịu. Chợ Đà Lạt có một không khí khác biệt hẳn với chợ Bến Thành ở Sài Gòn. Nó yên tĩnh, ung dung hơn, và thanh lịch hơn. Lâu lắm Nguyên mới lại nhìn thấy những tấm áo nhung mịn màng màu sắc chen lẫn với những chiếc áo bông ngắn của những người đàn bà bán hàng ngồi xếp chân vòng tròn trên những sạp hàng cao ngang tầm ngực và những chiếc áo len đan tay đơn giản một vẻ nữ sinh của những thiếu nữ Đà Lạt không son phấn.

Nguyên vừa đi vừa để ý theo dõi thằng Lịch và bé Dung tung tăng trước mặt, sợ lạc chúng giữa buổi chợ đang đông dần. Đã gần tới khu bán trái cây. Bé Dung đứng lại. Nguyên mỉm cười, đoán trước được ý muốn của con gái. Đứa nhỏ quay lại, đôi mắt đen láy của nó sáng lên thêm muốn và nhìn Nguyên như chờ đợi.

Nguyên đến gần cúi xuống:

– Muốn ăn trái cây, phải không cô?

Bé Dung cắn tay, gật đầu. Tần ở nhà, trước khi đi, đã dặn Nguyên đưa hai con lên Đà Lạt không được nuông chiều chúng quá đáng, nhất là không được cho chúng ăn quà vặt quá nhiều. Phút này, Nguyên không muốn nghe lời dặn của Tần. Chàng thấy vợ nhiều khi tỏ ra quá nghiêm khắc với con cái. Nguyên xoa đầu đứa nhỏ:

– Thích thứ gì, chỉ đi, ba mua cho.

Chàng bảo thằng Lịch:

– Mấy bố con ra chợ ăn quà, Lịch không được về mách mẹ nhé.

Thằng Lịch trả lời cha nó bằng một cái nháy mắt đồng lõa. Nó nhanh nhẩu:

– Vâng ạ.

Ngón tay trở nhỏ xíu của bé Dung không ngần ngại mà chỉ luôn vào một ổ mận chín vàng. Những trái mận Đà Lạt nom thật sướng mắt. Trái nào trái nấy tròn căng, nhẵn bóng, chưa ăn đã như cảm thấy giòn tan trong miệng. Nguyên cúi xuống nhặt một trái. Bàn tay chàng cầm lấy

trái mạn rồi để im trên rổ mạn đầy. Tầm mắt lướt đi trên những rổ hoa quả của Nguyên vừa chạm vào một bàn tay, một bàn tay rất đẹp đang đặt trên một rổ cam gần đó.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu Nguyên: « Ta đã trông thấy bàn tay này ở đâu, một bàn tay quen thuộc ».

Tầm mắt từ bàn tay chạy theo một cánh tay thon dài, và khi Nguyên từ từ đứng thẳng người lên thì cũng là lúc tầm mắt chàng thu lấy, trong một ngạc nhiên mừng rỡ, một khuôn mặt, một khuôn mặt đối với Nguyên không còn xa lạ. Châu và Nguyên cùng nhận ra nhau ngay.

Châu cầm trong tay một trái cam. Nguyên cầm trong tay một trái mạn. Trong cái cảnh tượng ngộ nghĩnh tức cười này, Nguyên nghiêng đầu chào và cất tiếng:

– Kìa, bà.

Châu đứng im, chớp mắt, như nàng chưa tìm ra lời nói. Điều làm Nguyên ngạc nhiên là khuôn

mặt Châu tái xanh, hiện đầy vẻ mệt mỏi, dưới mắt nàng có một đường quầng, thứ đường quầng của thao thức không ngủ. Châu mà Nguyên vừa bắt gặp lại ở phiên chợ sáng miền núi, khác hẳn với Châu đậm đà, vui tươi, với nét mặt đầm thắm chan hòa sức sống chàng đã gặp ở một đường phố Sài Gòn buổi trưa và lái xe đưa nàng về nhà.

Bé Dung lắc lắc tay bố nó, khiến Nguyên chợt thấy là chàng không đứng một mình trước mặt Châu. Chàng bảo hai con:

– Các con chào bà đi.

– Lạy bà ạ.

Châu gượng cười. Cười với nàng phút này thật là một cố gắng khó nhọc.

– Các cháu ngoan lắm,

Nàng đặt trả trái cam vào rổ:

– Không ngờ lại được gặp ông ở trên này. Thì ra ông không đi nghỉ mát ở Nha Trang mà đưa các cháu lên đây.

Nguyên nói điều chàng vừa nhận xét thấy:

– Bà không được khỏe?

Châu vội đáp:

– Tôi hơi mệt trong người một chút, nhưng không sao đâu ạ! Kia ông mua quà cho các cháu đi.

– Sau đây bà có đi đâu?

Thấy Châu ngập ngừng, Nguyên mỉm cười nói đùa:

– Mỗi lần gặp bà tôi lại có cảm tưởng như sắp được đưa bà đi một đoạn đường. Bà đừng ngại. Đà Lạt xe taxi hiếm lắm, mà chắc bà thì không thể đi được xe lô.

– Có lẽ tôi lại phải phiền ông một lần nữa, nếu ông vui lòng chờ cho một lát.

– Bà cứ tự nhiên. Tôi có thừa thì giờ.

Châu mua hai cân cam, trả tiền thật nhanh, Nguyên tranh lấy việc ôm hai bọc cam cho nàng.

Rồi Nguyên, đi theo Châu, gọi hai con trở lại chỗ đậu xe.

Chiếc xe lượn trên những con đường thoai thoải uốn khúc, những con đường cùng với suối thác và những cánh rừng thông làm nên vẻ đẹp đặc biệt của đất trời Đà Lạt. Nguyên đã nghe xong Châu tóm tắt kể lại nguyên nhân nàng có mặt ở Đà Lạt, một mình, chuyện nàng ra chợ mua hai cân cam đưa vào bệnh viện cho chồng bị tai nạn xe hơi ở đèo Ngoạn Mục đang nằm điều trị ở đó.

Nguyên tìm lời an ủi Châu:

– Thật không may. Tôi rất mừng ông nhà bị thương nhưng theo bà vừa cho biết, không đến nỗi nguy đến tính mệnh. Một điều này cũng rất may nữa: tai nạn xảy ra ở lưng chừng đèo, mà văng ra khỏi xe rơi xuống hố không bị gãy chân gãy tay là may lắm. Bà có biết chừng bao lâu ông nhà hoàn toàn bình phục?

– Thừa ít nhất cũng phải nằm im trong vòng một tuần lễ.

– Lát nữa tới nơi, bà cho tôi được phép lên thăm ông.

Châu gạt đi:

– Cám ơn ông. Chắc bây giờ nhà tôi đang ngủ. Tôi đã ở trong nhà thương từ sáng sớm. Cũng trở lại qua một chút thôi ạ! Nếu nhà tôi ngủ tôi lại trở về khách sạn.

Nguyên ái ngại nhìn dung nhan tiểu tụy của Châu. Phút này, vẻ đẹp của nàng không lộng lẫy đẹp mà tiểu tụy đẹp.

– Nếu tôi không lầm bà thiếu ngủ nhiều lắm và bà cần phải ngủ. Bà nên nghĩ đến chuyện giữ gìn sức khỏe cẩn thận. Trông coi cho người đau rồi chính mình bị đau, luôn luôn xảy ra trường hợp như thế.

Chiếc xe ngừng lại trước một khoảng sân rộng rêu phong và đầy những xác lá vàng. Gió reo vi vút trong những hàng thông phía sau bệnh viện, Nguyên mở cửa xe cho Châu bước xuống. Khu vực này của Đà Lạt hoàn toàn tĩnh mịch, không một bóng người, một bóng xe chạy qua.

Nguyên tắt máy, ngồi im một cách bình tĩnh. Châu bõ ngỡ một chút trước thái độ đó. Nguyên thản nhiên:

– Nếu bà muốn trở về khách sạn, bà không đủ sức đi bộ về đâu, tôi lại xin đưa bà về.

Châu thấy nàng không nên nói làm gì một vài câu khách sáo nữa. Nàng đáp giản dị:

– Cảm ơn ông.

Châu đi vào nhà thương, ở lại đó, và nàng trở ra, tắt cả mất chừng mười lăm phút. Chiếc xe êm ái lìa khỏi khoảng sân ngập đầy lá rụng, Châu vuốt lại tóc. Phút này, nàng mới cảm thấy tất cả sự mệt mỏi trong người. Như từ mấy hôm rồi, ngồi ở đầu giường chồng không ăn uống, không nghỉ ngơi, nàng chỉ còn một chút xíu nghị lực trong người, và lượng nghị lực nhỏ bé cuối cùng đã tan biến hết. Gió thổi vào đây xe. Châu ngã người vào lưng đệm, nhắm mắt lại. Nguyên nhìn sang, rồi chàng yên lặng lái xe đi, không gọi chuyện, để Châu được ngồi yên như thế. Gió lạnh làm cho thằng Lịch và bé Dung ở ghế đằng sau đều

đã ôm lấy nhau ngủ gà ngủ gật. Xe chạy qua nhà, Nguyên dừng lại. Châu mở mắt nhìn sang. Xin lỗi bà một phút. Tôi cho các cháu xuống trước.

Châu:

– Vâng. Xem chừng các cháu đã buồn ngủ cả.

Nguyên bỗng thẳng Lịch ra khỏi xe, còn lúng túng chưa biết làm thế nào, thì Châu đã hiểu:

– Ông để tôi bế hộ cháu gái.

Châu đi trước. Nguyên theo sau và chàng mỉm cười trước cái cảnh tượng thân mật. Bé Dung ngủ vùi, đầu ngã trên vai Châu, hai tay ôm lấy cổ Châu, tưởng như Châu là mẹ của nó vậy. Đến thêm cửa.

Nguyên khẽ gọi:

– Dung.

Châu thì thầm:

– Ông cứ để mặc cho cháu ngủ. Giường các cháu ở đâu.

Căn nhà yên tĩnh hoàn toàn. Khi Châu đã đặt nhẹ bé Dung xuống giường, và lấy chăn đắp lên ngang người cho nó, Nguyên nói:

– Cám ơn bà.

Châu và Nguyên đứng sát bên nhau, hai đứa nhỏ ngủ say vui, căn buồng chìm trong yên lặng thân mật ấm cúng. Thốt nhiên cả Châu lẫn Nguyên đều cùng cảm thấy và cùng nhau cảm thấy là họ mất hẳn tự nhiên. Châu đỏ bừng mặt. Nàng quay vội đi chỉ lo Nguyên nhìn thấy sự bối rối bất ngờ. Một lát như thế.

Tiếng Châu, hơi lạc đi:

– Các cháu ngủ ngon quá.

Tiếng Nguyên:

– Giấc ngủ trẻ nhỏ bao giờ cũng ngon lành.

Gió thổi mạnh hơn ở ngoài. Tiếng gió rào rào băng băng qua rừng thông, và thông chuyển gió thành một điệu đàn ngân dài và cao vút.

– Mời bà ra chơi nhà ngoài.

Châu theo Nguyên đi ra. Nàng đứng lại giữa căn buồng khách sáng sủa. Nàng hỏi cho có chuyện:

– Căn nhà này của ông hay...

Nhưng lời ngừng lại ở lưng chừng. Nàng lão đảo bước mấy bước như một phản ứng cưỡng chống lại một đồ ngã bất thần. Nàng thoáng nghe thấy tiếng Nguyên sợ hãi: « Bà làm sao thế », rồi là trời đất quay cuồng và tối sầm lại ở chung quanh. Trong lồng ngực, trái tim nàng nhói như một mũi nhọn vừa đâm suốt. Mấy ngày xúc động, mệt mỏi, hoang mang cố gắng kìm giữ, tới phút này, Châu đã kiệt sức. Chuyển đi vội vã. Đêm thao thức không ngủ được ở Sài Gòn. Máy bay đã làm cho nàng choáng váng khó chịu khi đặt chân xuống phi trường Liên Khang. Gió lớn lồng lộng trong không gian, máy bay lên cao, xuống thấp, thân thể nàng quần quai trong sự ngụp lặn ngậy ngất, Châu chóng mặt như bị ném lên một cái đu bay và cái đu đong đưa lên xuống ngừng. Thêm vào đó sự biến chuyển đột ngột của thời tiết. Sài Gòn nóng nực, ngọt ngọt

như một lò lửa. Đà Lạt mát lạnh như mùa thu sắp nghiêng vào mùa đông. Châu đã không quen đi máy bay lại không quen với thứ khí hậu khác lạ của Đà Lạt làm cho người nàng bàng hoàng như say rượu. Rồi hai đêm ngồi ở đầu giường chồng. Hai đêm dài, dở thức dở ngủ, tầm mắt ngó nhìn đăm đăm mặt đệm trắng toát ngao ngáo của cái giường bệnh viện, trên đó Vinh nằm, một bắp chân và một cánh tay cuộn dày từng lớp bông băng cứng ngắt. Nửa đêm, những tiếng rên rỉ của Vinh cơ hồ làm cho Châu muốn phát điên lên. Vinh luôn miệng: « Tôi chết mất » tuy Châu đã bảo là Vinh không sao, bác sĩ bảo thế, bác sĩ bảo Vinh sẽ bình phục, sau một tuần lễ, có thể đưa Vinh về Sài Gòn.

Một tin dữ đột ngột, bàng hoàng, một chuyến máy bay quay cuồng choáng váng, sự thay đổi đột ngột của thời tiết, hai đêm không ngủ, tất cả đã va đập tàn nhẫn vào thần trí. Châu đã cố gắng kìm giữ, đã cố gắng đương đầu với cái trạng thái mỗi mệt xâm chiếm, nhưng đã tới phút sự mội mệt trùm kín lên nàng, làm cho nàng tối tăm ngã xuống. Toàn thân nàng lạnh buốt. Châu run

bắn. Chân nàng tê đi. Căn buồng bập bênh trôi nổi như một con tàu trên một đại dương nổi gió. Nguyên chỉ kịp đỡ lấy Châu ngã vật vào cánh tay mình. Nhìn hai mắt Châu nhắm nghiền, da mặt tái nhợt, Nguyên biết Châu vì quá xúc động, quá mệt mỏi đã ngất đi.

Nguyên cúi xuống, ôm lấy Châu, lấy sức bế bổng nàng lên. Mái tóc thơm ngát của Châu xõa tung làm vương tầm mắt Nguyên trong khoảng khắc. Bằng những bước thận trọng, Nguyên bế Châu lại một góc buồng, đặt được nàng xuống một cái đi-văng. Chàng vận dụng trí óc, nhớ lại xem chàng phải làm gì trong trường hợp này, trường hợp đứng trước một người bất thần ngất đi vì xúc động và mệt mỏi quá độ. Cử chỉ đầu tiên của Nguyên là tháo khuy nơi cổ áo Châu. Một khoảng cổ trắng nõn hiện ra, khiến Nguyên bối rối ngừng tay khi chiếc khuy áo thứ hai đã được tháo ra. Nguyên loay hoay nhìn trước nhìn sau, không biết làm cách nào cho Châu tỉnh dậy. Chàng để Châu nằm lại cho ngay ngắn, chạy xuống nhà dưới, lấy một cái khăn mặt nhúng vào nước, chạy lên. Chiếc khăn được đặt lên trán

Châu, trong khi Nguyên vừa thăm thẳm, vừa gọi khẽ:

– Bà Châu! Bà Châu.

Nguyên nắm lấy bàn tay Châu, lắc lắc, giật giật. Châu mở mắt từ từ. Và nàng tỉnh dậy. Cử động đầu tiên của Châu là nàng hoảng hốt gắng gượng ngồi ngay lên. Nguyên giữ tay Châu ra bảo nàng nằm yên. Nguyên ngồi quỵ đầu gối. Châu nằm trên đi-văng, khuôn mặt hai người thật gần nhau như cảnh tượng thường thấy của một tự tình âu yếm.

Giọng Nguyên dịu dàng:

– Bà vừa ngất. Bà nên nằm yên một lát.

Châu nói yếu ớt, như xin lỗi:

– Tôi mệt quá.

Nguyên an ủi:

– Ai cũng có những lúc bải hoải bất ngờ như thế. Mấy đêm nay, chắc bà thiếu ngủ.

Châu nhắm mắt lại, gật đầu.

– Ông nhà ta bị nạn nhưng rồi sẽ qua khỏi. Bà không nên lo buồn thái quá. Rất có hại cho sức khỏe.

Đột nhiên, trong nỗi mệt mỏi rã rời của thân thể và hoang mang không cùng của tâm linh, nghe Nguyễn khuyên nhủ ân cần, Châu muốn thu hết tàn lực trong người để hét lên là không phải thế, nàng không lo buồn gì hết về chuyện chồng nàng bị nạn, mà nàng chỉ thấy lạnh buốt, chỉ thấy trống trải, chỉ thấy thương tủi vô hạn, cho chính nàng, vì nàng cũng là một người đàn bà yếu đuối vô cùng vì sự dồn nén âm thầm bấy lâu đã đến lúc làm cho nàng không tài nào chịu đựng được nữa, nàng muốn chết, nàng không biết nàng muốn gì, nàng muốn khóc, cho tan tành nước mắt.

Lệ ứa từ từ khỏi tròng mắt đẹp, Lê đọng lại trên khóe mắt thành một giọt long lanh. Nguyễn an ủi:

– Bà đừng khóc.

– Không, tôi có khóc đâu, thưa ông.

Không, tôi có khóc đâu. Châu nói dứt câu, và nổi thống khổ tràn bờ của nàng cũng bật thành tiếng khóc nức nở. Không hiểu sao Châu lại làm cái cử chỉ đó. Không bao giờ nàng hiểu được. Có lẽ là trong một trạng thái buồn đau hốt hoảng đến cùng độ và cũng sợ hãi cũng yếu đuối đến cùng độ, Châu vùng dậy, nàng đưa cả hai cánh tay ôm ghì lấy vai Nguyên, nàng gục đầu vào ngực Nguyên như muốn che giấu khuôn mặt đầm đìa nước mắt. Châu khóc như mưa như gió. Khóc ngắt từng cơn, khóc lịm từng hồi. Nàng vừa khóc, vừa rung động hết toàn thân. Nàng vừa lắc đầu liên hồi, vừa khóc vừa nói: « Em khổ quá! Em khổ quá! »

Nguyên sững người. Chàng ngồi nguyên trong dáng điệu cũ, một bàn tay đỡ lấy mái tóc Châu một cánh tay vòng nhẹ sau lưng nàng, và Nguyên không biết gì hơn là để mặc cho Châu khóc cho vừa, cho hết, cho thỏa. Rồi không biết như thế nào, đúng thế, không ai biết là như thế nào, hai người ngã vào một trạng thái mê mẩn

ngoài tưởng tượng. Họ không hiểu tại sao đang ôm nhau. Châu đang nức nở khóc, tại sao họ lại ở một mình với nhau trong căn buồng vắng lặng, tại sao Nguyên lại ngây ngất khi mùi thơm của mái tóc Châu bao trùm lấy chàng, tại sao Châu khóc lớn hơn cùng với bàn tay Nguyên ôm chặt hơn, tại sao Châu ngừng đầu lên, tại sao hai người hôn nhau. Thật là một trao hôn kỳ diệu. Như Nguyên và Châu chưa từng hôn ai một lần nào trong đời, lần đầu tiên hôn nhau. Đó là một cái hôn tan nát não nùng, tối đen hoa mắt, mê thiếp bần bật, không còn hiện tại, xóa bỏ quá khứ, trao gửi và vùi ngập đến tận cùng.

Lúc Châu lùi ra, là lúc nàng chột tỉnh và hổ thẹn, bưng lấy mặt, Châu hoảng hốt lùi lại. Nguyên đứng lên, nghiêm trang và im lặng. Chung quanh họ không một tiếng động. Như thế thật lâu, thật lâu, bởi thời gian như ngừng lại. Châu từ từ buông hai bàn tay xuống. Nét mặt nàng lộ hết vẻ kinh hoàng. Đôi mắt Châu mở lớn cái nhìn của nàng là cái nhìn của một kẻ mất hồn. Nàng nói trong hơi thở:

– Trời ơi! Tôi vừa làm gì.

Nguyên mím môi. Chàng cũng không biết xử trí thế nào. Chuyện ghê gớm, bất ngờ đã xảy ra. Hai người đã hôn nhau. Nguyên chớp mắt. Chàng nói thật ngọt ngào:

– Bà vừa khóc. Bà vừa ngắt đi. Bà tỉnh dậy và bà khóc. Bà cứ coi là chúng ta không làm gì hết.

Châu nhìn xuống, cài lại khuy áo, lặng lẽ đứng lên:

– Tôi xin lỗi.

– Bà cứ coi là không có chuyện gì xảy ra.

– Ông cho tôi về.

Nguyên yên lặng tránh ra một bên cho Châu bước những bước sững sờ ra phía cửa. Tới thêm cửa, Châu đứng lại. Nàng đứng bất động, đầu hơi cúi, như ngẫm nghĩ. Đoạn Chân từ từ quay lại. Nguyên đứng ở chỗ đi-văng, Châu trên thêm cửa, giữa hai người là một khoảng cách lớn, căn phòng sáng láng cho hai người nhìn thấy rõ ràng

nét mặt nhau, sự im lặng hoàn toàn cho hai người biết rõ họ cùng đứng đó, đối diện, trong một sự im lặng hoàn toàn, và Châu và Nguyên cứ đứng chôn chân như thế mà nhìn nhau không chớp. Thật lâu, thật lâu, trong một kéo dài mà chính thời gian cũng không đo lường được, hai người nhìn nhau. Hai đôi mắt mở lớn. Bốn cánh tay buông thẳng hai người nhìn nhau Chung quanh họ, đồ đạc như nín thở, không khí lắng xuống. Thoáng nghe thấy thật xa ở một khoảng thấp nào đó, tiếng một vật gì rơi, âm thanh khô gọn và mất hút.

Cuối cùng, Châu chớp mắt, đầu nàng hơi lắc như ngăn Nguyên đừng tiến lại, đừng làm gì hết, nàng xoay người và bước ra ngoài. Châu đi hết con đường nhỏ lượn vòng theo sườn đồi ra đến gần đường lớn, thì Nguyên chạy theo. Châu đứng lại, khi Nguyên tới sát sau lưng nàng. Hai tay Châu nắm chặt lấy hai tà áo, nàng nhìn thẳng, con đường vắng tanh trước mặt.

– Bà đừng về như thế. Để tôi đánh xe đưa về khách sạn.

Nguyên nói tiếp, thông thả, mạch lạc từng tiếng:

– Không có chuyện gì nữa sẽ xảy ra. Bà cứ yên tâm.

Châu trả lời, vẫn nhìn thẳng về trước mặt:

– Tôi về một mình. Tôi muốn về một mình.

Nguyên lễ phép:

– Xin tùy ý bà.

Nguyên nói và chàng lùi lại, để cho Châu về một mình.

Trở vào nhà, Nguyên đi thẳng vào buồng ngủ hai con. Thằng Lịch vẫn ngủ say, nhưng con Dung đã thức. Đứa nhỏ nhìn cha, ánh mắt đen láy. Nguyên ngồi xuống bên cạnh đứa con gái, dịu dàng đặt bàn tay lên trán đứa nhỏ.

– Bà khách đâu rồi bố?

– Bà Châu về rồi con ạ!

Nguyên cúi xuống:

– Ban nãy con ngủ trong xe, bà Châu bồng con trên vai đưa con vào tận giường, con biết không?

– Sao bà ấy lại về, bà ấy không ở lại.

Nguyên mỉm cười trước câu hỏi thơ ngây. Chàng dịu dàng:

– Bà ấy phải về. Bà ấy không thể ở lại được. Thôi con ngủ nữa đi. Bố ra nhà ngoài cho con ngủ.

– Tại sao bố không ở đây với con.

Nguyên nhớ lại câu nói của Châu: « Tôi muốn về một mình ». Chàng trả lời:

– Vì bố cần ngồi một mình một lát.

Ra đến nhà ngoài sau khi đã khép chặt cửa buồng ngủ của hai con, Nguyên đến ngồi xuống trên cái đi-văng thấp, nơi trước đó mấy phút, chàng đã đặt Châu nằm xuống khi nàng ngất đi ở giữa nhà, nơi nàng đã tỉnh dậy, đã nức nở khóc, nơi hai người đã bất thành linh hôn nhau. Ném

tầm mắt ra phía cửa, nơi Châu đã đứng lại và hai người đã nhìn nhau, Nguyên chợt thấy tâm hồn chàng chỉ còn là một biển mơ màng đang dần dần trải rộng. Nhìn nhau. Nhìn nhau rưng rưng. Nhìn nhau yên lặng. Nhìn nhau không cùng. Cái nhìn sâu thẳm, có thể hiểu bằng một nghìn cách hiểu khác nhau. Hai người nhìn nhau đắm đắm, nghiêm trang dịu dàng và u uẩn. Cái nhìn trao gửi, tỏ bày với nhau những gì? Chàng muốn nói: « Chúng ta đừng ân hận? Nàng muốn hỏi: Tại sao chúng ta lại làm thế? Chàng muốn nói: Đừng bận tâm, đó chỉ là một hành động thoáng thốt thiếu tự chủ. Nàng muốn hỏi: Có phải đó là ngẫu nhiên hay chỉ là sự biểu tỏ tất nhiên của hai ý muốn thầm kín? » Nguyên không tìm được một giải thích thỏa đáng nào. Nhưng chàng biết chắc chắn với riêng chàng một điều: một chuyện ghê gớm đã xảy ra. Phút giây kỳ diệu. Khoảng khắc bất ngờ. Suốt đời không bao giờ có thể quên được. Chàng sẽ gặp lại Châu? Không biết. Tại sao chàng lại thầm ao ước gặp lại Châu? Gặp lại để làm gì?

Đầu óc Nguyên quay cuồng. Chàng gục đầu xuống, hai tay bưng lấy mặt. Một giờ sau khi hai đứa con chàng mở cửa buồng ngủ chạy ra, Nguyên vẫn ngồi ở chỗ cũ, với nỗi mơ màng không dứt.

10.

Đi được một quãng, Châu vẫy được một cái xe ngựa, bảo người xà ích ra roi thật mạnh cho nàng về được khách sạn càng mau chừng nào hay chừng nấy. Châu có cảm tưởng nàng đang chạy trốn khỏi một vùng nguy hiểm, mà nếu ở lại, dù chỉ thêm một phút nữa, vùng nguy hiểm sẽ giữ được nàng và không bao giờ nàng có thể ra thoát. Đầu óc tôi hỗn loạn thật rồi. Tôi điên. Tôi cần giam tôi vào một căn buồng tối, đóng hết mọi cánh cửa lại. Nằm xuống và suy nghĩ. Trong tôi có một mặt biển bao nhiêu năm im lìm vừa dấy động xôn xao, tôi cần nhận chìm ngay xuống tức khắc cái trạng thái dấy động bàng hoàng, nếu không tức là tôi đang lao đầu vào một

sự va chạm sẽ tàn phá tôi đến tận cùng. Châu mím chặt môi lại, mím thật chặt đến đau đớn. Chung quanh nàng, lòng đường nghiêng chao chập chờn chóng mặt. Ngựa gõ đều nhịp trên mặt nhựa rần đanh. Gió vẫn thổi vi vu trên những đỉnh thông cao vút. Lên khỏi một con dốc, khách sạn Châu ở hiện ra. Trước thêm khách sạn, một dãy xe hơi đậu sát nhau. Khi ngựa dừng, Châu trả tiền và bước xuống. Tầm mắt nàng đụng vào một cái xe Frégate màu tím. Nàng đã nhìn thấy xe hơi ở đâu rồi, nhưng chỉ mang máng không rõ rệt. Châu bước nhanh lên thêm, đi rào qua phòng ăn và phòng khách của khách sạn. Một tiếng người gọi, gọi đúng tên nàng, làm Châu rùng mình. Nàng đứng lại, giữa lối đi.

– Bà Châu.

Người đàn ông từ một bàn ăn vừa đứng lên, vừa gọi nàng, vừa chạy đến chắn lối nàng khiến Châu nhớ được ra chiếc xe Frégate màu tím đậu trước thêm khách sạn. Chiếc xe đó đã từng đậu một buổi trưa Sài Gòn chói nắng trước cổng nhà một người đàn bà tên là đốc Oanh. Thì ra

Thuở. Thuở cũng lên Đà Lạt và Thuở đã nhận ra nàng. Châu im lặng, nét mặt khó chịu. Nhưng Thuở không biết, hay là y cố tình làm ra không hay biết về sự khó chịu đó. Như bao giờ cũng vậy, Thuở phục sức rất diêm dúa. Thời tiết Đà Lạt tạo cơ hội cho Thuở ăn mặc. Một bộ đồ dạ màu tím, may cắt cực kỳ khéo léo, bó sát lấy thân hình. Áo chemise trắng bóng, cà-vạt xám nhạt. Thuở xoa xoa hai tay vào nhau:

– Thật là một may mắn bất ngờ được gặp lại bà. Bà cũng lên chơi Đà Lạt?

Châu đáp vắn tắt: Thuở rồi rít:

– Dạ.

– Bà lên một mình. Bà ở tại khách sạn này.

– Ông cho phép tôi lên phòng. Tôi đang mệt.

Thuở sẵn đón:

– Bà hơi mệt? Mời bà lại bàn tôi, cho tôi được mời bà uống một ly rượu ngọt. Bà sẽ thấy đỡ mệt ngay.

Châu sảng giọng:

– Tôi không biết uống rượu.

Thường vỗ tay vào trán như vừa nghĩ ra:

– A, bà lên Đà Lạt vì ông nhà bị tai nạn. Chị đốc Oanh có cho tôi biết. Chết, ông nhà có làm sao không? Bà cho tôi gọi thăm ông. Ông nhà nằm bệnh viện nào. Nếu bà cho phép, chúng tôi sẽ xin đến thăm ông hôm nay.

Châu nhủ thầm: « Lại mục Ánh đi nói chuyện âm cả Sài Gòn lên rồi. » Phút này, Châu lại thấy hối hận đã cho Ánh biết tin chồng bị tai nạn.

– Không dám phiền ông. Nhà tôi không sao hết.

Trước thái độ quyết liệt của Châu, gã đàn ông lão luyện biết y giữ nàng, mời nàng không được nữa. Y đành tươi cười tránh sang một bên nhường lối cho Châu đi.

– Hy vọng được gặp lại bà.

Và chỉ tay lên lầu:

– Tôi cũng ở khách sạn này.

Châu gật đầu chào, bước nhanh về phía cầu thang. Sự gặp lại ở Đà Lạt tên đàn ông đang điếm đã tán tỉnh nàng ở nhà mù Đốc Oanh làm cho Châu mất tự nhiên và lo lắng. Thật may. Nàng đã về đến khách sạn. Nếu Thường bắt gặp nàng ở nhà Nguyên đi ra lúc này, thì chắc cái đầu óc vẩn đục của y đã đặt ra hàng ngàn giả thuyết.

Lên tới phòng, Châu khóa trái cửa lại để nguyên áo lòi nằm vật xuống giường. Nàng cần phải tĩnh tâm. Nhưng nằm một lát, nhắm mắt lại, ý nghĩ lại nổi lên quay cuồng. Cảm giác cái hôn đắm đuối trao đổi với Nguyên còn nguyên vẹn. Trong đầu, trên môi nàng. Một cảm giác rạo rức khó tả.

Châu bất giác nằm trở chiều. Bất giác đưa bàn tay lên miệng. Cái hôn tưởng như vẫn còn kéo dài, và sự rung động chưa ngớt lắng chút nào trong nàng làm cho Châu lim dim khép hờ tròng mắt. Điều làn cho Châu khổ sở đến cùng cực khi nàng mở mắt và bắt đầu nghĩ: Nguyên sẽ liệť nàng vào hạng đàn bà nào? Châu lo lắng nhủ thầm: «

Chàng sẽ cho mình là loại đàn bà dâm đãng, loại đàn bà của những chứng tật kỳ quái, chàng sẽ mỉm cười và chàng coi thường mình lắm đây » Nhưng rồi Châu lại tự bào chữa, tìm chứng minh ngược lại: « Không phải thế. Thái độ của chàng kính cẩn và trang trọng. Khi mình ra đến đường lớn, chàng còn chạy theo Ngay cả lối đáp lại của chàng trong khi hôn cũng không sỗ sàng, không chiếm đoạt ». Nhưng tại sao? Tại sao? Tại sao hai người lại ngã vào nhau? Dầu sao thì một hành động tội lỗi đã xảy ra, và đó phải là lần cuối cùng. Cuối cùng. Châu nghĩ nàng sẽ không bao giờ đi đâu nữa. Để khỏi phải gặp lại Nguyên. Cho đến khi nàng đưa chồng về Sài Gòn.

Căn buồng khách sạn âm thầm trong bóng tối. Châu nằm thừ người trên mặt đệm. Trường hợp một người đàn bà ngoại tình hiện ra, như một phát giác hãi hùng, khiến Châu đỏ bừng mặt, vùi đầu vào mặt gối.

Suốt từ buổi trưa cho đến buổi chiều, căn buồng khách sạn của Châu đóng kín. Nàng không xuống ăn, nàng cũng không ngủ. Nàng nằm trên

giường và nàng mơ màng. Những rung động kỳ thú nhất của một đời người là rung động dấy lên bởi tình yêu, mở ra cho tâm hồn Châu những cánh cửa mới, dẫn thần trí mơ màng bay bổng vào một thế giới Châu hằng tưởng nàng không được biết đến bao giờ. Những con đường nhỏ, cỏ xanh hai bờ, trên đó là hai người mà định mệnh xô đẩy vào nhau, dắt tay bước đi. Những bước chân lững thững. Những bước chân khoan thai. Những bước chân êm đềm và dịu dàng bước tới. Đi mãi, đi mãi, đi thật dài trên những con đường riêng biệt và khuất nẻo của tình yêu. Đi trong không gian như thơ, đi trong thời gian như nhạc, đất trời là mộng, lòng người là suối, hoa thơm từng cánh, mây bay cao trên trời trong xanh. Thốt nhiên, Châu thấy yêu vô cùng hai câu hát nàng không nhớ được của một bài hát nào:

« Chúng ta dắt tay nhau bước đi

xa dần những cặp mắt thù ghét của người đời.»

Trong dòng suy nghĩ mơ mộng triền miên như một dòng chảy mãi và không dứt, Châu

nhìn thấy con người nàng hóa thân thành một con người mới. Con người mới ấy, trẻ lại, đẹp lại, không ngoảnh mặt với đời sống nữa, mà yêu tình yêu, yêu bản thân, nên yêu đời sống vô cùng. Cảm xúc kỳ lạ hiện ra. Mỗi cảm xúc là một khám phá. Châu sống, sống sờ, thảng thốt với sự khám phá lớn lao nhất của đời nàng. Nhưng rồi nàng thở dài, ngồi lên. Đã lỡ, đã muộn, đã sai, đã lạc. Nàng chỉ còn là một người đàn bà có chồng. Khoảng năm giờ chiều, Châu nghe thấy tiếng gõ cửa buồng. Nàng nằm im không trả lời, đoán kẻ gõ cửa buồng không ai ngoài Thuởng.

Đúng là Thuởng. Y lắng tai nghe ngóng, rồi lại rón rén trở về buồng riêng. Đầu óc gã đàn ông đang cố gắng tìm một phương kế. Chưa bao giờ y thấy y bận tâm về sự chinh phục một người đàn bà như thế. Mở cánh cửa buồng, y nhìn thấy người tình của y đang nằm đọc tiểu thuyết trên giường. Mụ đốc Oanh, thấy Thuởng vào, ném cuốn sách xuống sàn, cau mặt:

- Đi đâu thế.
- Ra ngoài một lát.

– Chốc chốc anh lại ra ngoài một lát. Lại đây, ngủ đi, không đi đâu nữa. Anh cứ đi như con thoi. Đi đêm, đi ngày, anh để tôi một mình, anh rủ tôi lên Đà Lạt để làm gì?

Thường cười, chạy đến, cúi xuống hôn người đàn bà để khỏi phải trả lời, một câu hỏi khó trả lời. Mụ đốc Oanh giận dữ đẩy ra:

– Đừng có đánh trống lảng.

– Ô hay, đánh trống lảng cái gì mới được chớ. Em cứ gây chuyện với anh hoài.

Mụ đốc Oanh nhòm dậy:

– Ở mấy ngày chán lắm rồi. Thế nhất định mai về Sài Gòn nhé.

Thường giật mình:

– Chưa. Chưa về.

– Bao giờ về?

– Anh còn muốn chúng mình ở đây với nhau dăm bảy ngày nữa.

Thường nói vì y nghĩ phải một thời gian tối thiểu là dăm bảy ngày y mới có thể thực hiện được ý muốn chinh phục một người đàn bà rất khó chinh phục là Châu. Mụ đốc Oanh trợn mắt kêu lớn:

– Những dăm bảy ngày nữa? Thánh cũng không hiểu được anh. Lúc thế này, lúc thế khác. Hôm qua anh vừa bảo mai về mà.

Thường nghĩ thầm, rất khốn nạn « Ở với mày mấy hôm đã chán ngấy đến cỡ. Chẳng mai về thì sao. Nhưng tao vừa gặp người đàn bà ấy ở đây và bây giờ thì chưa thể về được ». Thường chỉ mong mụ đốc Oanh giở chứng đòi về Sài Gòn trước. Hay y gây chuyện cho mụ đốc Oanh tức giận bỏ về trước? Câu hỏi được trả lời là không thể. Người tình của y không phải là một tay tầm thường. Không bao giờ mụ chịu yên nếu biết bị y tìm cách bỏ rơi. Mụ đã nói: « Chùng nào tôi chán anh, tôi sẽ báo cho anh biết là tôi bỏ rơi anh. Nhưng anh giở chứng với tôi thì anh sẽ hối hận một đời ». Mụ không phải là người dọa láo. Mụ nói và dám làm. Và mụ muốn làm là làm được.

– Thế nào? Anh trả lời tôi chứ.

Thưởng ôm ngang lưng người đàn bà mà những trao đổi quá độ về xác thịt và đã làm y chán ngấy:

– Định về nhưng chưa về được. Em thừa hiểu tại sao. Phải để cho anh đụng độ với chúng nó mấy trận nữa. Ít nhất cũng phải gỡ lại tiền thua chứ. Đánh phủ như anh mà thua bọn tay mơ ở Đà Lạt này thì còn trời đất nào. Mà có thua ít đâu. Gần một trăm ngàn rồi.

– Đáng kiếp anh! Rủ người ta lên đây, đêm nào cũng đi đánh bạc.

– Đáng kiếp rồi, đồng ý. Nhưng em cũng phải đồng ý là để anh gỡ lại.

Mụ đốc Oanh cau mày, nhìn Thưởng dăm dăm:

– Anh nói thế nào ấy. Có chuyện gì đó anh đang giấu giếm tôi. Xưa nay anh có coi cái chuyện thua bạc cần phải gỡ là điều quan trọng đâu. Lại muốn mèo chuột với con nào trên này hả. Anh

giỏi thật. Liều thật. Coi chừng à. Tôi mà điên lên thì anh chết.

Thường vừa cười, vừa nói « Bậy nào! » vừa vật người đàn bà ngã xuống mặt đệm. Phương pháp đánh trống lảng thần diệu nhất vẫn là làm tình, vì Thường biết rằng cái xác thịt của mục đốc Oanh là một đòi hỏi, một thèm muốn chưa bao giờ thỏa mãn. Mục đốc Oanh giãy giụa, chân đạp, tay dấm.

Nhưng sự phản kháng ngăn ngủi. Mục nằm im. Gã đàn ông quả thực biết làm dấy động ở mục những cảm giác mê đắm. Dưới sự ve vuốt của Thường, người đàn bà lại cảm thấy nhột nhạt, như toàn thân có một luồng điện chạy. Mục thì thăm:

– Đóng cửa sổ lại.

Gã đàn ông cười lơ là:

– Cú để sáng cũng được. Em làm như chúng mình mới yêu nhau lần đầu.

– Đóng lại. Em không thích sáng.

Thưởng cầu nhàu, nhưng cũng làm theo ý muốn người tình. Y nghĩ y không làm bất cứ một điều gì phật ý người đàn bà ghê gớm như một con hồ ly này, trong khi nằm đây, y đã mơ tưởng đến một người đàn bà khác. Cửa đóng hết mọi cánh. Căn buồng tối om. Trong bóng tối, ham muốn được thể bùng lên bằng những cử chỉ táo bạo và điên cuồng nhất. Một lúc sau, khi Thưởng gỡ nhẹ tay người tình ra, mục đích Oanh đã ngủ thiếp vì sự mỏi mệt của hoan lạc. Thưởng nhìn cái thân thể không che đậy lờ mờ trong bóng tối, nở một nụ cười kiêu hãnh. Y vẫn có một vũ khí lợi hại để đương đầu với mọi thứ vũ khí lợi hại của người đàn bà. Đó là một nghệ thuật làm tình tuyệt diệu.

Thưởng mặc quần áo, để yên cho người đàn bà ngủ, rón rén mở cửa đi ra. Hành lang vắng và bên ngoài buổi chiều miền núi đã xuống. Gió thổi rào rào trên mái khách sạn. Thưởng đốt thuốc lá, nhìn sang cửa buồng Châu. Cửa buồng vẫn đóng kín. Một người bồi phòng đi qua, Thưởng nắm lấy. Y rút túi cho người bồi phòng hai mươi đồng.

– Cám ơn ông.

– Hỏi chú một việc.

– Dạ.

– Buồng kia là của bà Châu chú biết chứ hả?

– Bà ấy đi đâu rồi hay vẫn ở trong buồng.

– Vẫn ở trong buồng.

– Tốt lắm. Từ giờ chú để ý cho tôi. Bà ấy ở trong buồng hay đi đâu, chú cần ghi nhớ, tôi sẽ cho chú tiền nghe không?

– Dạ được.

Thường mỉm cười hài lòng. Y đốt một điếu thuốc lá, đi qua. Đã toan gõ cửa nữa, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, Thường đi thẳng về phía cầu thang đưa xuống tầng dưới. Không nên vội vã. Vội vã chỉ tổ hỏng việc. Phải biết chờ rình cơ hội tốt đẹp và nắm lấy. Như một con thú nằm trong đáy hang phải biết kiên nhẫn chờ rình con mồi đi qua đừng làm kinh động.

Xuống phòng khách Thường gọi một ly rượu khai vị. Y ngồi nhìn về hướng cầu thang. Rất lâu.

Nhưng cho khi y trở lên đánh thức mụ đốc Oanh, đưa mụ đi ăn, cửa buồng của Châu vẫn đóng kín.

11.

nhật ký của Châu

7ừ trước đến giờ, tôi chưa từng viết dòng nhật ký nào. Quá khứ tầm thường, ngày tháng vô nghĩa, việc đời vụn vặt, tôi sống như không, sống không trí nhớ, tôi chẳng mảy may hãnh diện tự hào về cuộc sống của mình, và tôi chưa từng viết một dòng nhật ký. Lại lười. Sống đã là cho qua, cho xong, tại sao còn ghi lại, có gì để ghi? Lớn lên. Lấy chồng. Ăn. Ngủ. Thở. Đi. Đứng. Thì cứ ăn ngủ thở và đi đứng cho đến hết đời, ghi lại làm gì những cái việc vô nghĩa.

Nhưng chuyện xảy ra từ đêm qua không phải là quá khứ tầm thường, ngày tháng vô nghĩa, việc

đời vụn vặt. Chuyện ấy tôi muốn ghi lại, thành thực muốn ghi lại thật đầy đủ không bỏ sót một chi tiết nào. Anh yêu! Anh nói: « Chúng ta phải nhớ, » Dạ. Cho đến những giây phút cuối cùng của đời mình, em sẽ còn nhớ mãi không quên. Nhớ sự đã xảy ra, tuyệt vời kỳ diệu, mà anh ví chúng ta trong đó như hai con thuyền lạc hướng nổi trôi lãng đãng suốt nửa đời buồn tênh trên một biển sâu bỗng cùng dạt đến một hòn đảo nắng. Một nửa đời âm u phiền muộn, bỗng một buổi nắng vàng rực rỡ. Nắng. Tất cả sáng bừng như nắng. Em nghĩ và em mỉm cười. Nắng thật ư anh? Đúng là như thế. Nhưng nắng ấy bắt đầu từ một đêm mưa.

Tôi không biết lúc đó là mấy giờ. Chỉ biết là khi tôi thức dậy, đêm đã xuống và trời mưa thật lớn. Tôi rửa mặt, cảm thấy trong người tỉnh táo được đôi chút. Bật đèn. Căn buồng khách sạn sáng lên trong tiếng mưa ào ạt. Lại có tiếng gõ cửa buồng. Thằng đàn ông đang điếm lại gõ cửa. Nó bám lấy tôi như đĩa đói. Tại sao lại có những người đàn bà ưa thích được cái loại đàn ông « mặt trơ trán bóng » ấy. Mặc. Nó gõ cửa chán không

thấy động tĩnh gì rồi cũng phải thôi. Tôi đi đi lại lại trong căn buồng đóng kín, nghĩ đến trận mưa đang bạt ngàn đổ xuống trên những cánh rừng thông lướt thướt, không biết làm gì cho hết một đêm chỉ mới bắt đầu. Lại tiếng gõ cửa. Tôi giật lớn: « Ai? ». Không phải gã đàn ông mà là người bồi phòng của khách sạn. Cửa mở hé, y thò đầu vào: « Mời bà xuống tầng dưới dùng bữa ». Lại thật, từ hôm tôi đến khách sạn, bữa ăn, muốn ăn thì xuống, không thì thôi, có ai mời mọc như thế này đâu. Gã bồi phòng mời làm tôi sực nghĩ từ sáng đến giờ tôi chưa ăn gì. Cũng phải ăn một chút. Ốm ở đây thì nguy to. Nghĩ thế, tôi miễn cưỡng ngồi vào bàn phần. Da mặt tôi xanh tái dễ sợ. Tôi trang điểm rồi mở nhẹ cửa phòng đi ra. Gã bồi phòng thập thò ở đầu cầu thang làm tôi nghiêm mặt khó chịu. Thấy tôi trừng mắt, y lui mất. Căn buồng ăn từng dưới thừa thớt người. Tôi lưỡng lự, vì nghĩ không ăn cũng được, chẳng thấy đói bụng chút nào. Tôi nhìn ra cửa, định gọi xe vào nhà thương thăm Vinh. Cũng là tại trời mưa. Trời không mưa lớn, bao giờ cũng có một vài cái taxi chờ khách ở ngoài thêm. Mưa lớn,

thêm ướt nhoáng, vắng tanh, cái ý định đến nhà thương thế là không thực hiện được.

Anh mà đọc những dòng chữ này, chắc anh mỉm cười riếu cợt. Em đổ tại trời mưa đó. Không mưa em đã thuê xe vào nhà thương, và hẳn là đã không có chuyện gì xảy ra. Thực ra đâu phải tại trời mưa, phải không anh? Chỉ là định mệnh xô đẩy chúng ta vào nhau, — anh nói vậy, — sự xô đẩy đó chúng ta không phòng ngừa và không biết làm thế nào cưỡng chống lại.

Không có xe, trời mưa ào ạt hơn, tôi đành tìm một cái bàn ở một góc, gọi một món ăn nhẹ. Vừa ăn, tôi vừa suy nghĩ. Dòng suy tưởng triển miên

Đẩy tôi trở lại với sự tôi bất thần ngắt đi, sự tôi khóc lóc nức nở trên vai chàng, sự chúng tôi nồng nàn hôn nhau. Tôi cố gắng xua đuổi khỏi thần trí hình ảnh chàng bằng cách ném trí nhớ trở về một ảnh hình xưa cũ. Ảnh hình đó là tôi thuở còn thiếu nữ. Những mùa thu Hà Nội thuở nào, mưa cũng hay đổ vào lúc buổi chiều vừa xuống.

Ra đường, khoác một cái áo toí, đi men theo một hàng hiên, đầu ngẩng cao để mặc cho mưa đậu trên mặt, rơi trên tóc, đó là cái thú vui lãng mạn ngây ngất của tôi những chiều mưa phùn Hà Nội. Tôi yêu vẻ đẹp buồn bã của thành phố trong mưa bay và trong sương dâng như thế. Yêu vì vẻ đẹp buồn bã ấy hợp với tâm hồn tôi. Bao nhiêu năm đã trôi qua từ đó, đêm nay, Đà Lạt mưa lớn, tôi lạnh trong tim trong hồn. Và ngồi một mình, đã lại rì rào trở lại trong hồi tưởng âm thanh dịu nhẹ của những buổi chiều mưa phùn xưa cũ.

Tôi đắm chìm dần vào một trạng thái mơ màng. Chung quanh tách rời, không một liên hệ, không một ràng buộc. Tôi chết với hiện tại là buổi chiều này để sống với quá khứ là những buổi chiều cũ. Bàn ghế, tiệm ăn, món ăn tôi đang nhai trong miệng, tất cả có nghĩa gì? Chồng tôi bị thương nằm trong bệnh viện. Tại sao tôi ngồi đây? Lần thứ nhất trong đời, tôi sống với một tâm trạng cô đơn hoàn toàn. Khuôn mặt của cô đơn hiện ra, cũng chính là khuôn mặt tôi, như cái hình ảnh lúi thủi của một đời người mà tôi đang nhìn ngó thấy. Có lẽ tôi không phải với rất nhiều

người. Với chồng tôi chẳng hạn. Nhưng phút này, tôi không muốn đóng kịch, không muốn giả dối nữa. Cuộc sống không tình yêu. Những năm tháng không đợi chờ. Một trái tim không rung động. Tôi đứng. Phải, tôi đã đứng trong một cõi chết nào đó. Còn giả dối, còn đóng kịch đến bao giờ nữa.

Bữa ăn chấm dứt. Trời vẫn mưa nhưng đêm mới bắt đầu. Tôi biết tôi không ngủ được. Đứng lên, bước những bước hững hờ, trên cầu thang tôi trở về buồng. Căn buồng trống trải, cửa đóng kín mà như đựng đầy hơi nước và gió lạnh. Tôi không biết nên làm gì. Thế rồi việc lạ lùng đó xảy ra. Tôi có cảm tưởng như thành linh tôi không phải là tôi nữa. Mà một người đàn bà khác, một người đàn bà khác đang lấy trong tủ ra một cái áo tơ lụa, khoác vội lên mình, người đàn bà đó tắt vội đèn mở vội cửa, bước nhanh ra hành lang. Nếu có một lúc nào, những hành động đều bị đọc bởi một sức mạnh ở ngoài mình, thì sức mạnh vô hình huyền bí ấy đã dẫn bước tôi xuống cầu thang, đưa tôi ra đường trong một trạng thái mê mê tỉnh tỉnh. Tôi đi trong mưa mà như tôi đi

trong mây. Tôi đi trên đường mà như bước hẫng trong không. Đi trong đêm mà như đi trong mộng. Hình ảnh chàng hiện dần, hiện dần. Sự hiển hiện này chợt làm cho tôi hoảng hốt bưng tỉnh. Xua đuổi đi, sao hình ảnh vẫn trở lại. Thật không khác gì một vầng nước đọng, đã mất tan vào bờ lại vầng nước khác tỏa rộng và hồn tôi chỉ còn là một mặt hồ đang lặng lẽ bắt đầu nổi sóng. Hình ảnh chàng hiện ra, thoát đầu thật xa, thật nhỏ như ở bên kia một bờ sông rộng, mãi trên đỉnh một ngọn núi cao. Tôi càng đi, hình ảnh càng gần càng lớn. Đi thêm một quãng đường nữa, hình ảnh đã đầy đặc trong đầu.

Điều kỳ lạ, là riêng lần này, tôi không muốn xua đuổi cũng không muốn chạy trốn nữa. Xua đuổi đã vô ích, chạy trốn càng uổng công. Sống là thế ư? Là chạy trốn, là xua đuổi tuyệt vọng một ảnh hình yêu dấu? Lần đầu tiên tôi trả lời được cho tôi, liễu lĩnh đến tận cùng: không, như thế không phải là sống bao giờ.

Tôi để đầu trần đội mưa mà đi. Đường phố Đà Lạt lên cao rồi xuống thấp, đi thẳng rồi lượn vòng,

chung quanh là bóng tối đặc kịt, thấp thoáng xa xa là những ánh đèn bên kia những thung lũng, tôi bước đi trong một cảnh trí chiêm bao hư ảo chập chờn. Mái tóc ướt sũng. Mặt tôi rờn rờn mưa trời. Trong mưa, như có lẫn cả nước mắt tôi vừa ứa. Nhưng điều kỳ lạ! Tôi thấy tôi không đau khổ như tôi tưởng nữa, mà chỉ là tôi đang đối diện với một cuộc sống mới ấy như thế nào. Mưa núi, đêm cao nguyên, sự hoang vắng và tĩnh mịch chung quanh, lạ thay cũng không làm cho lòng tôi buốt lạnh nữa. Trong tôi như có một ngọn lửa vừa cháy, hồng hồng, sáng láng, lửa truyền hơi ấm của lửa vào mạch máu, làm cho trái tim đập thật mau.

Thật là một khám phá, một đổi thay kỳ diệu.

Tôi kinh ngạc đến gần như muốn kêu lên thành tiếng cơ mà! Bao nhiêu năm sau, từ khởi sự một đời người, sau bao nhiêu tháng năm của một đời sống cái hình yếu đau, cái bóng lợt lạt, tôi mới thấy sự chưa bao giờ thấy. Đó là tôi. Phải. Tôi. Tôi. Tôi. Thấy mình không phải, không thể là một con vật thụ động cho tới chết. Mà một

người đàn bà. Được phép sống. Có quyền sống. Biết như thế. Và muốn sống. Chỉ có mình, mình trước đã, ngoài ra vô nghĩa. Cuộc đời bỗng nhiên tới thấy nó nhẹ, nó tầm thường quá chừng, nó không làm tôi khiếp hãi nữa. Sự đổi thay ở tôi là một nẩy mầm của tội lỗi? Đâu có. Trước kia tôi có thể nghĩ thế, đêm nay tôi nghĩ khác. Đó chỉ là một bắt đầu kỳ diệu của tình yêu.

Mái tóc lộng gió, mặt ngừng cao cho mưa phủ đầy, trong mưa và nước mắt, tôi đi nhanh dần, rồi tôi chạy, tôi chạy. Chạy đuổi những ngày tháng đã qua giờ muốn cướp lại. Chạy đuổi những mùa xuân đã lỡ, giờ muốn được sống đến. Tất cả, trong một lúc. Tất cả, trong một lần.

Tôi không nghĩ nữa. Tôi đang chạy, tôi đáng sống. Chạy bằng tất cả sức dồn đẩy cuống cuồng của một sức mạnh vô hình đang làm chủ tôi. Sống hụt hơi thở, sống tung mái tóc, sống hân hoan cực điểm trong lòng, sống đắm đuối nước mắt trên mi. Mưa núi dào dạt đổ. Toàn thân ướt sũng. Mưa trời như tắm gội cho tan biến mọi dấu vết quá khứ, và tôi sống một cảm giác thủy

triều tràn bờ, chạy mau thế nào cũng là chậm, sống gấp thế nào cũng là muộn, và sự kinh hãi thất thần hòa lan một niềm vui vô tận gần như làm tôi vừa chạy vừa muốn kêu lên. Tôi chạy. Cái gì dẫn đường cho những dấu chân xéo dẫm vào trùng trùng bóng tối? Tôi chạy, bằng chân đan cuống quýt, hay chính là bằng tim, bằng hồn mà tôi đang bay đi? Không biết. Chỉ biết rằng khi tôi đứng lại, thì cái thềm nhà ấy không phải là nơi tôi mới đến lần đầu. Mà lần thứ nhì, thì căn nhà xinh xắn nằm trên sườn đồi thông ấy không phải là căn nhà tôi nhìn thấy lần đầu. Mà lần thứ hai. Thì con đường lạt sạt cỏ rối ấy mà tôi vừa từ đường lớn chạy vào, không phải lần đầu nó đón những bước chân tôi, mà tôi đã đi vào và đi trở ra, một lần rồi. Với chàng. »

o O o

Ánh đèn từ phía trong hắt ra một nền mưa đêm nhòa nhạt. Vùng ánh sáng đọng tới màn mưa, đứng lại, tan vào trong mưa cho bóng tối chụp lấy. Thông muôn triệu tiếng than van nào

nuột đầy trời. Sau màn mưa, là đêm không cùng, đêm trên núi rừng trùng trùng điệp điệp. Một cánh tay Nguyên còn nằm ngang, bàn tay nắm chặt lấy quả đấm, quả đấm bằng sứ gây nơi lòng tay một cảm giác lạnh buốt. Nguyên mặc một bộ pyjama màu tím, mái tóc xõa rơi vài cánh trên đài trán, cổ áo kéo cao tới gáy. Ánh sáng gờn gợn trên vai, trên vành tai chàng. Ban đêm, trông Nguyên hơi gầy, khuôn mặt bao trùm bóng tối, cái nhìn bất động, không rõ rệt.

Khoảng cách giữa hai người thật gần. Ánh sáng từ phía sau lưng Nguyên bị khuất lấp một phần, chỉ làm sáng rõ một nửa mặt và một nửa người Châu. Nàng đã đứng lại, đứng lại hẳn, nhưng ở nàng vẫn còn nguyên vẹn điệu dáng một người vừa chạy, chạy như lao, vừa chạy tới, vừa đứng lại. Cử chỉ nửa vờ bị sự thảng thốt làm cho chết sững, như Châu bị giam nhốt bất thần trong một khối băng tuyết vô hình trong suốt, không phải khi nàng đã đứng im mà giữa khi nàng đang chạy. Mưa trời đầy khắp trên Châu. Trên tóc, trên mặt, trên vai, trên người. Mưa lướt thướt trên Châu bất động. Tà áo ướt sũng của

nàng đập lạt sạt như một cánh bướm vùng vẫy muốn thoát.

Hai người nhìn nhau, cùng chờ đợi ở nhau một kinh ngạc lớn lao, những biểu tỏ nồng nàn không kìm giữ vì xúc động mãnh liệt. Nhưng không. Những sự xảy ra khác hẳn ý nghĩ của cả Nguyên lẫn Châu, tạo cho hai người một thứ kinh ngạc mới. Bàn tay Nguyên rời khỏi quả đấm nơi cánh cửa. Cánh cửa khép hờ lại. Vùng ánh sáng thu nhỏ hơn. Nguyên thông thả đi ra. Chàng hỏi, như Châu và chàng thường vẫn gặp nhau, đã là của nhau, đã ở trong nhau, không thể khác, như thế, không có gì đáng ngạc nhiên.

– Châu bị mưa?

– Dạ, em bị mưa.

– Để anh cởi áo mưa cho em.

Nguyên vòng hai tay rút nhẹ hai tay áo của cái áo mưa ướt đẫm. Châu đứng im, nhắm mắt lại, nàng tựa nhẹ đầu vào vai Nguyên, một chút thôi, rồi lại đứng thẳng như cũ. Một tay cầm cái áo mưa của Châu, tay kia Nguyên vòng ra phía

sau lưng Châu, giọng chàng ân cần dịu dàng:

– Vào trong nhà kéo lạnh.

Châu gật đầu, đặt mái tóc vào vai Nguyên, ngoan ngoãn đi theo Nguyên vào trong nhà. Phút giây gặp gỡ khốc liệt làm đảo lộn cả hai cuộc đời không ngờ đã diễn ra êm ả dịu dàng như thế. Họ chỉ nói với nhau mấy câu ngắn ngủi, như không có điều gì cần phải nói thêm. Như trong linh hồn trong tiềm thức hai người đã tự bao giờ có sự biết và niềm tin ấy là sớm muộn trong đời, phải có một lúc nào, định mệnh đẩy họ lại gần nhau. Như họ sinh ra, lạc lõng nửa đời, cô đơn nửa kiếp, tâm hồn hoang vu chợt ấm lại, bởi sự kỳ diệu đã tới. Sự kỳ diệu đó là tình yêu. Là lẽ phải. Là cái không thể không xảy ra, cho nên không thể nào làm khác, muốn cũng thế, không muốn cũng vậy mà thôi. Tình yêu bởi vậy mà như đã có, đã có tự bao giờ. Như gió vẫn thổi trên những tầng cao của trời, như mưa vẫn bay trên những cánh rừng thông, suối vẫn róc rách trong lòng đá núi, trăng vẫn sáng những đêm rằm, mùa thu lá vàng phải rụng trên con đường nhỏ của rừng, mùa xuân

hoa phải nở trên những cánh tay thơm của cành, như một người đàn bà là Châu phải gặp người đàn ông là Nguyên, họ đem lại cho nhau tan nát và khổ đau mãi mãi có thể, như họ không làm gì được, vì là như thế, không thể chối từ, không thể làm khác.

Như Châu đã hỏi:

– Tại sao lại thế.

Như Nguyên đã trả lời:

– Anh không biết.

Như Châu đã nói:

– Chúng ta không thể làm khác.

Như Nguyên đã gật đầu:

– Và chúng ta đã không làm khác.

Đã thế thì thôi. Không hỏi. Không trả lời. Chỉ yên lặng nhận lấy cái sự thực ghê gớm. Chỉ yên lặng nhận lấy tình yêu đã có từ đây.

Tới thành cửa, Nguyên đứng lại:

– Em vào nhé.

Châu tựa đầu vào vai Nguyên:

– Dạ. Anh đưa em vào.

Cánh cửa đóng lại sau lưng hai người. Bây giờ mưa tự dừng ngớt đi. Trong đêm tối, gió cũng như bỗng dừng dịu xuống sự điên cuồng của gió. Nguyên nắm chặt tay Châu, đưa nàng lại trước là sưởi. Trong khoảng khắc, những vì tường thấp thoáng hình bóng hai người hắt lên, nhòa lẫn vào nhau. Nguyên để Châu đứng trước vùng ấm áp của hơi lửa từ trong lò sưởi tỏa ra, chàng khiêng một cái ghế bành đến sau lưng Châu cho nàng ngồi xuống. Châu như không thấy có Nguyên ở cạnh nàng. Nàng ngồi sâu trong lòng ghế, hai tay đặt lên đùi, đắm đắm nhìn ngọn lửa vờn múa. Tàn than nổ lách tách thành một âm thanh vui tai và quen thuộc. Ánh lửa thoang thoáng từ dưới thấp hắt lên khuôn mặt trang nghiêm, tạo thành một vẻ đẹp u uẩn khác thường. Đôi mắt nàng sâu thẳm. Nguyên buông lỏng hai tay đứng yên sau lưng ghế. Chàng biết chàng không nên nói gì. Mà nên để cho Châu im lặng. Với riêng nàng.

Căn phòng yên tĩnh hoàn toàn với hai người bất động nhìn lửa chập chờn. Bên ngoài, mưa ngừng trong chốc lát lại ào ạt đổ xuống. Mưa đang bay trên hàng nghìn cây số núi rừng. Trắng xóa mịt mù. Kín trùm bất tận. Bên ngoài gió lại thổi thành những đường đi menh mông của gió trong không gian. Gió trên những đỉnh thông lướt thướt. Gió trên những sườn đồi, dưới lòng những lũng sâu, rền rĩ than van trên mặt hồ đoán thấy buốt lạnh dưới kia trong bao la đêm tối. Châu ngồi lặng như một pho tượng mà nhìn lửa cháy trong lò. Thần trí mơ màng, nàng có cảm tưởng như nàng vừa đi hết một cuộc hành trình dài thẳm. Trong đêm. Trong mưa tuyết lả tả. Trong bất định phương hướng. Nàng kêu thét thất thanh trong đêm tối hãi hùng. Nhưng giọng nàng lạc đi, không ai nghe thấy. Bao nhiêu lần nàng muốn té quỵ, muốn ngã xuống. Tuyết tầng tầng sẽ phủ kín thân thể nàng và buổi sáng bừng lên, chỗ nàng bị vùi kín không còn mảy may dấu tích. Nhưng rồi Châu lại gượng đứng được lên. Lại đi tiếp. Lại kêu thét khản giọng. Cho đến khi, đã tới lúc cực điểm của tuyết vọng và hãi hùng,

thì xa xa một ánh lửa hiện ra. Ánh lửa đó là ngọn hải đăng soi đường cho nàng như một con tàu đã mất phương hướng. Lửa dẫn đường cho vượt qua những con nước trùm đầu. Lửa chỉ đường cho tránh thoát những lớp đá ngầm nguy hiểm.

Bây giờ thì ánh lửa đã đưa nàng tới nơi. Tới một căn nhà. Như tới một bến đậu. Một căn có hơi người, có ánh sáng, có sự sống, có mái nhà và những vì tường che chở cho nàng khỏi ướt đầm mái tóc, khỏi lạnh buốt hai vai. Nàng đã đi khỏi cõi chết. Nàng đã bắt gặp cuộc sống. Và nàng muốn khóc.

Thốt nhiên, Châu vật vã trên lòng ghế, như quần quai trong một trói buộc vô hình không thoát.

Nước mắt Châu chảy xuống từng hàng. Nàng khóc nức nở với ánh lửa vờn múa trên da thịt. Nàng khóc với một tâm trạng kỳ lạ chưa từng cảm thấy trong đời. Nguyên đi vòng, ngồi ghé xuống một bên thành ghế bành. Chàng đặt nhẹ lòng tay trên mái tóc Châu. Thế thôi. Cho nàng biết có chàng ở bên cạnh. Cho nàng được tự do

khóc. Rồi Nguyên cúi xuống hôn nhẹ lên mái tóc Châu. Chàng dịu dàng và âu yếm nghĩ như muốn nói với nàng: « Em khóc đi. Chúng ta biết yêu cái đẹp, biết yêu mình, yêu đời, và cái đẹp khác thường bao giờ cũng có thừa nhiệm màu làm chúng ta phải khóc. »

Tiếng khóc Châu dịu lắng dần dần. Nàng đặt đầu lên vai Nguyên trong một cử chỉ phó thác đầy tin cậy. Nguyên nói:

- Đừng khóc nữa.
- Em không muốn khóc. Em ghét khóc lóc.
- Anh biết em như thế. Nhưng khóc nhiều khi là một cần thiết.

Thân thể Châu mềm mại ấm áp trong vòng tay Nguyên quàng lấy vai nàng. Khuôn mặt tàn phá vì đau đớn thống khổ của Châu sáng tươi dần. Ánh sáng trong hồn nàng tỏa ra, cộng với ánh sáng của lửa thành một hiện tượng rực rỡ đầm thắm tỏa đầy khuôn mặt. Châu nhắm mắt lại. Nàng tự thấy yếu đuối, bé nhỏ lạ thường. Bàn tay nàng tìm bàn tay Nguyên và nắm chặt lấy.

– Anh không ngờ em đến phải không?

– Không thể cắt nghĩa được. Nhưng anh cảm thấy chắc chắn là chúng mình phải gặp lại nhau.

Châu bỏ ghế đứng lên. Nàng bước vài bước vô định trước lò sưởi. Thân hình nàng in bên nền lửa, như quần áo mỏng hơn cho hiện hình những đường nét của da thịt bên trong. Nàng quay lại với Nguyên. Lần đầu tiên từ lúc nàng đến. Châu mỉm cười. Nàng rũ tóc cho mái tóc phủ kín một nửa khuôn mặt chập chờn ánh lửa vờn múa. Điều bộ có một vẻ gì trẻ thơ và nghịch ngợm khiến Nguyên cũng mỉm cười theo. Sự thân mật đến với hai người thật nhanh chóng. Nhưng đó là một sự thân mật đầy trang trọng. Nguyên sung sướng nhận thấy điểm đặc biệt và khác thường đó. Giữa Châu và chàng như đã có rất nhiều chuyện, rất nhiều điều không cần phải minh định, làm sáng tỏ bằng lời nói. Như mọi giải thích là thừa. Như những phút họ có nhau đã hiếm quý vô ngần như châu ngọc, và không nên bỏ phí cho bất cứ một giải thích nào. Giải thích là thừa.

Châu đứng lại, vịn một cánh tay lên thêm lò sưởi. Tà áo của nàng lửa chiếu qua làm cho trong suốt. Một phút im lặng. Rồi...

Châu ngồi xuống cái phiến thảm dày trải trên nền đá hoa. Nguyên ngồi xuống theo. Hai người thật gần ánh lửa. Hơi lửa bỏng rát một chút trên da mặt, nhưng truyền thấm thật dễ chịu vào bên trong như làm cho cơ thể hai người ấm áp một nhiệt độ lý tưởng. Nguyên kéo Châu lại gần. Châu quay mặt lại, nàng đặt một tay lên đùi Nguyên trong một cử chỉ rất vợ chồng, nàng vén nhẹ những sợi tóc lòa xòa trên gò má, cặp môi nàng hé mở, đợi chờ. Nguyên nghiêng đầu cho gần thêm lại, chàng vòng tay ngang người Châu và hai người hôn nhau. Ánh mắt Châu lim dim. Nàng tựa tất cả sức nặng của thân hình trên vòng tay Nguyên ôm chặt. Trong cái trao hôn êm ái tận cùng họ nghe thấy hơi thở của nhau dịu dàng trộn lẫn. Châu rên khẽ một tiếng nhỏ. Sự kìm giữ cuối cùng ở nàng đã bị xúc động làm phá vỡ. Châu xoay hẳn người lại. Đùi nàng tựa hẳn vào đùi Nguyên. Nàng đưa cả hai cánh tay lên ôm chặt lấy cổ Nguyên. Và nàng nhắm nghiền

mắt lại. Mọi hình ảnh biến mất. Chỉ còn cái hôn là một hiện hữu, một hòa nhập, một cuốn hút khít khao kỳ diệu. Đó là sự trao hôn mà những người yêu nhau còn nhớ mãi cho đến hết cuộc đời mình. Trái tim như ngừng đập. Hơi thở như ngừng thở. Chỉ còn hôn, hôn bất tận, hôn mê man.

Hai cặp môi từ từ rời nhau, Nguyên âu yếm đưa những ngón tay vào trong vùng thơm ngát của một mái tóc. Châu tựa đầu vào vai chàng. Nét mặt Châu chỉ còn là sự mơ màng xinh đẹp.

– Anh.

Nguyên hôn nhẹ lên gò má Châu và để yên miệng chàng trên đó.

– Lát nữa anh đưa em về.

– Em không ở lại?

– Đêm mai em sẽ lại. Nhưng đêm nay anh đưa em về.

– Anh sẽ lấy xe đưa em về. Chờ ngớt mưa đã. Chắc còn đang mưa.

Một lát. Châu cựa mình hỏi sang chuyện khác:

– Bao giờ anh về Sài Gòn.

Nguyên lắc đầu:

– Em đừng hỏi. Đừng bao giờ chúng mình rời bỏ nơi này, chỗ ngồi này trước ánh lửa, căn phòng này với riêng hai chúng ta ngồi bên nhau. Hãy tạm quên những chuyện đó. Chúng mình cần quên tất cả. Quên rất nhiều điều. Quên hết. Ít nhất cũng là trong một lúc.

Châu ngoan ngoãn:

– Dạ.

Quên hết. Nàng muốn nghe lời Nguyên là ở bên chàng, ở bên nhau, thu mình trong cánh tay chàng thì lãng quên việc đời, bỏ qua thân thể, đoạn tuyệt với phút vừa qua, xa lạ với phút giây sắp tới.

– Em lạnh không?

– Không anh ạ.

– Lát nữa về, ngủ thật ngon. Ngủ cho đến sáng nhé.

– Dạ.

– Anh yêu em.

– Bây giờ anh cho em về được chưa?

Nguyên dìu Châu đứng lên. Hai người lại hôn nhau.

Chiếc xe vượt khỏi con đường đồi thoai thoai. Anh đèn pha dãi một vệt sáng loáng lướt trên mặt đường ướt át. Trận mưa ào ạt lúc này đã dịu. Đà Lạt yên ngủ trong âm thanh êm êm ào ào của những giọt nước nhỏ thấp thoáng đan lấy nhau trước khung kính. Châu ngồi sát bên cạnh Nguyên, ngả đầu vào vai chàng. Đêm tối và núi rừng lạnh lẽo chung quanh. Những khung kính đóng kín, khoảng diện tích bé nhỏ của chiếc xe thoát trở thành một thế giới riêng tây cho hai người, một thế giới ấm áp và im lặng. Châu nhìn sang Nguyên. Hai tia nhìn gặp nhau. Họ cùng mỉm cười. Hai bàn tay tìm kiếm trong một ghì chặt đầy âu yếm, Châu nghĩ đến hai tâm

trạng vừa đến với nàng trong một đêm mà nàng biết sẽ là một trong những kỷ niệm nồng nàn mãi mãi không bao giờ quên lãng. Tâm trạng trên con đường đưa nàng đến, ban này, Tâm trạng trên con đường Nguyên đưa nàng trở về. Khi đến, nàng lạc lõng trong đêm đầy tăm tối, nàng thất đảm trong cô đơn không cùng. Mái tóc bạt gió, nước mắt rờn rờn, nàng chạy, nàng chạy, nàng với đêm tối và mưa bão là một, nàng là hình ảnh của mưa bão và đêm tối. Bây giờ, trên đường trở về, tâm hồn nàng êm ả như một buổi sáng mùa xuân, nàng như vừa bắt đầu cho đời nàng một cuộc khởi hành mới. Xe chạy êm, trên con đường của mộng. Những sườn đồi, những cánh rừng thông hiện ra rồi mất đi. Những biệt thự im lìm, Châu có cảm tưởng thích thú như cả Đà Lạt lúc này chỉ còn riêng mình nàng và Nguyên còn thức. Đà Lạt ngủ và Đà Lạt bắt đầu có một bí mật. Nguyên và nàng thầm kín và bí mật yêu nhau. Chưa bao giờ Châu được sống những giờ phút quý báu và đẹp như thế này. Từng giây bằng vàng. Từng phút bằng ngọc. Phải. Chưa bao giờ. Và sự kỳ diệu từ đêm nay mà có, sự kỳ diệu chỉ

mới bắt đầu. Chợt Châu ngồi thẳng lại. Phía cuối đường, dưới ánh đèn pha lướt tới, mái nhà khách sạn đã hiện ra trên một khoảng cao. Nguyên cho xe chạy chậm lại. Chàng nhìn sang Châu, như có ý hỏi. Châu gật đầu:

- Anh cho em xuống đây.
- Xuống ở đây có xa quá không?
- Em đi bộ được. Không xa lắm đâu anh.
- Nhớ cài kín cổ áo choàng lại cho ấm.
- Dạ.

Châu toan mở cửa bước xuống thì Nguyên giữ nàng lại:

– Chúng mình còn điều gì phải nói với nhau trước khi chia tay?

Châu rưng rưng:

– Chuyện xảy ra cho anh và em ghê gớm và bất ngờ, làm em choáng váng. Em muốn được suy nghĩ. Em cần suy nghĩ.

Nguyên mỉm cười:

– Anh cũng thế. Em tưởng anh bình tĩnh lắm sao. Nhưng anh nghĩ anh đã nhìn thấy cho tình yêu chúng ta một sự thực. Đó là nó ở ngoài ý muốn của cả em lẫn anh. Cả em lẫn anh đều không làm khác được. Thế thôi. Và nếu đã thế thôi thì đành vậy và yên tâm.

Thấy Châu lặng im, Nguyên bần khoản:

– Em có nghĩ ngợi điều gì không đấy!

– Không.

– Bao giờ chúng mình gặp lại?

Châu đáp không tính toán, không đắn đo:

– Đêm mai.

Nguyên cảm động kéo Châu lại gần. Chàng hôn nhẹ lên mái tóc nàng và với tay mở cửa xe cho Châu bước xuống. Chàng ngồi im, không bật đèn, không mở máy, theo dõi Châu đi cho đến khi nàng bước lên thêm khách sạn. Nguyên thấy

Châu quay người. Như nhìn trở lại. Rồi nàng mất đi sau cánh cửa khách sạn mở ra và đóng lại.

Mưa đã tạnh hẳn. Trời thăm thẳm, lác đác một vài ánh sao. Nguyên nhắm mắt, cúi xuống, muốn xếp đặt lại những ý nghĩ trong đầu. Chàng đã nói với Châu nhiều điều chàng muốn nói. Còn hàng nghìn điều chàng phải nói với Châu. Nguyên thở dài, không ra vui không ra buồn. Chàng mở máy, vòng xe trở về đường cũ.

Gã bồi phòng nghe thấy tiếng xe hơi vọng lại từ xa, nhìn thấy một vệt đèn sáng loáng chiếu tới trước cửa thêm khách sạn, và từ trong quây, gã nhìn thấy Châu bước nhanh lên thêm. Gã chạy ra, mở cửa cho Châu bước vào.

– Bà đi dạo về?

Châu không trả lời, bước nhanh về phía cầu thang.

– Đã khuya lắm. Trời vừa mưa lớn bà vừa đi chơi đâu thế ạ!

Châu quay lại. Nàng hơi ngạc nhiên về thái độ vốn vã khó hiểu của gã bồi phòng mà nàng không tìm thấy một nét trung hậu lương thiện nào trên khuôn mặt hời hợt xảo trá.

- Chú hỏi làm gì? Tôi đi dạo một lát.
- Bà cần sai bảo gì không ạ!
- Tôi không cần gì hết.

Gã bồi phòng cúi đầu chào, đứng lại dưới cầu thang. Chờ cho một tiếng cửa buồng trên đầu đã đóng lại để biết Châu đã đi vào buồng nàng rồi, y mới rón rén đi lên theo. Y thận trọng nhón bước thật nhẹ qua cửa buồng Châu. Đến trước buồng Thường, y hơi ngập ngừng vì đèn đã tắt tối đen, và Thường không biết có nhà, đi vắng, hay có nhà mà đã ngủ say. Nhưng ý nghĩ về một khoản tiền thưởng sẽ nhận được liền tay làm cho gã bồi phòng không do dự nữa. Y gõ mạnh tay vào cánh cửa, nghiêng tai nghe ngóng. Một tiếng chân lạt sạt. Một ánh đèn bật lên. Rồi là tiếng hỏi còn ngại ngủ đây về bực bội của Thường:

- Ai.

Gã bồi phòng thì thầm:

– Tôi đây.

Thưởng vừa mở cửa buồng vừa gất lên:

– Người ta đang ngủ. Ai cho anh tự tiện...

– Chết ông nói khê chứ. Kẻo bà ấy thức dậy.

Thưởng đã nhận ra tên bồi phòng y hứa cho tiền để làm gián điệp cho y. Lập tức, Thưởng tỉnh ngủ hẳn. Y khép vội cửa buồng lại, sợ mụ đốc Oanh thức. Hai người đàn ông kéo nhau ra tận cuối đáy hành lang.

– Có chuyện gì lạ không?

– Có thì tôi mới đánh thức ông dậy chứ.

– Nói đi.

– Bà ấy vừa đi chơi về. Với một người đàn ông.

Thưởng ngẩn người. Chồng Châu còn nằm trong bệnh viện. Y hỏi:

– Người đàn ông là ai?

– Tôi không biết. Sao lại không biết?

– Bà ấy đi bộ về khách sạn một mình. Xe người đàn ông đậu ở xa quá.

– Số xe bao nhiêu. Kiểu xe gì.

– Tối quá. Làm sao tôi thấy được.

Thưởng gãi gãi cằm, suy nghĩ:

– Thôi được. Lần sau chú phải tinh mắt hơn. Cứ tiếp tục theo dõi thật sát cho tôi. Tiền thưởng, mai chú vào dọn buồng, tôi đưa cho, yên tâm. Đâu có đó.

Khi Thưởng trở về buồng, ánh đèn bật sáng đã làm cho mù đốc Oanh tỉnh dậy. Thưởng bước vào khi mù đàn bà đang sửa lại mái tóc bù rối vì giấc ngủ. Mù nghiêm mặt hỏi bằng một giọng nghi ngờ dò xét:

– Đang ngủ, anh lên dậy đi đâu?

– Đi đâu? Đi đâu giờ này mà cứ hỏi lần thần.

Mụ đốc Oanh bắt nọn:

– Tôi nghe thấy tiếng đàn bà nói chuyện rì rầm với anh ngoài cửa buồng.

Mụ lớn giọng, rít lên:

– Con nào, khai ngay, không thì chết cả lũ với tôi. Đừng có lấy vải che mắt thánh.

Thưởng cười xòa. Lúc này, hắn chỉ muốn ngủ lại, muốn yên giấc, không muốn to tiếng. Hắn đã chán ngấy người tình lắm chuyện, mà những thú vui xác thịt kéo dài triền miên đã nhiều ngày làm hắn dừng dừng không một mảy may thèm muốn. Dưới ánh sáng rõ ràng, minh bạch không cho phép một che giấu nào, khuôn mặt nửa đêm không còn phần son bảo vệ của mụ đốc Oanh hiện ra, tàn úa và xấu xa. Lần đầu tiên Thưởng muốn nhìn mặt trước sự xấu xa ấy. Hai tròng mắt mụ đục đỏ. Những đường răn hiện hình trên trán, hai bên mép người đàn bà tố cáo một tuổi tác đã nhiều cộng thêm với sự tàn phá không tha cho ai của thời gian, còn là sự tàn phá của trác táng quá độ, của những cuộc hành lạc miệt mài,

hậu quả khốc liệt và tất nhiên của một nếp sống buông thả tận cùng không kìm giữ. Thường nhìn mộ đốc Oanh và đầu óc đê tiện của y nảy ra một ý tưởng độc ác. Đó là hất mộ đàn bà một cái thật mạnh. Cho mẹ bắn ra khỏi giường. Để cười phá lên trước sự kinh ngạc bất ngờ của người đàn bà bị hất ngã nằm tênh hênh trên mặt sàn, chống bốn tay chân lên như bốn vó của một con chó. Nhưng nghĩ mà không dám thực hiện. Bản chất gã đàn ông đảng điểm này, đê tiện và hèn mạt. Y chưa quên, khi giận dữ, mộ đốc Oanh là một hổ cái giờ hết nanh vuốt. Và khi muốn trả thù, mộ Oanh có thể giết người như chơi không ân hận, không chùn tay.

Y lại phải đóng kịch:

– Có em rồi, còn người đàn bà nào trên thế gian lọt vào mắt anh được nữa.

Miệng nói, y vòng tay ôm ngang lưng người đàn bà. Mộ đốc Oanh hất mạnh ra cái bàn tay cầu hòa.

– Thôi.

– Thì thôi. Không có ai hết. Tắt đèn. Ngủ.

– Tôi phải hỏi cho ra chuyện. Anh đừng giờ lỗi đánh trống lảng. Ai vừa nói chuyện với anh.

– Thằng bồi phòng.

– Đêm khuya nó gọi cửa buồng để làm gì? Nó lại đưa con nào đến cho anh phải không? Thế này thì giỏi thật.

Tính mụ đốc Oanh là thứ tính đồng bóng. Hơi. một chút là mụ lông lên như ngựa vía. Thường biết thế. Hơn ai hết. Y dìu mụ nằm xuống:

– Thôi ngủ đi mà. Sáng mai chúng mình còn đi chơi sớm. Em không nhớ sao?

Đèn tắt. Mụ đốc Oanh đã nằm im, Thường vắt tay, mỉm cười, nghĩ y đã tìm được một cách nào đó, tuy còn mơ hồ, nhưng đã thấp thoáng để làm cho một người đàn bà đẹp quý phái và sang trọng không có quyền coi thường xem khinh y nữa.

12.

nhật ký của Châu

Chúng mình đã gặp lại nhau, lần thứ nhì, lần thứ ba, anh yêu dấu! Cả buổi sáng hôm nay, em ở trong nhà thương với Vinh, trưa về em đóng chặt cửa phòng ngồi viết những dòng này. Những dòng ghi nhận lại. Cho em. Cho anh, cho chúng ta. Chồng em đã bình phục. Tay chân đã cử động được. Em mừng cho Vinh, vì Vinh đã sống với em, dấu sao cũng đã một nửa đời người và không chừng em còn sống nốt với Vinh nửa phần đời còn lại, em không phải là một người đàn bà ác độc, cho nên em thực tình vui mừng thấy Vinh qua khỏi. Nhưng em cũng buồn. Buồn

ghê gớm. Em chẳng biết làm thế nào. Em không dám nghĩ đến những ngày sắp tới, những chuyện sắp xảy ra. Chúng mình còn được bình yên và thâm kín yêu nhau?

Còn được gặp nhau như mấy đêm vừa qua, mấy đêm ấy gọi là những đêm ngà ngọc nhất của một đời người? Em không biết. Không trả lời được. Cũng không dám tìm cách trả lời. Chỉ biết ngày nào đó, nếu em phải trở về Sài Gòn, rồi cuộc sống phường phố chia cách chúng ta, ngày đó thiên đường vừa mở chỉ còn là địa ngục. Tình yêu chúng ta, anh bảo đó là một thế giới của hai người, không có kẻ thứ ba, vì kẻ thứ ba đã sống với cái thế giới cố hữu của họ, không thể cảm được, không thể nhìn thấy, không thể đi vào cái thế giới kín thâm kỳ diệu. Anh bảo em thật nhiều điều. Anh bảo: có lẽ phải như thượng đế. Có cái đẹp, có sự thật như lẽ phải, sự thật cuối cùng, chúng ta không chạy trốn được, mọi trốn chạy đều vô ích, chúng ta quay trở lại sống với sự thật chúng ta và chúng ta yên tâm. Anh bảo: Tình yêu đích thực không phải là một mê đắm tầm thường. Mà là một trạng thái kính trọng, tôn

thờ trong yêu thương tận cùng vô điều kiện. Anh bảo: cho nên chúng ta tốt hơn, hiểu biết hơn, đau đớn hơn, nhưng chúng ta đã là hai sự trở thành độc lập với chung quanh, với những ràng buộc bây giờ và quá khứ. Anh còn bảo tâm hồn không thuộc về ai, tâm hồn không thuộc về mình, sự trao gửi tâm hồn phải là một thỏa thuận hoàn toàn, và không thể là khác. Anh có vợ con. Em đã có chồng. Nhưng anh bảo đời sống không dừng lại ở những cái đã xong xuôi, và con người vĩnh viễn có quyền được khởi đi cho tâm hồn những cuộc khởi hành mới. Quan trọng là tránh những tan vỡ ở những phía khác khởi xảy ra. Mà nếu vạn bất đắc dĩ không tránh được thì chấp nhận không bắn khoăn, không ân hận. Em suy nghĩ về những điều anh nói, cố tìm ở đó một ánh sáng chỉ đường, và em thấy trong em đang dần dần thành hình một con người khác. Một con người mới trong một con người. Với hai định mệnh, hai đời sống không mấy may liên hệ, đụng chạm tới nhau. Hai con người. Một của tình yêu. Một của tất cả không là tình yêu. Em đang muốn sống đến nơi đến chốn hai con người ấy. Một mỗi. Đau

đón. Lẫn lộn. Nhưng em sẽ cố gắng. Vì em nhớ anh nói: « Chúng ta không thể khác. Chúng ta có hai cuộc đời cùng phải sống một lần. »

Buổi trưa

Em khóc một mình. Muốn thôi anh. Thôi yêu. Muốn chỉ là con người em trước khi chúng ta gặp nhau. Tình yêu không thể sâu thẳm như thế này. Em muốn ngủ. Một giấc thật dài, cho quên, cho xong. Em không biết nữa. Nhưng trở lại một con đường cũ, giết chết tâm hồn mình. Tôi có đủ can đảm không?

Buổi tối

Vừa từ nhà thương trở về. Vinh đòi ba hôm nữa trở về Sài Gòn, Bảo Vinh « Anh còn yếu, không nên về vội. » Vinh nhìn đăm đăm: « Mình muốn ở lại ». Bối rối: « Không. Lúc nào anh muốn về thì về chứ, ở lại đây làm gì, buồn chết ». Ra khỏi bệnh viện, muốn gục mặt vào tường mà khóc. Nói dối là một cần thiết, một bắt buộc thật ư? Sao không nói thẳng với Vinh, cho Vinh biết

hết, tất cả, trong một lần, sự thật. Sống yên ổn hòa hợp được với hai con người khác nhau của mình ư? Không thể. Như thế là phụ bạc ở cả hai phía. Anh yêu dấu, em không muốn nghĩ nữa. Anh ôm em trong tay, cánh tay anh bao giờ cũng xua gạt ở em mọi ý nghĩ. Khi đó chỉ còn tình yêu như một lãng quên phơi phới. Anh ở đâu? Hãy tìm một giải quyết cho chúng ta. Vì em đã tìm, đầu óc muốn điên lên mà không thấy.

Châu ném bút, ngồi thừ trước bàn viết. Nàng nhìn trần trời những hàng chữ còn tươi màu mực, như những hàng chữ đó không do chính tay nàng mà do một bàn tay nào khác, xa lạ, viết ra, đặt đó trước mặt nàng.

Buổi chiều xuống dần, Châu đoán thấy qua âm thanh lạt sạt của lá trút xuống nhiều hơn trên mái khách sạn. Châu nhủ thầm: « Lát nữa, ăn cơm, đọc sách, hay còn sớm, vào bệnh viện một chút, rồi về thẳng khách sạn ngủ sớm. » Nàng ôm mặt trong lòng tay, nhắm mắt lại, thì thầm như nói với Nguyên trong lòng tay thân mật:

Đêm nay, em không đến với anh đâu. Đêm qua là đêm cuối cùng. Vĩnh biệt anh yêu dấu. Em yếu đuối, em không đủ sức sống hai cuộc đời trong cùng một lúc. Châu lên giường, nằm vật xuống mặt đệm. Nàng không muốn nghĩ ngợi gì. Nàng muốn quên. Muốn chết. Muốn thôi sống, thôi yêu như nàng đã viết trong nhật ký. Một giờ. Hai giờ trôi qua. Bỗng Châu từ từ ngồi lên. Như bị thúc đẩy bởi một sức mạnh vô hình nào đó ngoài nàng, Châu lại ngồi vào bàn phấn, lại mặc áo lại mở cửa buồng bước ra. Như bị thúc đẩy bởi một sức mạnh vô hình nào đó, Châu lại lặng lẽ đi xuống cầu thang, ra với bóng tối vừa xuống hẻm bên ngoài. Đầu óc Châu để ở tận đâu, đã bay vào thế giới tình yêu. Châu lên một cái xe taxi, không hề nhìn thấy Thường đã đi theo nàng như một cái bóng. Chờ cho Châu lên taxi rồi, Thường cũng vội vã lên một cái taxi khác, bảo tài xế lặng lẽ chạy theo ở phía sau, cách một quãng xa. Châu không ngờ nàng đã là một cái đích bị theo dõi không rời. Đêm Đà Lạt xuống hẻm. Bóng tối làm nhòa nhạt mọi cảnh vật. Hai chiếc xe âm thầm đuổi theo nhau trên những con đường vắng chỉ

lác đác bóng người đi vội vã dưới những hàng cây. Thông reo đầy trời. Xe trước, Châu ngồi thu mình, đôi mắt mở lớn, theo đuổi một hình ảnh yêu dấu mà nàng sắp gặp lại ở một căn nhà gỗ nhỏ chân đồi. Xe sau, Thường châm thuốc lá, nhếch mép cười vui thú. Mỗi người một vai trò. Nhưng cả hai cùng đang đi đến căn nhà gỗ dưới chân đồi.

Từ phía Phan Rang đi lên, chiếc xe bỏ lại một vùng đồng bằng dưới thấp. Quay nhìn trở lại, những con đường xa tắp dưới chân chỉ còn như những sợi chỉ rối vắt qua một vùng xanh đặc bát ngát. Dưới thấp đã trở thành một thế giới xa lạ với cảnh trí trên cao đang bắt gặp dần dần. Chiếc xe lượn vòng, chạy men theo những vách đá.

Nguyên chăm chú trước con đường đèo hiểm trở, nói sang với Châu:

– Đã bắt đầu đèo Ngoạn Mục.

Buổi sáng, hai người đã phơi nắng trên bãi biển Nha Trang. Mặt bãi cát óng ánh là một tấm

gương lớn. Mặt biển xanh biếc, phẳng lặng, xanh một màu xanh cứng chết, bất động. Gần bờ, tiếng sóng rì rào như một điệu ru hiền hòa. Nguyên và Châu nằm bên nhau, để mặc cho nắng sớm tắm đầy thân thể. Thỉnh thoảng, Nguyên tỳ tay trên mặt cát ẩm, trỗi dậy và cúi xuống hôn Châu. Nàng hôn trả lại Nguyên trong một trạng thái tự do và sung sướng hoàn toàn. Một ngày thần tiên bắt đầu. Sự hẹn hò bất ngờ, mà thành sự thật. Suốt một đêm thao thức hồi hộp. Chưa bao giờ, Châu được sửa soạn đón chờ một việc sắp thực hiện một cách vui thú như vậy. Buổi chiều, khi quyết định với Nguyên xuống Nha Trang tắm biển, Châu ra phố Đà Lạt may mắn mua được một cái áo tắm kích thước khít khao với thân hình nàng. Cái áo tắm màu tím than lại là màu Nguyên rất yêu thích. Rồi, buổi sáng sớm, thật sớm, khi những gốc thông còn đắm chìm trong biển sương. Nguyên lái xe đến đón nàng ở chỗ hẹn cách khách sạn một quãng đường, và hai người lên đường. Châu vui niềm vui rất trẻ thơ, Như trong đời, chưa từng bao giờ nàng được vui như thế. Tới Nha Trang, hai người bỏ thành phố,

ra thẳng bãi biển. Bãi vắng. Bãi là của riêng hai người, của riêng tình yêu.

– Nhìn biển người ta quên hết. Cõi đời bỏ lại sau lưng.

Nguyên ôm ngang lưng Châu chỉ ra vùng bao la vô tận và nói với nàng như thế. Và Châu cảm thấy là đúng lạ thường lời nhận xét ấy của Nguyên. Bỏ lại sau lưng, những phiền hà chồng chất của cuộc đời. Bỏ lại sau lưng quá khứ và cả hiện tại nữa. để sống tận cùng với một thứ hiện tại riêng. Khi Châu trút bỏ quần áo ngoài, hiện hình trong màu tím than bó sát lấy tấm thân ngà ngọc, Nguyên nhìn nàng, lặng đi trong ngây ngất. Chàng hôn lên cổ nàng, chàng nói: « Em đẹp lạ lùng ». Và Châu sung sướng vì nàng biết nàng xinh đẹp.

Hai người nằm bên nhau, quên lãng thời gian, lãng quên tất cả, và những giây phút thần thánh của tình yêu êm ái trôi qua như một giấc mộng nở nà.

Nhiều phút kéo dài trong im lặng, hai người nằm bên nhau, cùng nhìn lên trời xanh chói nắng trên đầu, không cần phải có một biểu tỏ âu yếm nào, mà như cùng nằm tròn trong một vùng âu yếm tràn đầy và thân mật. Thỉnh thoảng Nguyên hỏi sang:

– Em đang nghĩ gì thế?

– Không. Em không nghĩ gì hết.

Phải, người ta sung sướng, người ta sống với niềm sung sướng và người ta không suy nghĩ gì hết. Thả buông cho tâm hồn trôi đi. Thả buông cho tâm hồn thành mây bay, thành nắng dấy, thành không khí nhẹ thoát và trong suốt, tan loãng hoàn toàn vào cái thế giới của tình yêu dàn ra mênh mông như tạo vật, sâu như đất, cao như trời cao bát ngát trên đầu.

– Em muốn nằm mãi thế này.

Nguyên nghe tiếng Châu nói và chàng nắm nhẹ lấy bàn tay Châu. Chàng nhủ thầm, tưởng như Châu cũng nghe thấy tiếng chàng nhủ thầm: « Chúng ta đang dắt tay nhau đi vào một cuộc

phiêu lưu, xa dần, xa dần những điều chúng ta bỏ lại sau lưng và không bao giờ muốn nhớ tới. Xin được đi mãi, xin đừng trở về. Xin đừng phải bao giờ dừng chân, xin cho chúng tôi bay bổng trong không gian, ở mãi trong thiên đường mãi nửa đời chúng tôi mới tìm thấy, xin cho chung quanh chúng tôi là yên lặng, cách biệt, là biển, là mây trời, là một giấc mộng không bao giờ ra khỏi. Xin cho chúng tôi được lãng quên, xin cho đời quên lãng chúng tôi.

Nhưng rồi nắng đã lên, chói lọi, gay gắt và thực tại lại lên tiếng. Cõi đời phiền hà vẫn còn đó. Và Châu và Nguyên đã phải đứng lên, nghĩ đến chuyện trở về.

Trước khi ra khỏi vùng bãi biển yên lặng chói nắng, Châu đứng lại, trên một gò cát cao, nhìn biển xanh một lần cuối. Nàng ngậm ngùi:

– Buổi chiều trên mặt biển đẹp lắm phải không anh.

– Đẹp. Khác hẳn buổi sáng. Mỗi lúc biển đẹp một khác.

– Giá chúng ta được ở đây đến chiều anh nhỉ?

– Anh muốn ở đây với em tới lúc những vì sao sáng lên trên mặt biển đêm.

– Em muốn hơn. Muốn ở đây mãi mãi.

– Những nơi nào khuất lánh, những vùng nào im lặng là quê hương, là nơi trú ẩn, là vùng bình yên của chúng ta.

Châu ngậm ngùi:

– Anh có nghĩ chúng ta có thể trở lại nơi này?

– Anh không biết. Nhưng anh muốn trở lại với em. Hết lòng. Chúng mình sẽ trở lại.

– Bao giờ anh?

– Một lúc nào đó, nếu cuộc đời còn có chỗ đứng cho tình yêu đau đớn của chúng ta. Phải có trời đứng về phía chúng ta. Những kỷ niệm của chúng ta không thể chết. Anh sẽ đưa em trở lại từng con đường đã có dấu chân ta đi, bãi cát kia anh và em đã nằm bên nhau, thành phố ven biển này mà hôm nay chúng ta đã thăm viếng.

Thốt nhiên, nước mắt Châu chảy giàn giụa. Nàng nhắm mắt lại, đứng im, gió lộng thổi bay tà áo lụa của nàng như một cánh bướm, nàng để mặc cho dòng lệ trào ra không kìm giữ.

Nguyên hoảng hốt:

– Sao em khóc.

Châu lắc đầu liên hồi, không đáp.

Nguyên ôm chặt lấy nàng, ôm chặt bằng tất cả sức mạnh của tình yêu, bằng tất cả sức mạnh của tâm hồn. Lúc đó chàng thấy chàng và Châu vừa thật lớn lao vừa thật bé nhỏ, vừa đáng kiêu hãnh vừa đáng tội nghiệp vô cùng, giữa tạo vật.

– Em khóc và anh muốn chết.

Muốn chết. Muốn sống. Chưa bao giờ họ gần đời sống và gần cái chết như thế. Tình yêu trở thành một tuyệt đỉnh của tan nát diễm lệ. Châu gục đầu vào vai Nguyên. Nàng như không đứng vững được nữa. Nàng như mê đi. Như muốn ngất. Một lát:

- Em không khóc nữa.
- Đừng bao giờ khóc.
- Vâng ạ.

Nguyên lau nước mắt cho Châu. Chàng dịu dàng:

- Thôi chúng mình đi về.

Xe chạy qua thành phố Nha Trang. Tránh những quán ăn lớn, đông người, có thể có người quen nhận ra họ, Nguyên đậu xe đưa Châu vào một quán ăn nhỏ, vắng tanh mãi cuối con đường đưa ra ngoài thành phố. Không bao giờ chúng mình quên được bữa ăn dọc đường này. Không bao giờ chúng mình quên được chỗ ngồi này, ngồi bên cạnh nhau. những món ăn này, cùng ăn với nhau hay cùng nhìn nhau, đắm đuối, yêu thương, tận cùng, thật lâu, trong yên lặng. Con đường trở về qua những cánh rừng, những cây cầu, những ngọn đồi cao dần. Rồi xe bắt đầu leo lên đèo Ngoạn Mục.

Tới đỉnh đèo. Châu chợt quay sang:

- Anh ngừng xe lại một lát.
- Em muốn xuống?
- Dạ em muốn xuống đứng đây một lát.

Đỉnh đèn cao hun hút. Đường lên xoáy tròn ốc. Nhìn xuống, thấy chân đèn xa thẳm ngay phía dưới rõ mồn một. Châu đứng lặng người. Khuôn mặt nàng thoát trở nên cực kỳ nghiêm trang. Mái tóc nàng bay theo gió đỉnh đèn. Nguyên lại đứng sát sau lưng nàng. Châu nắm lấy tay Nguyên chỉ xuống một vùng mơ hồ dưới chân:

- Chồng em bị nạn ở khúc đường dưới kia.

Nguyên im lặng không nói. Chàng tránh không muốn đụng chạm tới người vắng mặt. Đứng trên một vùng cao nhìn xuống, cõi đời nhỏ nhoi dưới chân vô nghĩa, thấp nặng như không còn một sức mạnh nào vươn lên để động chạm được tới hai người trong cái thế giới tình yêu, cách biệt. Nguyên đi lên mấy bước. Chàng đứng trên một mô đá cao, ném tầm mắt xuống vùng mịt mù trải rộng bao la vô tận trước tầm mắt. Cảm giác của buổi sáng trở lại trong tâm hồn

chàng. Cảm giác của một lãng quên đời hoàn toàn. Châu yên lặng đứng nhìn người yêu từ phía sau. Mái tóc Nguyên lộng gió, chàng đứng đó, cái bóng dáng trở thành một sự cô đơn cao lớn in hằn vào nền trời. Phút này, nàng thấy Nguyên không giống một người đàn ông nào.

Phút này, không có một người đàn ông nào ngoài Nguyên. Châu yêu Nguyên vô cùng những lúc chàng cô đơn, chàng để lộ vẻ yếu đuối, chàng bảo chàng cũng tầm thường lắm lắm như mọi người, chàng có những ước muốn vẫn đục như mọi người, chàng cần nàng, nàng là một cần thiết cao quý của chàng.

Châu nhớ lại một đoạn chuyện buổi sáng, nằm ngoài bãi biển, nghe sóng đập, nhìn trời xanh và yêu nhau, giữa hai người:

– Nửa phần đời chưa gặp nhau là một khoảng trống không hải hùng. Anh không biết thế nào là hạnh phúc, cũng không biết thế nào là đau đớn. Chỉ là những ngày tháng nối đuôi nhau một cách bình lặng. Gặp em mọi chuyện đổi khác. Cuộc sống như mới bắt đầu.

Châu cười:

– Anh nói trước hết những điều em định nói.

Nguyên cũng cười:

– Anh im vậy. Em nói đi.

– Không nói nữa.

Nguyên bầu đùa vào vành tai Châu:

– Nói.

– Em chỉ thấy ở đâu có chúng ta với nhau là em sung sướng.

Sung sướng. Nhưng mà Châu đã muốn chảy nước mắt. Nàng không bỏ được, không xua đuổi được ám ảnh đó, ám ảnh về một giấc mộng kỳ diệu tuyệt vời cũng phải có lúc thức tỉnh, về một cuộc phiêu lưu lạ lùng kỳ thú rồi cũng phải có lúc dừng chân.

Anh ơi anh, chúng mình đang đưa nhau lên đỉnh núi cao ngất người, đời không bao giờ đặt chân tới được. Gần trời. Trời đựng đầu anh,

trời ở trong mái tóc em mà anh âu yếm lùa vào những đầu ngón tay dịu dàng ve vuốt. Nhưng rồi chúng ta sẽ phải xuống núi. Anh ơi anh, chúng ta đưa nhau vào một lãng quên ngây ngất, xóa bỏ trí nhớ, xóa bỏ quá khứ, nhưng rồi trí nhớ chúng ta sẽ trở lại và quá khứ sẽ hiện hình. Em không biết. Anh cũng vậy. Tại sao chuyện đó lại xảy ra. Duyên số? Định mệnh? Người thầy tướng ở khu Lăng Ông cam kết đời em sẽ có một sự thay đổi cực kỳ lớn lao, sự thay đổi ấy em không chịu tin thế mà đã đến. Như thế là có định mệnh, có sự xếp đặt của trời? Em không bao giờ hiểu được. Chúng ta hẹn với nhau là chúng ta không trở lại quá khứ, chúng ta cũng không bao giờ dò hỏi tương lai, chúng ta chỉ biết sống tận cùng cho những phút giây hiếm quý vô ngần này, như thế đẹp biết chừng nào, nhưng như thế cũng nào nùng vô tả và em nghĩ, em lại muốn chảy nước mắt.

Mặt trời chiếu vào đôi mắt Châu đắm lệt.

– Anh đã yêu cầu em đừng bao giờ khóc.

Châu che mặt quay đi, nói lớn như tức giận:

– Nhưng mà em cứ khóc thì sao? Nhưng mà em cứ khóc thì sao. Nghĩ cho cùng, tại sao lại không khóc. Những giọt lệ long lanh như những hạt ngọc trên khóe mắt tuyệt mỹ của Châu không phải là biểu tỏ yếu đuối một đau khổ tầm thường. Chỉ là nàng sống. Sống đẹp quá. Sống đầy quá. Đẹp và đầy thành nước mắt. Mỗi giọt nước mắt là một đài hoa mới nở thơm khu vườn mùa xuân mới của Châu. Cho nên, Nguyên đã dịu dàng bảo Châu:

– Anh ngăn em không cho em khóc vì anh không muốn nhìn thấy em khóc. Thế thôi. Nhưng anh hiểu. Chúng mình tự do hoàn toàn trong tình yêu. Tự do với chính tâm hồn mình. Tự do với chính tình yêu. Em hiểu nói thế nào không?

Châu gật đầu. Nàng đã hiểu Nguyên muốn cho nàng hiểu những gì. Nguyên muốn vẽ cho nàng, cho chàng, cả hai, một lối thoát. Có một trở lực nào đó không thể vượt qua được, thì đồng tình và êm ái xa nhau. Có thể làm khác được, thì cứ tự do làm khác. Xa nhau hay gần nhau cũng thế. Suốt đời và mãi mãi thành thực. Nhớ Nguyên đã bảo nàng, như một dặn dò tha thiết:

– Có một cái mà cảnh ngộ, đời sống, kẻ khác đều có liên kết lại để thành một sức phản chống mãnh liệt cũng không bao giờ, không thể nào phá vỡ được của chúng ta đó là tâm hồn của chúng ta. Tâm hồn chúng ta trao gửi cho nhau rồi thì tình yêu chúng ta bất diệt. Bất diệt ngay ở cả ngoài ý muốn của chúng ta. Anh biết anh hằng muốn thôi, muốn chặt đứt với tình yêu chúng ta. Không phải chỉ một lần. Em cũng muốn thế. Muốn thế cho nhau. Để cho nhau được bình yên, được sống đều hòa cuộc sống đều hòa trước đó. Để cho nhau không phải đau đớn không phải tan nát. Chúng ta muốn thế nhưng chúng ta không làm được. Tình yêu là con đẻ của tâm hồn chúng ta nhưng khi nó ra đời rồi thì nó sống đời sống của nó, nó vượt ngoài ý lực chúng ta và chúng ta không làm gì được hết. Chúng ta chấp nhận sự thực tàn nhẫn đó. Một điều mà anh và em cần phải dặn dò nhau đừng bao giờ quên: là nếu có phải đi đến một tan vỡ nào, nếu chúng mình phải đi đến bất cứ một thứ quyết định gì, cho dù là khó hiểu, xấu xa đến đâu thì em phải nhớ, anh phải biết, không một mảy may ngờ vực là vì nhau mà làm. Không bao giờ cần giải thích.

Châu nhớ lại từng câu từng lời nàng trao đổi với Nguyên giữa cảnh đất trời mênh mông chỉ có hai người và một tình yêu lớn như trời như đất. Tình yêu đó không phải là một mê đắm mà là một lẽ phải vĩnh viễn, một sự thật hằng cửu, cho nên nó không chỉ lớn bằng trời đất mà còn lớn hơn cả đất cả trời. Trong nỗi lo âu những chuyện bất trắc có thể xảy ra trong bất cứ lúc nào, lại có niềm yên tâm của hai tâm hồn đã nhìn thấy tận cùng và toàn vẹn thế nào là tình yêu từ khởi đầu cho đến tận cùng đời kiếp.

Châu không muốn khóc nữa. Nàng sẽ có chàng mãi mãi ở trong lòng. Nàng biết Nguyên sẽ thương yêu nàng trong lòng chàng. Mãi mãi.

– Cho em đứng với.

Nguyên nhích chân cho Châu bước lên tảng đá.

Mái tóc hai người hòa vào nhau bởi sự đùa dạt mạnh mẽ của gió núi. Nguyên hôn nhẹ lên gò má Châu. Phút này, nàng như một nhánh hoa rừng kín thắm và kiêu hãnh mọc tận trên cao,

trên một đỉnh núi cao ngất, và chàng là người thứ nhất lên được đỉnh núi thấy được bông hoa. Mình chàng, không có ai ngoài chàng. Nguyên nói vào vùng thơm không bao giờ mất của mái tóc lộng gió.

– Em nhìn xuống mà xem.

Châu nhìn xuống và nghe thấy bên tai tiếng chàng nói tiếp:

– Em thấy những gì?

– Ruộng đồng. Cây cối. Những dòng sông. Những con đường.

– Cuộc đời nữa chứ. Cuộc đời nằm dưới chân chúng ta.

– Rồi chúng ta không đứng mãi được ở trên này. Chúng ta cũng phải đi xuống.

– Đó là những dấu chân không tránh được. Nhưng đó chỉ là những dấu chân. Cái phần thực nhất của anh và em là ở trên một tầng cao, trên một đỉnh núi.

Châu nắm chặt lấy tay Nguyên không trả lời.

Chiều xuống dần thêm mãi. Sương chiều dưới đồng bằng dâng lên, dâng lên thành một biển khói tỏa lan chập chờn. Không gian yên tĩnh không một tiếng động. Nguyên sống một cảm giác lâng lâng siêu thoát. Tình yêu trong chàng đã trở thành một huyền nhiệm. Như một lời dịu dàng an ủi vỗ về. Như một lời hát đưa hồn bay lên. Như một điệu võng khoan thai làm cho êm ái và điều hòa thân thể. Sự giản dị đã thành sự thật, tất cả trong một lần sự thật. Tình yêu là tất cả, tất cả đều vô nghĩa, chỉ có sự thực cuối cùng là tình yêu.

Nguyên đỡ Châu bước xuống khỏi phiến đá.

– Chúng ta trở về.

Châu băng khuâng không muốn lên xe. Nàng chỉ muốn ở lại mãi mãi nơi chốn khuất lánh này với Nguyên, nàng không cần gì hơn là một thế giới bé nhỏ chỉ có riêng Nguyên và nàng, với tình yêu như một lẽ phải tận cùng và duy nhất của đời nàng. Nguyên nhìn thấy nỗi buồn như một

áng khói mơ hồ bao phủ khuôn mặt Châu đang tươi vui thoát bỗng nghiêm trang và trầm lặng. Lúc đó chàng muốn đem tất cả đời chàng, phần đời còn lại của chàng hiến dâng trọn vẹn cho một người đàn bà. Lúc đó, chàng muốn đánh đổi tất cả cho sự yên vui hạnh phúc của một người đối với chàng quý hóa hơn hết tất cả những châu ngọc của thế gian này hợp lại. Lúc đó, chàng này ra cái ý tưởng ích kỷ và độc ác là chung quanh chàng và Châu phải là một thế gian mới, một thiên đường mới, một bắt đầu mới mở vào hàng nghìn năm mới cho riêng chàng và Châu mà thôi.

Trước khi xe mở máy rời khỏi đỉnh đèo đã nhá nhem bóng tối, Nguyên nắm chặt lấy tay Châu:

– Những phút như những phút này, em nhớ lấy đừng quên.

Không. Châu không quên được. Không bao giờ. Cho đến những tháng ngày xa thẳm sau này em cũng không bao giờ quên. Nhớ. Nhớ như ghi sâu vào tâm hồn thành những nét chữ lửa, vẽ lên màu xuân hồng đầu tiên và cuối cùng. Anh bảo

chúng ta không làm khác được thì hãy nhận lấy sự thực đó, anh bảo bằng cửa ngõ của một niềm đau khổ thì chúng ta hãy làm thân với đau khổ. Rằng nếu một trong hai chúng ta mà có thể làm khác được thì hãy làm khác cho sự yên vui của đời nhau, rằng em thử nhìn chung mà xem, em sẽ thấy không ai yêu như chúng ta yêu, không ai quý trọng nhau như giữa chúng ta ngay những phút thân mật nhất, anh bảo em: không biết mai sau sẽ dành cho chúng ta những gì, nhưng chúng ta không cần, chúng ta đã có được sự mà mọi người không có, như thế là một an ủi lớn, như thế là hạnh phúc của chúng ta, một thứ hạnh phúc bi thảm tuyệt đối, chúng ta sinh ra, nửa đời người hư vô lãng đãng, đến khi gặp nhau, như mặt trời bắt đầu cho ngày, mặt trăng làm sáng cho đêm, chúng ta nhận lấy sự bi thảm tuyệt đối làm lẽ sống, em nhớ và em yên tâm, em nhớ và không bao giờ em ân hận đâu anh. Anh còn bảo tình yêu làm chúng ta thành người, thấy lại được mình. Điều nào anh nói cũng là nói cho anh cho em, cho chúng ta. Cho nên giữa anh và em, không có biên thùy của tâm hồn, giữa anh và

em là sự hòa đồng tận cùng, chúng ta đứng riêng một phía, và thiên hạ và dư luận và cuộc đời, là ở phía đối nghịch chúng ta. Em nhớ. Nhớ không sót một lời, không quên một chữ.

Xe chạy tiếp. Từ đỉnh đèo, xe men theo những thành đá dựng thẳng đã thấp thoáng sương mù và bóng tối. Nắm chặt tay nhau, ngồi sát bên nhau, thốt nhiên cả Châu lẫn Nguyên đều mỉm cười ngẩng cao đầu, như thách thức như xem thường cuộc đời, cuộc đời nhỏ nhen và thảm thương như hình ảnh của những mái nhà sàn hiện ra dưới đáy thung lũng.

Gió núi ào ạt thổi mạnh, làm cho mái tóc hai người bay tung. Châu ngửa cổ đón gió tràn đầy trên mặt. Tình yêu lúc này thật đẹp. Thật ngọt ngào. Thật lớn lao và cũng thật tự do. Tình yêu phơi phơi bay, trên cuộc đời không vướng bận, ở ngoài mọi bến bờ tục lụy. Xe lao xuống băng băng như chính tâm hồn Châu và Nguyên thả buông tận cùng không kìm giữ. Châu có cảm tưởng nàng vừa trở về sau một cuộc viễn du, đã thăm viếng không biết bao nhiêu thành phố tráng lệ,

bao nhiêu kỳ quan, bao nhiêu danh lam thắng cảnh là cái thế giới rộng lớn hơn cả trái đất này, cao vút hơn cả vòm trời này, cái thế giới của tình yêu.

Bóng tối đã xuống hẳn. Những cánh rừng phi lao như rậm rạp và sâu thẳm hơn. Tiếng loài cây khóc lóc bay đầy trong buổi tối miền núi. Châu chỉ cho Nguyên thấy một cảnh tượng đẹp để nàng vừa khám phá thấy:

– Nhìn đi anh.

Nguyên nhìn. Đẹp thật. Thật là một cảnh tượng huyền ảo. Sương dâng lên làm mờ những gốc thông muôn triệu. Những gốc thông muôn triệu hình như không còn mọc lên từ đất nữa, mà ngoi lên từ một đại dương sương mù. Một hình ảnh mộng đã thay cho một hình ảnh thực. Giữa vùng chơi vơi xanh biếc vun vút lùi ngược trước tầm mắt, Nguyên hỏi Châu:

– Một cái gì thật đẹp, thật cần thiết đang bị giết chết dần dần và tưởng như không còn nữa trong đời sống của người, em biết là gì không?

– Cái đẹp.

– Cái đẹp vẫn còn, không bao giờ có thể hủy diệt.

– Tình yêu.

– Không đúng.

– Tại sao.

– Một bằng chứng: chúng ta đang yêu nhau.

Châu mỉm cười lắc đầu:

– Thế thì em chịu.

– Đó là sự mơ mộng. Cái thế giới của cõi mộng cần thiết cho cái thế giới của cõi thực không biết là ngần nào, cái thế giới đó đang bị thu nhỏ lại. Người ta không biết mơ mộng nữa hay mơ mộng thì cũng chỉ là một thứ mơ mộng vẩn đục. Đời sống mới kéo người ta vào những thực tế tàn nhẫn. Mơ mộng chỉ còn được coi như một triệu chứng yếu đuối bạc nhược của tâm hồn.

– Anh nghĩ thế sao?

– Nghĩ hoàn toàn trái ngược lại. Anh nghĩ chúng ta đang mơ mộng sống. Trong một giấc mộng người ta muốn làm gì cũng được. Giấc mộng là hiện tượng tự do tuyệt đối của tâm linh thực hiện được bất cứ một ham muốn nào, cho dù là ham muốn ấy điên cuồng và phi lý nhất.

Châu không nói gì nữa. Nàng ngồi xích lại. Nguyên cho xe chậm đà, vòng một tay đỡ ngang lấy Châu, kéo nàng lại gần. Châu cảm thấy nàng bé nhỏ quá chừng. Nàng ngoan ngoãn đặt mái tóc vào vai Châu, nép vào chàng. Cặp mắt nàng dịu dàng lắng đọng những ý nghĩ ngọt ngào.

– Em lạnh?

– Không anh ạ!

– Lát nữa anh đưa thẳng em về khách sạn?

– Vâng. Cho anh về nhà anh ngủ. Cả ngày nay anh không ngủ. Anh phải ngủ cho đỡ mệt.

– Lúc nào anh ngủ chẳng được.

Nguyên cười nhẹ, chàng hôn phớt lên mái tóc Châu:

– Anh có cả một đời để ngủ. Nhưng anh chỉ có một khoảng thời gian để yêu. Em phải ngủ thì có. Về, ăn cơm xong rồi đi ngủ sớm. Nhớ không.

– Vâng ạ!

Một tay quàng nhẹ qua vai Châu, một tay đặt trên bánh lái. Nguyên thận trọng điều khiển chiếc xe lượn vòng nhịp nhàng theo những khúc quanh co liên miên không dứt của con đường núi lượn vòng qua những xưởng cửa, những ngọn đồi và những cánh rừng thông.

– Em ngủ một phút nhé.

Châu cựa mình và nói nhỏ. Giọng nàng trẻ thơ như giọng con nít.

Nguyên cúi xuống, dịu dàng.

– Ngủ đi.

– Chúng mình đến chết còn yêu nhau phải không anh.

– Ngủ đi em.

– Ôm lấy em. Thật chặt.

Nguyên khép lại vòng tay. Thật chặt. Thông reo bát ngát đầy trời. Ánh đèn pha chiếu sâu vào đêm tối mỗi phút một dây đặc.

Giọng Châu yếu ớt mơ hồ:

– Gần đến nơi nhớ đánh thức em dậy.

– Được. Ngủ đi.

Châu nằm im. Chùng như nàng đã ngủ. Nguyên ôm Châu chặt hơn nữa. Mặt chàng nghiêm trang, đôi mắt nhìn thẳng, chiếc xe chạy trong đêm núi không phân định, và thốt nhiên, Nguyên cảm thấy nước mắt chàng từ từ ứa ra. Người đàn ông không bao giờ được mềm yếu, để cho tình cảm đàn áp và lôi cuốn. Nguyên tự nhủ thâm với chàng. Nhưng nước mắt chàng vẫn ứa ra. Đụng tới cái đẹp, vươn tới cái đẹp, là ném mình vào một rung động mãnh liệt.

Nguyên ôm Châu chặt hơn nữa. Hơn nữa. Chàng hôn lên một mái tóc thơm hương. Và chàng nghĩ, và theo dõi những ý nghĩ nở hoa

trong đầu, như chàng đang nói với Châu, bằng thứ ngôn ngữ lạnh thẩm riêng biệt của tình yêu:

– Những giọt lệ của chúng ta, thực ra không phải là những giọt lệ yếu đau. Chúng ta muốn sống. Chúng ta chảy nước mắt vì chúng ta vừa khám phá được một sự kỳ diệu cho đến trọn đời còn làm cho chúng ta bàng hoàng ngây ngất. Hãy cứ xin những tình cờ lạ thường còn tạo được cơ hội cho chúng ta nhỏ những giọt nước mắt. Những giọt nước mắt như sương như mưa cần thiết cho một khí hậu đời.

Cùng với ý nghĩ của Nguyên, như một trả lời tạo vật, những chùm sao núi, đồng loạt sang lên. Đêm dài lân tinh trên khắp núi rừng Đà Lạt. Vòm trời lỗ đổ muôn vàn tinh tú. Sao đội mũ hoa cho những cánh rừng thông. Sao kết vương miện cho những triền núi. Khắp nơi từ đỉnh trời đến những thung lũng mù sương dưới thấp, tạo vật chỉ còn là một hội sao đang từng bừng dâng lên.

Nguyên thả ga cho xe chậm lại. Chàng có cảm tưởng như chàng và Châu và chiếc xe không đi trên một con đường đèo Đà Lạt, mà như đang

chảy trôi trên một con phố của trời. Xe chạy tới đầu hào quang đặt ra, hào quang lay động tới đó. Xe chảy giữa dòng Ngân Hà lấp lánh. Xe lặn giữa những chùm kim cương. Rừng núi âm u bừng thức, xao xuyến. Những gốc thông xôn xao từng thớ gỗ. Những đôi cỏ như muốn cất bổng mình bay. Cảnh tượng kỳ ảo làm Nguyên xúc

động. Đến một đỉnh đèo thấp, trống trải, Nguyên đậu xe lại.

Chàng khẽ lay vai Châu:

– Em.

Châu mở mắt:

– Đến rồi ư anh. Chóng quá.

Nguyên cười:

– Chưa đến đâu. Nhưng em thức dậy mà xem.

– Em có ngủ đâu mà anh bảo em thức. Em chỉ nhắm mắt.

Châu vuốt lại mái tóc:

- Anh dừng xe lại ở đây làm gì thế?
- Cho em nhìn một đường phố.
- Làm gì có phố? Chỉ có thông và rừng.

– Không phải là một phố của Đà Lạt mà một phố của trời. Em ra khỏi xe mà xem. Em sẽ thấy chúng ta đang đứng giữa một phố của trời. Em đang đứng giữa một bể sao.

Châu theo Nguyên ra giữa khoảng trống. Gió thổi veo veo và nàng theo Nguyên, hướng tầm mắt lên cao, cùng ngáy ngất như Nguyên trước cảnh tượng của đêm sao kỳ ảo. Hai người đứng sát vào nhau, cùng ngắm gọi chan hòa ánh sáng muôn sao đổ xuống. Bỗng một vệt đèn pha quét trên mặt đường. Tiếng một chiếc xe hơi, đang tới gần.

Nguyên kéo Châu vào bờ đường. Chiếc xe hiện ra sau một khúc ngoặt. Đó là một chiếc xe Frégate màu tím. Nó chạy gần tới hai người thì chậm lại rồi thỉnh linh mở hết tốc lực phóng đi về phía Đà Lạt.

Châu cười, nói đùa:

– Suýt nữa thì có tai nạn trên con phố của trời.

Nàng ngẫm nghĩ:

– Em nhìn thoáng thấy một người đàn ông và một người đàn bà. Như chúng mình. Chắc cũng là như chúng mình, họ cũng đang yêu nhau, cũng đang đi trong biển sao, cũng đang đi trên một con phố của trời mà họ đã bằng tình yêu mà tìm thấy.

Nguyên cười, ôm ngang lưng Châu, dìu nàng trở lại xe:

– Chắc thế.

Nếu biết trong xe, người đàn ông và người đàn bà là ai, cả Nguyên lẫn Châu đều không thể nào cười vui được nữa. Trên chiếc xe vừa băng qua, không phải là tình yêu băng qua, mà là tai họa và bất hạnh. Trên xe không phải là hai người yêu nhau, mà là hai sự khốn nạn đang cùng nhau thực hiện một âm mưu đê tiện. Trên xe vừa băng qua là Thưởng và mục đốc Oanh.

Xe chạy được một quãng xa, mẹ đàn bà còn ngoái đầu lại:

- Đúng chúng nó không?
- Chệch làm sao được!
- Sao anh biết?

Thưởng kêu ngạo:

- Gì mà anh chẳng biết.
- Đốt anh đi. Lúc nào cũng như ông tướng.

Thưởng hậm hực:

- Giải thật.
- Ai giải?
- Hai đứa chúng nó. Dám đi với nhau suốt ngày. Coi thiên hạ bằng nửa con mắt. Đứng với nhau trên ngọn đỉnh đồi, tựa vào nhau ngắm nhìn trời cao. Thơ mộng thật. Rồi cho biết xem còn thơ mộng được nữa không?

Mẹ đốc Oanh lờm Thưởng, tức tối:

– Chúng nó thơ mộng với nhau mặc chúng nó. Bộ anh ghen đấy hả.

– Ai thèm ghen.

– Vâng thì ông không ghen. Ông chỉ đau lòng một chút thôi.

Thưởng lớn tiếng:

– Câm mồm. Bộ lại muốn gây chuyện đấy hả. Đã bảo, theo dõi chúng nó, nắm đủ bằng chứng, chỉ là để làm sẵn–ta bắt của mụ đàn bà giàu có ấy một khoản tiền. Hết mụ nó cả rồi, còn tiền đâu mà gỡ gạc lại được nữa.

Mụ đốc Oanh đầu dụ:

– Thì thôi. Nhưng liệu có nên cơm cháo gì không?

– Ăn chắc. Một trăm phần trăm.

– Liệu được chừng bao nhiêu?

– Vài trăm ngàn là ít.

Thưởng cười đều giả:

– Cả hai anh chị đều là thứ máu mặt, chia cho người khác một ít không sao hết.

Thật ra trong thâm tâm, chuyện làm tiền đối với Thuởng, chỉ là thứ yếu. Y cũng cần tiền, cho nên phải làm tiền. Nhưng cái mà y muốn chiếm đoạt trước sau vẫn là Châu, cái thân thể ngà ngọc của nàng đã bao nhiêu đêm gọi lên trong Thuởng thành đối tượng của một ham muốn nồng cháy. Ham muốn càng không thực hiện được, càng nung nấu. Nó bắt rễ trong Thuởng như một ám ảnh đêm ngày bắt bám thần trí không rời, làm y khổ sở vật vã âm thầm như chịu đựng một cực hình. Điều ở ngoài mưu tính của Thuởng, là y cố giấu không cho mẹ Đốc Oanh biết mà không được. Mẹ đàn bà lão luyện tinh đời này chỉ bằng một thoáng ngờ vực lướt qua đã tìm được ra sự thực. Đêm đang ngủ, mẹ thức dậy vì những tiếng nhỏ to xì xào giữa Thuởng và tên bồi phòng ngoài cửa buồng. Thế là mẹ sinh nghi. Một bữa Thuởng đi vắng, mẹ gọi tên bồi phòng vào, mẹ dọa nạt, rồi vừa dụ dỗ, khéo léo đến nỗi chỉ mười lăm phút sau mẹ đã biết hết, không sót một chi tiết nào, những điều mẹ muốn biết.

Thường trở về sau đó. Một vụ xô xát dữ dội bùng nổ. Mụ đàn bà nổi cơn ghen tuông ghê gớm, lồng lộn la hét như một con hổ cái. Thường phải một phen thất điên bát đảo. Y bịt miệng mụ lại, mụ cắn tay y chảy máu ròng ròng. Sau cùng, gã đàn ông phải ôm ghì lấy mụ đàn bà, lạy như tể sao. Gã phải dỗ ngọt, phải trấn tĩnh là gã chỉ định theo dõi Châu để làm « sảng-ta » vì gã biết nàng đã có chồng, chồng nàng là triệu phú, bị tai nạn xe hơi ở đèo Ngoạn Mục và đang nằm điều trị tại bệnh viện Đà Lạt.

Mụ đốc Oanh nghe đã xiêu xiêu nhưng còn lồng lộn hậm hực:

– Tại sao anh dám giấu tôi.

– Giấu gì đâu. Anh chưa thấy cần phải nói cho em biết.

– Hừ, chưa cần. Định lờ luôn chứ gì.

– Anh táo gan thật. Anh cho tôi là con nít hả?

– Tôi sang ngay buông con ấy, tôi xé xác nó ra cho anh xấu mặt, cho anh chừa cái thói khốn nạn.

Thường lại một lần nữa phải trần tình và lạy van chí chết. Mụ đốc Oanh đặt điều kiện:

– Được. Đồng ý cho anh làm tiền. Nhưng anh tính chuyện khác với con đàn bà ấy thì anh biết tay tôi.

Thường cười, nửa đùa nửa thật:

– Em sẽ làm gì?

Mụ đốc Oanh trả lời gọn, giọng thản nhiên như không:

– Giết anh.

Gã đàn ông không cười được nữa. Y hiểu người đàn bà. Mụ là một con rắn độc, một con hổ cái. Mụ không dọa dẫm đâu. Không, nghìn lần không, mụ nói là mụ dám làm. Thường biết rõ như vậy. Mụ đốc Oanh lại đặt thêm điều kiện:

– Anh gian lắm. Tôi không thể nào tin anh được. Từ nay anh đi đâu tôi cùng đi với anh.

Thưởng nhãn nhó:

– Như thế thì lộ hết, thì hỏng hết công việc. Mặc anh.

Mụ đốc Oanh nói và xăm xăm đi ra cửa buồng:

– Hay là anh để tôi đích thân làm lấy.

Thưởng chỉ còn nước kêu trời. Nhưng cuối cùng y cũng đành nhượng bộ. Buổi sáng Nguyên đón Châu đi xuống Nha Trang, Châu ra khỏi khách sạn giờ nào, lúc nào, Thưởng và mụ đốc Oanh đều biết hết. Hai đứa bàn nhau có nên đi theo đến cùng không. Và đều thỏa thuận là chỉ nên đón Châu và Nguyên ở lưng chừng đèo Ngoạn Mục, như thế đỡ bị nghi ngờ hơn. Chúng phải chờ cả một buổi chiều, ngồi trong xe đậu kín đáo dưới một bụi cây um tùm, cho đến lúc buổi chiều miền núi đã nhạt nắng mới thấy xe Nguyên từ chân đèo đi lên.

Thưởng phóng xe nhanh như tên bắn, về thẳng khách sạn. Y không thấy cần phải theo dõi Nguyên và Châu thêm nữa. Trong lòng y là một cảm giác lẫn lộn. Không ra vui, không ra buồn. Vui một phần, vì y đã bắt được quả tang Nguyên và Châu đứng sánh vai nhau nhìn lên vòm trời sao. Quả tang, và y đã mượn ánh đèn chiếu chụp nhanh được hai tấm hình ghi lại cảnh tình tự. Buồn vì y biết không bao giờ y chiếm được tâm hồn Châu, vì y đã có bằng chứng rành rành là nếu nàng không yêu chồng, nàng cũng đã yêu một người đàn ông khác. Và người đàn ông đó không phải là y.

Xe về tới khách sạn, Thưởng và mục Đốc Oanh lên thẳng buồng riêng, ngồi sau cửa kính nhìn xuống. Một nửa giờ trôi qua rồi hai đứa thấy Châu về.

Mục đốc Oanh nhìn Thưởng cười lạt:

– Còn đau không?

– Em nói lắm cấm gì thế. Bây giờ chúng mình định sao?

– Phải làm gì trong trường hợp này anh thừa biết rồi, còn phải hỏi gì nữa.

Thưởng nằm xuống giường, vát tay lên trán, ngẫm nghĩ. Mụ đốc Oanh yên lặng nhìn Thưởng, thăm dò những phản ứng trên khuôn mặt người tình đã trở thành đồng lõa trong một dự định làm tiền.

Một lát, Thưởng ngồi lên:

– Thôi được. Để đến tối. Bây giờ xuống nhà dưới ăn đã.

Ngồi vào bàn ăn, Thưởng gọi một chai rượu chất thứ thượng hạng. Mụ đốc Oanh mỉm cười riếu cợt:

– Để ăn mừng vụ này hay sao đây?

Thưởng nâng ly rượu:

– Đúng. Để ăn mừng.

Hai người bắt đầu ăn thì Châu xuống. Ngồi quay lưng lại phía cầu thang mà mụ đốc Oanh cũng biết Châu vừa xuống bởi vì mụ thấy ở phía

bên kia bàn, cặp mắt Thường sáng lên và chung quanh nhiều cặp mắt đàn ông không bảo nhau cùng hướng cả về phía cầu thang như ở phía đó vừa bốc lên một sức thu hút màu nhiệm. Mụ đốc Oanh quay lại. Là đàn bà, đang tức tối vậy mà vẻ lộng lẫy của Châu cũng làm mụ ngây ngất. Châu đi xuống từng bước khoan thai, tưởng như những bậc thang gỗ đã lột một thứ thảm nhung vô hình làm cho bước chân nàng êm ru không tiếng động. Người ta bảo loại nhan sắc tầm thường chỉ làm tươi đẹp cái chung quanh ở một phương diện tầm thường nào đó, nhưng một nhan sắc diễm lệ khác thường thì làm cho chung quanh thay đổi hẳn. Sự đổi thay màu nhiệm này đã có với sự có mặt của Châu. Nàng đẹp kín đáo, nghiêm trang. Nhưng tuy thật kín đáo nghiêm trang mà nhan sắc nàng vẫn như một vì sao rực rỡ và sáng láng vô cùng làm cho tất cả những nét đẹp ở những khuôn mặt đàn bà khác chỉ còn sáng được thứ ánh sáng lọt lạt và thiếu náo của một bầu đom đóm. Tối nay, Châu mặc một cái áo dài đen thật đơn giản, một chuỗi hạt trai trắng nằm trên bộ ngực tuyệt đẹp như một niềm kiêu

hãnh cách biệt không trộn lẫn. Châu bước từng bước tự nhiên mà uyển chuyển như nàng đang đi động trên một phím đàn, mỗi bước tới là có một âm thanh êm ái ngân lên. Căn buồng ăn đang ồn ào chợt im phắc trong khoảng khắc. Tất cả mọi người, không trừ ai, đều ngẩn ngơ trong cái nhìn huyền hoặc. Châu biết nàng đẹp, nàng đang đi xuống trước sự chiêm ngưỡng dung nhan của đám đông. Rất thản nhiên, Châu đi tới một cái bàn nhỏ ở góc phòng.

Mụ đốc Oanh chờ đúng lúc Châu đi ngang qua, mới giả vờ đánh rớt cái khăn ăn xuống đất và cúi xuống nhặt, chắn lối Châu đi tới. Thưởng giạt mình, chưa hiểu mụ đốc Oanh giở trò gì. Châu bình tĩnh đứng lại.

Mụ đốc Oanh cầm trên tay chiếc khăn vừa nhặt lên mỉm cười:

– Xin lỗi bà.

Châu lễ phép:

– Không dám.

Mụ đốc Oanh chớp mắt nhìn thẳng vào mặt Châu:

– Bà đi chơi mới về?

Sự ngạc nhiên khiến cho Châu nhận ra người đàn ông ngồi chung bàn với người đàn bà lạ mặt là Thuởng. Nàng tái người, nhưng cố gắng giữ được nét mặt bình tĩnh.

– Thưa bà, tôi không hiểu?

– Tôi nói bà đi chơi mới về. Cuộc đi chơi thật đẹp và thơ mộng. Phải như thế không, thưa bà?

Châu không trả lời, đi thẳng lại chỗ bàn bỏ trống. Nàng ngồi xuống, quay lưng lại, nhắm mắt, cố gắng lấy lại sự bình tĩnh sáng suốt cho đầu óc. Trong nàng là một trạng thái bàng hoàng đón đầu đến cực điểm. Thì ra Thuởng và cả mụ đàn bà nữa, đã biết nàng đi Nha Trang với Nguyên. Chúng ở đâu? Tại sao chúng biết? Hay là chúng đã theo dõi mà cả Nguyên và nàng đều không hay? Chết thật. Châu hoang mang cả tâm thần. Tự nhủ với nàng là không được tỏ lộ sự bối rối ra ngoài mặt, Châu ngồi thẳng người, và khi người

bồi bàn đến, nàng cầm tờ thực đơn, chọn món ăn.

Bồi mang món ăn đến. Châu vừa ăn vừa suy nghĩ. Nàng thấy điều cần thiết là phải làm thế nào gặp Nguyên, gặp ngay, nói cho Nguyên biết để chàng định liệu. Suốt bữa ăn Châu sống với hy vọng là nàng lắm, mục đàn bà hỏi bằng quơ thế thôi, chúng vẫn không hay biết gì hết về tình yêu và cuộc đi chơi thâm kín. Ăn vội vã cho xong, Châu đẩy ghế đứng lên. Nàng cúi đầu đi thật mau qua những dãy bàn và lên thẳng cầu thang.

Lên tới buồng, Châu đóng chặt cửa lại. Còn đứng sát bên trong cánh cửa, Châu đã nghe thấy những tiếng chân nổi lên ở ngoài hành lang. Những tiếng chân ấy đến trước cửa buồng nàng thì dừng lại. Bên trong cánh cửa và bên ngoài cánh cửa Châu một bên, Thường và mục đốc Oanh một bên cùng lắng tai nghe ngóng. Trái tim Châu đập mạnh trong lồng ngực. Một lát, rồi những bước chân xa dần. Châu thở ra. Nàng lại ngồi trước bàn phấn, thù người nghĩ ngợi. Sự bí mật của cuộc tình diễn lệ mà Châu thiết tha mong mỏi

sẽ được bảo toàn nguyên vẹn ít nhất cũng trong khoảng thời gian mười ngày nàng ở Đà Lạt với Nguyên vậy mà đã bị phát giác. Gã đàn ông và mẹ đàn bà muốn gì? Lúc này, giá có chúng ở trước mặt, nàng đã hỏi thẳng như vậy, để xin họ, xin dư luận, xin tất cả mọi người hãy để cho nàng được tận hưởng thú hạnh phúc mong manh chốc lát của nàng đến tận cùng, hạnh phúc đó nào nùng đau đớn, hạnh phúc đó là một giấc mộng nở rồi phải chấm dứt, hạnh phúc đó hiếm quý như một tia nắng dấy lên trong đời nàng là một vòm trời buồn thảm âm u, nàng chỉ xin như vậy, xin khoảng thời gian này để làm thành kỷ niệm và trí nhớ, an ủi nàng trong những đêm dài cô đơn. Châu muốn bật khóc. Rồi Châu lại cố gắng kìm giữ lại. Anh không muốn em khóc, và em đang cố gắng cho nước mắt khỏi trào ra đó anh, dù lúc này, lòng em là một biển đầy nước mắt. Câu nói của Nguyên vắng vẳng: « Khóc không phải là một yếu đuối. Cái đẹp làm cho chúng ta chảy nước mắt. Nhưng nhìn em khóc, anh muốn chết. Cố gắng nhé, đừng khóc. » Châu muốn nghe chàng. Vâng lời chàng. Nàng mím môi, cổ phác một nụ

cười, cố lấy lại bình tĩnh và đứng lên. Việc làm giản dị và cần thiết là đến gặp Nguyên trước đã. Nàng mở nhẹ cánh cửa buồng sau khi đã tắt đèn, và lách mình bước ra ngoài. Hành lang vắng ngắt. Giờ thì Châu đã đoán được Thượng và mụ đốc Oanh ở chung buồng, và cùng một hành lang với nàng, nhưng không biết đích xác họ ở buồng nào. Mọi cửa buồng đều đóng kín. Châu thở ra, nhẹ nhõm. Nàng đi thật mau xuống cầu thang.

13.

Nguyên ngồi im, nghe Châu kể chuyện đã xảy ra. Khuôn mặt chàng điềm đạm, hơi buồn, thoáng một nét suy nghĩ xa vắng. Sự thân mật ấm áp sáng láng trong ánh lửa hồng vờn múa trong lò sưởi, và Châu và Nguyên ngồi đó, bao bọc bởi màu lửa như màu của tình yêu. Nguyên vuốt mái tóc Châu, hôn phớt lên gò má nàng. Mắt trong mắt, tay trong tay, họ mỉm cười với nhau âu yếm. Họ biết bên ngoài, đêm miền núi bao la mịt mù, thông than van đầy trời Đà Lạt, cảnh vật chỉ còn là những con đường hoang vắng mất hút vào đêm tối.

Thấy Nguyên im lặng, Châu tỏ dấu ngạc nhiên.
Nàng cau mặt đập nhẹ vào cánh tay Nguyên:

– Em kể anh có nghe không?

Nguyên gật đầu. Châu hỏi:

– Anh nghĩ thế nào?

Nguyên hôn Châu, nụ hôn phớt trên gò má:

– Nghĩ em kể chuyện hay lắm.

Chàng vừa hôn, vừa nói đùa:

– Hay ở cả những chuyện chẳng hay chút nào
như chuyện em vừa kể.

Châu gắt:

– Anh đùa lạ thật.

– Anh không đùa. Chính em mới lạ thật.

Châu ngồi thẳng người, dáng điệu hờn giận.
Ánh lửa vờn múa trên những đường nét thanh
thoát của một khuôn mặt mà Nguyên ngắm nhìn
không chán mắt. Lúc hờn dỗi, Châu đẹp thơ ngây
như một vẻ thiếu nữ mới lớn. Mới yêu, lần đầu.

Nguyên chớp mắt, thu vào hồn hình ảnh yêu dấu chàng biết chàng sẽ nâng niu, và tưởng nhớ suốt cả một đời chàng. Đoạn, chàng ôm ghì lấy Châu, ôm thật chặt, khiến nàng phải kêu lên. Thân thể nàng mềm mại, tâm hồn nàng đôn hậu, tình cảm nàng mãnh liệt và trong Nguyên bỗng tràn ngập một niềm ân hận lớn lao không bờ bến. Chàng nhắm mắt lại, không nói, và truyền ý nghĩ chàng quý báu hơn lời nói sang Châu cho thành ý nghĩ của nàng, cho thành ý nghĩ của cả hai người: « Anh thường bảo em là chúng ta đừng bao giờ để cho tâm trí bị giầy vò bởi một niềm ân hận. Nhưng lúc này, ôm em trong tay, anh ân hận không biết chừng nào. Ân hận tại sao trời không đưa chúng ta lại với nhau lúc chúng ta chưa có quá khứ, chưa đi riêng đường, chưa phải sống và phải chết với những bốn phận, những ràng buộc của mình. Bao nhiêu vàng ngọc đã để lỡ, bao nhiêu châu báu đã trôi qua, bao nhiêu tháng năm đã mất, bao nhiêu mùa vàng đã uống, bao nhiêu nắng của đồng nội, bao nhiêu sao trắng của trời, bao nhiêu sương của cỏ, nước của biển, đã lạc chìm vào dĩ vãng, dĩ vãng đó không có

anh, không có chúng ta, chỉ là một khoảng thời gian dằng dặc cam nín ở đó chúng ta là sự cô đơn buốt lạnh không cùng. Người ta chỉ sống một lần, có một cuộc đời, cuộc đời ấy hữu hạn, chỉ có một số tháng ngày nhất định, cho nên mất một ngày nào, hụt một phút nào, là từng ấy ân hận của anh».

Nguyên nói lỏng vòng tay âu yếm. Khuôn mặt Châu thật sát, thật gần, một gần gợi diễm lệ, thân mật, nồng nàn như một sự thực thực nhất của những sự thực. Sự thực đó lại huyền ảo như một giấc mộng.

Nguyên hôn thật lâu, thật em lên sự thật đó, hôn thật lâu, thật nhẹ lên giấc mộng đó. Châu ứa nước mắt.

– Tại sao em khóc?

– Anh yêu em làm em muốn khóc. Anh yêu em đến thế ư?

– Anh còn muốn yêu em một nghìn lần hơn nữa.

Châu gục đầu lên vai Nguyên. Nàng cảm thấy ở chàng một sự lớn lao nào đó. Như núi. Như biển. Bóng dáng chàng nghiêng xuống đời nàng, đời sống chàng chảy dạt dào qua thân thể nàng thành một điệu ru lâu dài mãi mãi, nàng thu tròn nhỏ bé, yếu đuối trong tình yêu chàng, như một hạt sương nằm tròn trong một đài hoa. Châu sống một cảm giác bình yên, thứ bình yên bao la của đất trời và tạo vật. Trời reo cao tiếng thông. Đêm kéo dài như một dải lụa đen bên ngoài. Tình yêu là một lãng quên đời.

Rồi sự thực trở về lần lần. Sự thực là tình yêu không được đời lãng quên, đã bị phát giác, đã bị theo dõi. Châu trở lại với niềm lo âu của nàng khi mới đến:

- Anh tính sao?
- Về sự những kẻ khác đang đe dọa chúng ta?
- Vâng.
- Em nghĩ sao?

– Không có sự gì thay đổi hết. Ai muốn làm gì thì làm. Người khác hãy cứ làm những điều phải với họ. Chúng ta hãy cứ sống phải và đúng với chúng ta.

– Không thể dễ dàng như vậy.

Câu nói của Châu gọi về một sự thực. Sôi nổi trong nhiệt tình, Nguyên lãng quên cả những trở lực trùng điệp dựng lên trước tình yêu. Bây giờ, chỉ một lời nói của Châu, chàng nhận thức được rõ ràng những trở lực đó. Nguyên kéo Châu nằm xuống. Nàng đặt đầu lên cánh tay chàng. Nguyên nhìn những ánh lửa vờn trên mái tóc óng mượt của người yêu, chàng nghĩ chàng đang ôm Châu trong tay, nằm đây với nàng trong cái thiên đường bé nhỏ, bên ngoài là đêm núi rừng mênh mông xa lạ như cuộc đời, và tình yêu chợt hiện hình như một hòn đảo hoang, tứ phía dạt dào sóng vỗ, trên đầu những bầu hải âu nghiêng cánh, chàng đã đưa Châu đi không biết bao nhiêu đường đất, nhưng hai người dắt nhau đi mà kỳ thực là cuộc đời thù oán vẫn đuổi theo, không thôi, tình yêu đã lang thang chân trời góc biển, nhưng rồi một

buổi kia, trời không chân và biển không có góc nữa, và những kẻ ném mình vào phiêu lưu lại phải trở về thứ quê hương thâm sâu khốn nạn là những ràng buộc, những hệ lụy của đời sống hàng ngày.

Chúng ta dắt tay nhau bước đi,

Xa dần những cặp mắt thù ghét của người đời.

Không, hai câu hát ấy chỉ là hai câu hát trữ tình chẳng bao giờ thể hiện được thành sự thực. Yêu thoát trở nên một vấn đề cực kỳ trang nghiêm và muôn vàn khó khăn. Phút lựa chọn quyết liệt đã điểm. Và, không phải là Châu, nàng yếu đuối, nàng mảnh mai đáng liễu, nàng thanh thoát đài hoa, mà là Nguyên. Chàng là cây thông đứng vững giữa rừng, chàng là ngọn núi che chở cho nàng, chàng phải lựa chọn.

– Ngày mai thiên hạ sẽ nhìn thấy ta khai sinh tình yêu. Cho nó đường hoàng ra mắt.

Châu ngược mặt:

– Anh nói sao?

– Bây giờ người ta hay dùng cái danh từ xuống đường lắm, em biết không?

– Biết. Xuống đường là biểu tình.

– Tại sao biểu tình?

Châu phì cười nhưng cũng cứ trả lời:

– Biểu tình để... đòi hỏi một cái gì đó.

Giải thích giản đơn và ngộ nghĩnh khiến cả hai bật cười thành tiếng:

– Em giải thích như thế thì cũng hay thật. Đúng vậy. Cứ cho là xuống đường để đòi hỏi một cái gì. Sớm mai, thành phố Đà Lạt yên tĩnh này sẽ náo động lên vì tình yêu bùng cảm xuống đường. Tin truyền về Sài Gòn, tin truyền đi cả nước là tình yêu đã xuống đường. Hàng vạn người yêu nhau sẽ nhập vào cuộc xuống đường của chúng ta. Phấn đấu cho ai cũng có quyền yêu ai, bất cứ lúc nào, bất cứ tuổi nào. Chúng ta sẽ nói lớn rằng tâm hồn người phải được tự do lựa chọn, tự do

yêu và như thế cho đến chết. Điều anh thấy vô lý nhất là chúng ta phải che giấu. Giữ cho nhau thì phải che giấu. Nhưng không một che giấu nào có thể vĩnh viễn kéo dài. Không bao giờ anh quên buổi sáng trên bãi biển Nha Trang, buổi chiều trên đỉnh đèo Ngoạn Mục. Buổi chiều ấy, tình yêu như những vì sao muôn vạn trên đầu. Tình yêu như hoa cỏ. Phải có nắng gió mới sống được. Che giấu trong im lặng và bóng tối là tình yêu tội lỗi. Chúng ta yêu nhau không tội lỗi chút nào. Bởi vậy mà không che giấu nữa.

– Em hiểu. Bây giờ, anh bảo em phải làm gì?

– Phải quyết định. Phải lựa chọn. Anh hỏi em một câu cực kỳ quan trọng. Em nghĩ thật kỹ hãy trả lời. Làm lại một cuộc đời mới ở em có đúng là điều em ước muốn hay không?

Châu nhú mắt, đăm đăm nhìn trở về quá khứ. Con đường quá khứ lạnh lùng, dài thẳm, là một khoảng trống vắng hoàn toàn. Vinh? Vinh rồi cũng làm lại cuộc đời Vinh. Với một người đàn bà khác. Không, nàng không ân hận. Châu

gục đầu vào vai Nguyên, lắc đầu. Nàng lại khóc. Anh đã biết sao còn bắt em trả lời.

– Anh không dám biết trước bao giờ những điều thuộc về riêng em nên anh mới hỏi. Không lui được nữa, thì giản dị có một điều là chúng ta phải đi tới. Cốt nhất là nghĩ cho kỹ. Đã quyết định xong thì không ân hận. Em bằng lòng thế chứ?

Châu trả lời, không vào câu hỏi. Nàng trả lời cái lỗi trả lời của nàng. Nàng ôm lấy Nguyên và hôn chàng. Chàng lại cảm thấy tất cả sự dịu dàng của nàng, lại cảm thấy nàng muốn yêu, muốn sống không biết chừng nào. Vấn đề tạm coi như giải quyết xong, đem lại cho hai người sự yên tâm và thư thái chốc lát.

Một lát Châu nói nhỏ:

– Bây giờ em về nhé.

– Anh đưa em về.

Lại giữ nhau trong tay thật lâu. Nghĩ rằng đang yêu nhau thật trang trọng. Cảm thấy yêu

nhau đến tận cùng. Biết rằng còn nhau mãi mãi. Nguyên cúi xuống. Chàng thở nhẹ trong mái tóc Châu, thu nhận mùi thơm thân mật của nàng vào làm thành trí nhớ cho tâm hồn, vốn liếng cho cảm giác. Họ cùng sánh vai nhau đi ra. Đêm Đà Lạt đẹp như lòng người yêu nhau. Trời sao lấp lánh. Giông bão và cát bụi ở đâu không biết, ở thấp ở xa đâu đó, còn ở đây chỉ là một khoảng không gian dịu dàng trải rộng, cái vông hoa trời đất mệnh mông.

Suốt dọc đường từ nhà Nguyên về đến khách sạn của Châu hai người chỉ trao đổi với nhau một vài lời. Lời nói không cần nữa. Im lặng là lời nói. Châu ngồi sát vào Nguyên, đặt thật sâu mái tóc nàng vào khoảng trũng vừa vạm của vai Nguyên, mái tóc nàng mà nàng biết chàng yêu mến mùi hương. Phút này nàng muốn cho Nguyên hết thấy mùi thơm của mái tóc. Dòng suối của ánh mắt. Đường thon của búp tay. Màu trắng sữa của làn da ngà ngọc. Của anh đó. Tặng anh. Cho anh. Tận cùng và không ân hận. Tới cách khách sạn chừng năm trăm thước, thấy xe vẫn lăn đều, Châu nắm lấy tay Nguyên hơi ngạc nhiên:

– Cho em xuống đây chứ.

Nguyên cười, chỉ tay vào khoảng tối thẫm bên đường:

– Khách sạn của em là bụi cây kia?

Châu bấu nhẹ vào cánh tay Nguyên:

– Anh.

Nguyên cười lớn, vòng tay ôm chặt lấy Châu:

– Anh nói đùa. Để anh đưa thẳng em về khách sạn. Chúng ta thực hiện cuộc xuống đường của tình yêu không phải đợi đến sáng mai. Mà bắt đầu ngay từ đêm nay.

Châu lặng yên. Đe dọa đã thực sự tới gần với quyết định của Nguyên và của nàng là lựa chọn sự đường hoàng. Nàng cảm thấy rờn rợn trong người, nhưng phải nói là chưa bao giờ tâm hồn nàng tràn

ngập một niềm sung sướng khác thường như vậy. Khi xe đỗ lại trước thêm khách sạn. Châu đường hoàng bước xuống, nàng hất mái tóc về phía sau

như thách thức, nàng đứng chờ Nguyên trên vỉa hè, và khi chàng đi ra và đóng mạnh cửa xe lại, nàng cười thành tiếng:

– Có ai trông thấy chúng ta không?

Nguyên gật đầu. Chàng chỉ tay lên những cánh cửa sổ đóng kín của khách sạn, như gọi mọi người đang ngủ say hay đang chờ rình sau những cánh cửa sổ ấy, là hãy thức cả dậy. Thốt nhiên, Châu và Nguyên cùng ngửa cổ cười lớn. Họ đứng trên hè đường trước khách sạn, nắm tay nhau, buông thả thỏa thuê trong trận cười không kềm giữ. Đêm miền núi vang lên điệu cười coi thường đời. Vang lên thật xa. Vang động thật lâu.

– Thôi anh về. Để cho em ngủ.

Châu nũng nịu lắc đầu:

– Không.

– Đứng suốt đêm trên hè đường này sao?

– Không phải thế. Em mời anh lên chơi trên buồng cho anh biết chỗ em ở. Mời anh một tách

nước trà nóng, cho anh tỉnh táo. Rồi mười phút sau anh về.

– Đồng ý.

Nguyên nắm tay Châu đi vào. Chung quanh họ phút này không còn ai. Đêm ngọt ngào yên tĩnh.

14.

Lần đầu tiên Nguyên nhìn thấy cái thế giới bé nhỏ thân mật của người yêu. Chỉ là một căn buồng khách sạn lạnh lẽo của Đà Lạt lạnh lẽo, nhưng bằng sự hiện hữu của Châu, căn buồng đã biến thành một nơi chốn ấm cúng mang đầy những dấu tích đầm thắm và thân mật của nàng. Những đồ trang điểm xếp đặt trên bàn phấn gần cửa sổ, mấy cái áo dài treo trên tường, chăn đệm trên giường thấy đều có những ngón tay mềm mại của Châu đụng chạm tới tạo cho chúng một linh hồn, một dáng điệu đặc biệt. Và Nguyên bằng cái chủ quan sẵn có của chàng bàng hoàng như bước vào một nơi chốn không thể diễm lệ hơn của một người đàn bà. Chàng đảo mắt quanh một vòng, mỉm cười:

– Buồng ngủ của em có khác.

Châu lại gần Nguyên. Chàng quàng nhẹ lưng nàng. Nàng hỏi:

– Khác gì?

– Không giống một căn buồng nào hết.

– Anh tưởng thế.

Nguyên đùa:

– Không tin, em đánh thức tất cả mọi người ở hành lang này, hỏi họ xem sao.

Câu nói của Nguyên làm Châu nghĩ đến căn buồng của Thuởng và mẹ đốc Oanh, gần buồng nàng, tuy nàng chưa rõ là buồng nào. Một bóng mây lo âu bất chợt phủ thoáng lên khuôn mặt đang tươi vui của Châu, làm cho nghiêm trang lại.

– Quên chuyện đó đi. Nguyên, nói. Chắc gì chúng nó đã biết. Nhiều khi mình tưởng tượng ra thế.

Châu lắc đầu:

– Em không tưởng tượng. Chúng nó biết thật. Cái xe hơi mà chúng ta gặp gỡ lưng đeo Ngoạn Mục là xe của Thượng. Xe ấy đang đậu ở trước thêm khách sạn.

Châu khóa chặt cửa buồng lại. Trở vào nàng kéo Nguyên ngồi xuống thành giường. Bóng họ in vào cái gương hình bầu dục của bàn phấn kê trước mặt. Châu kể chuyện cho Nguyên hay những sự xảy ra ở Sài Gòn. Thượng theo đuổi, tán tỉnh nàng như thế nào. Trường hợp nàng gặp Thượng ở nhà mù đốc Oanh như thế nào. Châu chép miệng:

– Biết thế, em không nể bạn cho xong. Theo mù bạn đến đó mới gặp nó, nó mới biết mình.

Nhưng trong cái dở cũng có cái hay. Châu vừa nhận thấy như vậy. Nàng mỉm cười nói đến điều vừa nghĩ ra:

– Nhưng cũng chính là nhờ đến đó mà lúc về đến đầu ngõ em gặp anh lái xe qua. Trưa hôm ấy anh đi đâu mà sớm thế. Anh không ngủ trưa?

Nguyên nhú mắt nhớ lại:

– Anh đưa con đi học.

Hình ảnh đứa con, và danh từ « đứa con » vang lên trong căn buồng thốt nhiên im lặng như một âm hưởng kỳ lạ. Đứa con chợt nhắc nhở đến thực tế, đến cuộc đời chung quanh. Phía Châu, là người chồng bị thương đang nằm điều trị trong bệnh viện. Phía Nguyên là gia đình chàng ở Sài Gòn. Vợ chàng. Tần. Những đứa nhỏ. Căn biệt thự giữa thành phố ồn ào mà tẻ nhạt, ở đó chàng đã khép mình bao nhiêu năm trời vào một đời sống cơ hồ không còn mấy may là của chàng nữa, mà của vợ con, những hệ lụy, sinh kế hàng ngày những bốn phận đè nặng, và như vậy, cho đến hết một đời người. Đứa con. Chỉ cần nói đến đứa con, giấc mộng nồn nà của tình yêu không dẫn đo, suy nghĩ vậy mà đã đánh thức hai tâm hồn đắm đuối trở lại với những bến bờ sự thật. Tình yêu không thể là một con thuyền không bến. Thuyền ra biển khơi rồi một ngày kia thuyền cũng phải trở lại một bến đời buộc chặt.

« Chúng ta dắt nhau bước đi. Xa dần những cặp mắt thù ghét của người đời. » Đó chỉ là một câu hát. Ở trường hợp Nguyên và Châu, tình yêu đã dắt tay nhau đi trên những nẻo thiên đường, nhưng trần thế và hệ lụy còn đó. Và người ta không thể dắt tay nhau xa đời mãi mãi.

Châu lạnh người. Nàng chợt thấy thứ tình yêu tưởng gắn bó và điên cuồng nhất cũng chỉ là một nhánh hoa dễ tàn, vì trận gió đời, hung bạo, tình yêu lớn mạnh nhất rốt cuộc cũng vẫn chỉ là một cái bình pha lê dễ vỡ, bàn tay thô bạo của cuộc đời động tới là cái bình pha lê đã vỡ tan. Tình yêu tuyệt đối tưởng như không còn là một sự thực của cái xã hội ghen ngào u uất này. Đâu đó, trên thiên đường, tình yêu có. Đâu đó, ở một cõi đời nào khác, tâm hồn được làm chủ, tâm hồn hoàn toàn tự do, tình yêu có. Nhưng không có ở cuộc đời này, cuộc đời nàng đang sống.

Châu cúi đầu, chớp mắt, ngập ngừng:

– Anh có được tin gì về... chị và các cháu?

Nguyên cau mặt, lay lay vai Châu:

– Có những câu không bao giờ em nên hỏi, em biết không?

– Anh vừa nói tới thì em hỏi.

– Anh vô ý đã động tới. Em đừng hỏi nữa.

Châu thở dài đứng lên. Nguyên nhìn theo Châu đi đi lại lại, trước mặt. Câu chuyện buồn hẫng, rơi sâu vào một im lặng phiền muộn. Như thế một lúc thật lâu. Rồi Châu đứng lại, gượng cười:

– Anh nói gì với em đi chứ.

Nguyên đứng lên. Cánh tay chàng vẽ thành một vòng thật rộng đón Châu vào. Nàng đặt đầu lên ngực chàng nhắm mắt lại. Thông reo vi vút đầy trời. Lá rụng lẫn mau thành những tiếng động khô khan trên mái khách sạn. Châu nói nhỏ trên ngực người yêu:

– Anh ở lại đây với em không?

– Em muốn?

Châu gật. Nàng ôm Nguyên chặt hơn, như

giữ lấy chàng, như sợ chàng bỏ đi, như sợ mất chàng vĩnh viễn. Mùi thơm của mái tóc. Hơi thở của người yêu. Thân hình nàng trong tay đoán thấy toàn vẹn sự dịu dàng uyển chuyển.

– Lạnh quá. Ôm chặt lấy em. Thật chặt.

Vòng tay Nguyên như một vòng đai bó thắt lấy thân thể và Châu suýt muốn kêu lên vì đau đớn. Nhưng thâm tâm nàng muốn được đau đớn hơn nữa, tan nát, mê thiếp, chết đi trong tay Nguyên. Châu mạnh bạo ngừng mặt lên. Hai cặp mắt mở lớn, sát gần nhau, như một vùng trời bao la hòa nhập vào một vùng trời thăm thẳm. Tất cả một đời thu vào một đêm nay. Tình yêu bao trùm trước sau, tình yêu là cái vô bờ của một thế giới, cái thế giới ấy lại đánh nhòa mọi dấu tích và đưa vào quên lãng.

Ban mai núi rừng hé lên như một tấm màn nhung vén mở từ từ. Ánh sáng nhạt như màu nước gạo chảy từng đợt vào căn phòng mất dần đi những chiều đầy đóng tối. Nguyên đã mặc

quần áo. Chàng ngồi trên thành giường, cảm động nhìn xuống Châu còn bần bật ngủ say. Chàng không muốn đánh thức Châu dậy. Biết đã bao nhiêu đêm Châu đã thao thức, trong mắt không ngủ của nàng đã bao nhiêu đêm làm bạn với những bóng hình lặng im của từng đêm dài vô tận, bây giờ nàng mới ngủ được, và giấc ngủ là một liều thuốc thần quý báu. Nguyên muốn được ngồi im, mãi mãi, thả tầm mắt thương yêu âu yếm vô chừng của chàng xuống giấc ngủ người tình. Trên nền vải trắng, nổi bật giữa vùng buông thả nuột nà của mái tóc, khuôn mặt Châu thêm thiếp.

Nàng ngủ, hai bàn tay nắm chặt lại như trẻ con ngủ. Giấc ngủ của nàng thơ dại, vô tội, nàng như thế, phúc hậu, ngọt ngào, nàng có quyền được hưởng tất cả những hạnh phúc của một đời nhưng nàng cũng như chàng, nàng sống đã bao nhiêu tháng năm buồn rầu và ý nghĩ về một hiện tượng phi lý gần như bất công này làm cho Nguyên xúc động. Chúng ta chỉ có thứ hạnh phúc đó, em yêu dấu, thứ hạnh phúc chốc lát, thứ hạnh phúc ảo tưởng, thứ hạnh phúc giấc

mộng, thứ hạnh phúc như một hạt mưa sa, thứ hạnh phúc chập chờn như một niềm ngờ vực. Con đường dài thẳm là những tháng năm lê thê nhặt phẳng của một đời người, chúng ta chỉ gặp nhau trên một đoạn ngắn ngủi đó, đoạn đường đi chung hiện ra như một xô đẩy khốc liệt và bất ngờ của định mệnh. Rồi gót đã lìa, nẻo đã chia, lối đã khuất, đã những núi sông đời nghìn trùng cách trở, đã anh tận chân mây em tận cuối trời. Nguyên bang khuâng cả tâm hồn. Bằng một cử chỉ thật nâng niu ân cần, chàng kéo tấm chăn đắp lên ngang tầm ngực cho Châu.

Đứng lên, Nguyên kiểng chân đi, cố tránh không gây một tiếng động nhỏ. Chàng lại ngồi trước bàn phấn của nàng, lấy trong ngăn kéo một mẫu giấy, dùng cây bút chì kẻ lông mày của Châu, viết để lại cho nàng mấy chữ:

Em ngủ ngon quá, không nỡ đánh thức. Đừng lo lắng gì hết. Mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp. Anh về nhà. Tối nay chúng mình sẽ gặp nhau.

Nguyên trở lại bên giường, và giấc ngủ của Châu, khuôn mặt nghỉ ngơi thư thái của nàng lại

kéo hút tầm mắt thương yêu của Nguyên trong một cuốn hút kỳ diệu.



Chợt hình ảnh mấy đứa con chàng hiện lên. Người cha ở Nguyên đã lãng quên chúng mất trọn một đêm. Nguyên bàng hoàng cả người. Đứa con gái của chàng lại sợ bóng tối. Đêm qua, chỉ có mình chúng trong căn nhà vắng lặng. Nguyên thấy chàng không thể không trở về ngay để xem chúng có được bình yên. Nhìn Châu, nghĩ đến đứa con, Nguyên thấy đột ngột hiện lên tất cả sự ngang trái của mối tình ngang trái... Chàng cúi đầu. Nhắm mắt lại. Một tiếng thở dài náo nức. Một tiếng than nhỏ: « Tôi phải làm gì bây giờ? ». Trở lại với thần trí Nguyên là cái cảm giác hoang mang lạc lõng, tâm hồn chàng thoát chốc lại là một hiện tượng ngôn ngang trăm mối, những ý nghĩ chàng thoát chốc lại là một mớ chỉ rối khó gỡ, và trong tưởng tượng chàng, thoát chốc lại là những ngã đường, mỗi ngã khác biệt hoàn toàn

phương hướng với nhau hiện ra, chập chờn nhảy múa, Nguyên đứng đó, phân vân không biết lựa chọn ngã đường nào. Sự phân vân làm Nguyên đứng ngây người giữa căn buồng ánh sáng mờ mờ như một pho tượng. Không muốn nghĩ thêm, nghĩ thêm càng rối loạn tâm trí, Nguyên cúi xuống hôn nhẹ vào trán Châu. Đoạn, nhẹ nhàng đi ra phía cửa.

Tới gần cửa, bỗng Nguyên nhìn thấy một vật gì màu trắng, hình chữ nhật, nằm đó trên nền nhà. Ngạc nhiên, Nguyên cúi xuống nhặt lên. Đó là một tấm phong bì dán kín. Ngoài phong bì không để gửi cho ai. Nguyên nhìn xuống khe cửa. Một bàn tay bí mật nào đó đã luồn lá thư vào, hẳn là trong đêm, mà cả Châu và chàng đều không hay biết. Cầm chiếc phong bì trên tay, Nguyên lưỡng lự một chút, rồi xé ra.

Trong ánh sáng lọt lọt của một ban mai núi rừng rớt nhẹ vào căn buồng đóng kín, Nguyên nhúu mày đọc những dòng chữ đánh máy trên trang giấy khổ nhỏ:

Hai ông bà,

Chúng tôi, đã theo dõi và biết hết. Chắc hai ông bà đều không muốn chuyện riêng của mình bị phát giác? Đồng ý. Nhưng với một điều kiện. Chẳng nói giấu gì, chúng tôi đang cần tiền, nhiều lắm. Vậy đề nghị với ông bà phải mua sự im lặng của chúng tôi bằng một khoản tiền. Trước hết hãy là một trăm ngàn đồng. Đồng ý hay không xin tùy. Đồng ý ông bà nên sửa soạn để có sẵn số tiền ấy, chúng tôi sẽ chỉ dẫn cách trao cho chúng tôi trong vòng 48 tiếng đồng hồ. Khuyến ông nên đồng ý. Như thế tốt hơn. Nếu không...

Phản ứng đầu tiên của Nguyên là định đánh thức Châu dậy, nói cho Châu biết, để chàng và nàng cùng tìm kiếm một phương pháp đối phó. Nghĩ thế nào, Nguyên lại thôi. Chàng đã có chủ định. Nguyên đã đoán được kẻ viết thư làm tiền là ai. Chàng lấy một mẫu giấy nhỏ, viết hai chữ: Đồng ý. Ở dưới chàng hẹn gặp người viết thư ở một con đường vắng vẻ nhất của Đà Lạt. Đoạn, Nguyên mở cửa buồng lặng lẽ đi ra.

Buổi chiều miền núi đã thắm màu. Chiều là một sức du đẩy nhẹ nhàng đưa bầu trời lên cao, ném vào bầu trời đó những màu sắc mơ hồ như khói sương lan tỏa. Đường chân trời nhòa đi. Những mặt hồ lẳng lẳng. Gió thổi trên những đỉnh phi lao. Giờ khởi sự của buổi chiều cũng là giờ nhạc thông bắt đầu trỗi lên, trong những âm thanh than vãn như cung đàn bất tuyệt nức nở vì một vết thương muôn đời không bao giờ hàn gắn. Trên những con đường lào rào lá rụng bóng tối la đà đã len vào những thân cỏ núi rầu rầu, trên đó Nguyên bước đi từng bước băng khuâng. Chàng nghĩ đến tình chàng và Châu. Lòng chàng là một biển buồn rầu mênh mông trải rộng. Chúng mình cùng dắt tay nhau ung dung bước những bước đi, xa dần những cặp mắt thù ghét của người đời. Không xa dần được. Người đời đã thấy. Đã thù ghét. Đã nhúng tay vào. Nguyên có cảm tưởng trên một phiến ngọc thạch trong suốt là tình yêu chàng và Châu, đời tàn nhẫn, đời xa lạ đã ném lên đó một vết bẩn, làm cho sự trong suốt tinh khiết, trắng ngần không còn trong suốt, tinh

khiết và trắng ngần được nữa. Trên con đường âm thầm và khuất lánh trước đó chỉ có những gót chân son hồng của tình yêu rủ nhau đi tới, đã len vào cái tiếng động thô bạo là những bước chân kẻ khác. Kẻ khác đã len vào thiên đường đem theo sự hiện hữu trần tục khả ố. Kẻ thứ ba không bao giờ vào được. Nhưng đã vào. Kẻ thứ ba không bao giờ tới được. Nhưng đã tới. Chúng tôi xin đời lãng quên, cho chúng tôi được, trong một khoảng thời gian ngắn ngủi của đời mình, được lãng quên đời. Thỉnh cầu này Nguyên thấy đã không được chấp nhận.

Và cuộc phiêu lưu kỳ diệu tưởng như đã bị ngăn chặn lại. Tưởng như đã phải lùi đường. Tưởng như đã phải trở về. Đã nghe thấy tiếng đời gần lại. Từ chốn đỉnh cao cách biệt nó đã rơi xuống, đã như thấy cái bóng dáng đời phiến muộn hiện ra trước tầm mắt, dưới kia. Làm thế nào bây giờ? Rủ Châu thực hiện với chàng một phá vỡ hoàn toàn với quá khứ? Như thế là tình yêu sáng suốt hay mù quáng? Thích đáng cho trường hợp Châu và chàng, hay điên cuồng cho cả hai? Lòng Nguyên ngổn ngang và phân vân

trăm mối. Chàng cúi đầu bước, nhìn bóng chiều phủ dần trên mặt đất.

Con đường lớn đã bỏ lại ngoài kia. Xe hơi Nguyên đậu ở đầu lối vào, chỉ cho kẻ nào muốn đến gặp biết đường và biết chỗ tìm gặp. Nguyên ném một tầm mắt quan sát ra chung quanh. Không một bóng người đi qua. Không một tiếng động nào ngoài cái âm thanh rên than bất tuyệt cùng trời đất của những hàng phi lao lả lướt. Sự vắng lặng làm Nguyên hài lòng. Chàng sẽ không bị ai quấy rầy. Chàng đến sớm. Chàng cần suy nghĩ một lát.

Một thân cây nằm ngang như chờ đón. Nguyên ngồi xuống đó. Đốt một điếu thuốc. Thở khói cho bay lên. Khói thuốc trong chiều rừng. Chiều rừng trong tâm hồn. Tâm hồn trong tình yêu. Nguyên nghĩ. Chàng mơ màng. Chàng tưởng tượng. Chàng nhớ lại. Dòng suy tưởng triển miên chìm đắm nào cũng vậy, Nguyên thấy như vậy, ở đâu, giờ phút nào cũng vậy, đều dẫn đưa chàng tới một hình ảnh duy nhất: Châu. Châu như là phải tìm thấy, Châu như sự thật cuối cùng, Châu

như định nghĩa cao quý và sâu thẳm nhất của tình yêu. Châu như một gập gờ bàng hoàng cùng bất ngờ và định mệnh. Châu là gì? Nàng chính là cái thế giới của cõi mộng, cái thế giới khác ngoài cái thế giới của cõi thực. Châu là gì? Nàng chính là quê hương của tâm hồn. Tâm hồn tự do, nhưng thân thể ràng buộc. Tình yêu không thể không có, nhưng bốn phận và thực tế còn kia. Gây được hạnh phúc ở chỗ này là chất cao đau khổ ở một phía khác. Nhiều phương hướng mở ra, nhưng không một phương hướng nào là một giải pháp ổn thỏa toàn diện. Tình yêu không có lối thoát, chỉ còn là một hình ảnh trốn chạy thực tế. Cuộc trốn chạy kéo dài được đến bao giờ. Tất cả vấn đề là ở đó. Nguyên thở dài náo nuột. Phút này, chàng chỉ muốn chàng đừng là Nguyên và người yêu của chàng đừng là Châu. Trái tim đừng biết đập. Đầu óc đừng biết nghĩ. Ngu dốt. Đần độn. Tầm thường sống và tầm thường chết. Như cỏ cây. Như phiến lá mục, như cánh bèo trôi. Nguyên đứng lên, lăm bắm:

– Thế đời còn ý nghĩa gì nữa?

Chàng không là Nguyên, nàng không là Châu, thì nàng và chàng là gì. Thì làm gì còn tình yêu. Thì hết rồi đời sống. Lần đầu tiên, Nguyên nhận thức tận cùng và toàn vẹn thế nào là sự tuyệt vọng, thế nào là một trạng thái cùng đường, thế nào là sự chia sẻ đau đớn của một lựa chọn quyết liệt.

15.

7iêng máy của một chiếc xe hơi đậu lại ở ngoài đầu con đường lớn. Thưởng xuống xe. Nhìn thấy xe Nguyên. Y mỉm cười hài lòng, lấy dáng điệu mạnh bạo bước vào.

Nguyên quay lại, chờ đợi. Bóng tối phủ xuống dần dần. Những chùm lá thắm tối. Cảnh tượng trời đất rơi hút vào những chiều sâu thăm thẳm. Yên lặng đầy hơn, một yên lặng căng thẳng. Thưởng đến trước mặt Nguyên. Y đứng lại. Hai người đối diện nhau, cả hai cùng cố biểu tỏ một thái độ trầm tĩnh. Phút này, họ là hai võ sĩ thượng đài đang thủ thế, thăm dò, tìm hiểu những chỗ yếu của địch thủ để tấn công. Nguyên lên tiếng trước:

– Tôi là Nguyên. Người mà ông đang muốn gặp.

Thường phác một nụ cười khó hiểu:

– Ông cũng được. Một người khác cũng được
Một người đàn bà.

Nguyên đã thấy bốc nóng trong đầu. Toàn thân chàng là một sự lay chuyển bất ngờ gây nên bởi phần nộ. Nhưng chàng trấn tĩnh được ngay. Chàng sắp đánh với tên làm tiền khốn kiếp một canh bạc, canh bạc này chàng phải thâu cáy. Quan trọng là phải bình tĩnh. Bình tĩnh đến tận cùng. Nguyên nghe thấy nhịp đập của trái tim chàng.

Giọng Nguyên thư thái:

– Ông không thể gặp được người đàn bà ấy. Người đàn bà ấy không bao giờ cần gặp ông. Tôi cũng chỉ gặp ông một lần này thôi.

– A, tôi lại không nghĩ thế. Ông bà chắc còn phải ở lâu cái đất Đà Lạt này. Đà Lạt thật là một vùng lý tưởng cho những người yêu nhau.

– Sáng mai, những người ông định làm phiền đều đã rời bỏ nơi này. Về Sài Gòn, mọi chuyện không còn gì đáng nói nữa.

Câu nói của Nguyên làm cho Thường choáng váng không ngờ. Nhưng y chợt nghĩ ra, là y còn có tấm hình. Tấm hình như một bằng chứng cụ thể, tố cáo hữu hiệu, lúc nào cũng vẫn có một hiệu lực tàn hại ghê gớm. Y mỉm cười:

– Thế tức là ông không đồng ý mua chuộc sự im lặng.

– Sự mua chuộc không cần thiết nữa.

– Ông cũng không thấy cần mua lại những tấm hình.

Nguyên chỉ bối rối một giây, một giây thôi:

– Những tấm hình đó cũng không làm hại được ai. Người đàn bà đã được chồng bằng lòng cho ly dị.

Nguyên nói dối như không. Giọng chàng bình tĩnh quá. Sự bình tĩnh này khiến cho tên

đàn ông làm tiền đâm ra lung lay và không còn tự tin ở những bằng chứng y nắm giữ trong tay nữa. Nguyên nhận thấy như thế. Chàng nhìn đồng hồ:

– Chúng ta nói chuyện như thế là đủ. Nếu ông còn nhân cách, tôi khuyên ông nên bỏ qua chuyện này. Trái lại, ông muốn làm gì thì làm. Nhưng một điều ông nên nhớ: rồi những chuyện không hay sẽ xảy ra cho chính ông nếu ông gây chuyện không hay cho người khác.

Nguyên nói xong, lẳng lặng vượt qua Thưởng đi ra. Buổi tối đã xuống hẳn. Chàng lên xe. Chàng đoán chừng một giờ nữa, thế nào Châu cũng đến tìm chàng. Tiền làm tiền sẽ làm gì? Nguyên không đoán được. Nhưng chàng nghĩ canh bạc tâm lý vừa diễn ra, phần thắng đã về chàng,

Nguyên thở ra. Lòng chàng nhẹ nhõm như trút được một gánh nặng. Chàng nhấn ga. Chiếc xe phóng đi như một mũi tên. Con đường lượn vòng qua những cánh rừng thông bạt ngàn. Gió thổi thao thao trong những vùng bóng tối rộng

lớn. Nguyên tựa lưng vào thành ghế, ngừng đầu, đón gió đêm rừng núi thổi tràn qua mái tóc. Chàng nghĩ thầm: tạm yên được ít nhất là qua ngày hôm nay. Ý nghĩ này vừa làm chàng yên tâm vừa làm chàng đau đớn. Tình yêu không nhìn thấy tương lai, phương hướng và chân trời. Ngày nào biết ngày đó. Phút nào qua biết phút đó mà thôi.

Tình yêu chỉ như từng hạt ngọc của trời rớt xuống, lượm được hạt nào biết đó là một hạt ngọc của trời. Nguyên lại thở dài, Cảnh ngộ ngang trái, người ta sống với nó và không định đoạt, không làm chủ được. Nguyên có cảm tưởng Châu và chàng thả buông thân thể trên một dòng chảy không nhìn thấy đầu là bến bờ. Rồi muốn ra sao thì ra, đến đâu thì đến. Phó mặc cho những bất ngờ tàn nhẫn do bàn tay định mệnh tạo nên. Người ta có những lúc không làm chủ được đời mình, và đau đớn là những lúc không làm chủ được đời mình là những lúc đáng sống nhất. Những lúc đáng sống nhất lại là những lúc không bao giờ được sống trọn vẹn.

Khi Nguyên ngừng xe lại ở đầu con đường lượn vòng đưa vào căn biệt thự nhỏ bé nằm bên sườn đồi hẻo lánh, đêm đã xuống. Hoàn toàn. Bóng tối đã lan đầy. Nghĩ thế nào Nguyên lại tắt máy, đậu xe ngoài đường lớn. Chàng xuống xe đi bộ. Con đường nhỏ thấp thoáng dưới chân. Con đường này cũng đã trở thành với bao nhiêu hình ảnh, nơi chốn khác, hình ảnh và nơi chốn của kỷ niệm. Lần đầu tiên Châu đến, khi nàng về, chàng đã đưa tiễn nàng trên lối đi này của cỏ, trên lối đi này của đôi lứa. Bây giờ chàng đang muốn đi lại, bằng hồi tưởng, những bước đi bên cạnh người yêu. Đi như đi trong chiêm bao. Đi như đi trên những phím đàn. Đêm thơm hương. Đêm dịu dàng một dòng suối ngọt. Đêm khép vòng tay, đêm nghiêng mái đầu, đêm êm đềm nhịp thở, đêm thư thái dáng điệu, đêm trở thành nơi chốn cho tự tình, đêm hoang đường đẹp, đêm lãng quên đời. Một vài đêm thôi, nhưng mỗi đêm của chúng ta là một đêm ngà ngọc. Đêm của tốt đỉnh hạnh phúc, của tan nát tình yêu, của sự hòa nhập kỳ diệu và sáng láng giữa hai tâm hồn, hai tâm hồn hòa nhập làm một, và đêm che khuất tình yêu

với đời, đêm dựng thành sự cách biệt với chung quanh cho tình yêu tuyệt vọng được gần nhau. Rồi từng đêm ngà ngọc bốc cháy thành từng đêm giông bão. Những giọt nước mắt của Châu. Nàng nhỏ xuống đời từng hàng lệ đẹp, lệ của nàng là mưa tưới thấm xuống hai vùng đất đai hiu quạnh là hồn chàng và hồn nàng trước đó, làm nảy mầm những nụ mới, những hạt mới, lệ của nàng nhỏ xuống cấy những chùm sao lên một vòm trời, ngừng đầu lên, nhìn lên những chùm sao ấy của vòm trời mới ấy, thấy hồn được giải thoát bởi đời đã lãng quên ta. Nguyên tưởng tượng như thấy có Châu đang đi bên cạnh. Nàng luồn cánh tay dài vút của nàng trong tay chàng, tựa thân hình mềm mại và ấm áp vào chàng, lúc đó nàng hoàn toàn là một người đàn bà theo đúng cái ý nghĩ chân thực, và đầm thấm nhất của người đàn bà. Lúc đó nàng là nàng, tận cùng là nàng. Lúc đó nàng là nàng, riêng về chàng, riêng cho chàng, chỉ riêng chàng ở đời, biết được người đàn bà ấy ở Châu, như nàng có một thế giới riêng, một quê hương riêng, riêng chàng dành được điểm phúc viếng thăm và ở lại.

Nguyên chỉ nghĩ được tới đó. Căn nhà đã hiện ra, ánh đèn sáng khung cửa sổ mở rộng, với một bóng người, một bóng người đàn bà, làm cho Nguyên bàng hoàng đứng sững lại.

Chàng khẽ kêu lên một tiếng « Tần » và chạy như bay từ con đường nhỏ đi lên. Tới bậc thềm, Nguyên đứng lại, trong lòng xao xuyến mất hết bình tĩnh. Chàng nhú mào, cố sắp đặt lại một thứ tự bất thần bị xáo trộn trong đầu. Tại sao Tần bất ngờ lên Đà Lạt? Ở Sài Gòn có chuyện gì xảy ra cho mấy đứa con đòi được đi, nhưng chàng đã bắt phải ở lại với Tần? Chàng nhớ đã đánh điện tín cho Tần, báo tin cho Tần biết chàng sắp về. Tại sao Tần còn lên? Hay Tần đã biết chuyện chàng và Châu? Hỏi và Nguyên không tìm được trả lời.

Vuốt mái tóc cổ tìm cho chàng một nét mặt thản nhiên, Nguyên đẩy mạnh cánh cửa bước vào.

Tần ngồi ở đi-văng, giữa hai đứa nhỏ. Tần như đang đợi chờ Nguyên về. Thấy Nguyên, Tần

đây hai đứa nhỏ, đứng lên, hỏi Nguyên bằng một giọng đầy lo lắng:

– Chuyện gì thế anh?

Nguyên ngần người:

– Chuyện gì là chuyện gì?

Đến lượt Tần ngần người, tỏ hết vẻ ngạc nhiên không hiểu được của nàng. Nguyên hỏi:

– Các con vẫn mạnh khỏe cả đấy chứ.

– Vâng. Mạnh khỏe cả. Thăng Tuấn bị cảm qua loa nhưng đã khỏi từ hôm qua...

– Anh vẫn đánh điện tín báo tin một hai ngày nữa anh sẽ về. Em còn lên làm gì?

Tần cau mặt, trợn mắt:

– Ô hay, anh vừa đánh điện gọi em lên có chuyện khẩn cấp mà.

– Chuyện khẩn cấp?

Tần lắc đầu chán nản:

– Thế thì em chịu không thể nào hiểu được nữa. Thế bức điện tín này là của anh đánh cho em hay là của ai đây?

Nguyên đón lấy tấm giấy màu xanh mà có cảm tưởng như chàng đón lấy ở tay Tần một cục lửa hồng. Bức điện tín ký tên chàng. Rõ ràng Nguyên. Rõ ràng, không nhầm lẫn. Nguyên đọc:

« Lên ngay, có chuyện khẩn cấp nguy hiểm đến đời sống của chúng ta. Nguyên. »

Có chuyện khẩn cấp, nguy hiểm đến đời sống của chúng ta? Nguyên đoán ngay được kẻ giả mạo tên chàng gửi bức điện tín cho Tần. Thật khốn nạn và nham hiểm. Trời đang lạnh mà mồ hôi Nguyên toát ra. Chàng vò nát bức điện tín trong tay, đi đi lại lại mấy bước, lãng quên hẳn sự có mặt của Tần. Tiếng Tần, làm Nguyên giật mình:

– Ô hay, anh trả lời em đi chứ.

– Cái gì? Trả lời cái gì?

– Bức điện tín. Có phải anh gửi cho em không?

Nguyên gượng cười. Chàng phải dùng tất cả sức cố gắng phi thường trong chàng lúc đó, để có thể trả lời Tần bằng một giọng vui vẻ:

– Của anh. Anh gửi.

Rồi Nguyên cười lớn, trấn áp xúc động và sự thật bên trong, tiếng cười vỡ trong tâm hồn thành muôn ngàn mảnh nhọn sắc lạnh và rức buốt đau đớn.

– Không anh thì còn ai.

Tần dậm chân:

– Anh úp úp mở mở làm em bức mình. Em đang mệt, nhà đã không có ai. Em không chịu được lạnh mà anh lại đánh điện bắt em lên ngay, thế là nghĩa gì. Chuyện nguy hiểm đến đời sống chúng ta là chuyện gì vậy. Anh nói ngay đi.

Nguyên vòng tay, ôm ngang lưng Tần. Tay chàng hẫng đi vì thân hình Tần gầy gò và cứng nhắc. Trong một cảm giác mà thần trí hỗn loạn không còn quy định được nữa, Nguyên nhớ đến một thân hình khác. Da thịt mềm mại. Đường

nét uyển chuyển. Một thân hình mà vòng tay chàng đã ôm lấy, bao nhiêu lần, một thân hình đã cùng một tình yêu đi thật sâu vào trí nhớ và đời sống tình cảm của chàng, một thân hình mà đã mười hôm nay, lúc nào chàng cũng tưởng như đang ôm trong tay, đang nhìn thấy di động trước mắt trong một di động duyên dáng và thanh thoát. Trái tim Nguyên lại như có một mũi nhọn đâm suốt thấu làm cho nhói buốt. Chàng sống một tâm trạng phản phúc. Chàng đang lừa dối Tần. Cũng lại đang lừa dối Châu. Cũng đang lừa dối chính chàng. Dội đập bàng hoàng vào ý thức Nguyên tất cả sự thật tức cười, phi lý, ngớ ngẩn và xót thương của một tấn kịch mà chàng đang thủ vai chính. Như Châu, chàng chỉ biết yêu. Như Châu, chàng chỉ biết đáp lại tiếng gọi thiết tha mãnh liệt của tâm hồn. Như Châu, chàng không biết đối phó thế nào với một trở lực bất thần xảy đến. Phút này, bức điện tín và sự có mặt của Tần là những trở lực thất thần. Thường khốn nạn thật. Y đã tính đủ hai nước cờ. Làm tiền trước đã. Làm tiền không nổi thì phá vỡ cuộc tình duyên thâm kín bằng cách mượn tên chàng đánh điện thoại gọi Tần lên. Cũng may, Châu không có mặt.

Châu có mặt, cắt nghĩa thế nào ổn thỏa và tự nhiên về sự có mặt ấy. Nguyên hồi hận ban nãy gặp Thuởng không cho y một bài học. Nhưng bây giờ là chuyện quan trọng phải đối phó, là vở kịch phải đóng đến cùng. Nguyên gắng gượng đóng kịch, vừa đóng vừa thâm khinh mình.

– Anh đùa đấy.

– Đùa? Tần mở lớn mắt, ngạc nhiên không tả được. Chưa bao giờ Nguyên đùa kỳ dị và vô lý như thế.

– Đùa mà. Muốn em lên rồi mai chúng mình cùng về, thì đánh điện như thế, trêu em làm hoảng hốt một lần cho vui.

Tần lắc đầu, nhìn Nguyên dăm dăm:

– Anh làm sao ấy.

– Sao đâu. Em không thích đùa thì không bao giờ có chuyện đùa cợt nữa.

– Không phải. Nhưng anh thế nào ấy. Em thấy anh thế nào ấy.

– Xem tướng chồng đẩy ư? Làm sao là thế nào?

– Anh ngỡ ngác, anh mất bình tĩnh. Anh không còn là anh trước khi anh lên đây.

Phải đùa cợt, đánh lảng câu chuyện, mãi mãi rồi Nguyên mới làm cho Tần yên tâm không đả động đến sự vô lý của bức điện tín nữa. Chàng đã hỏi Tần đã ăn cơm chưa, đi đường có mệt mỏi lắm không, ở Sài Gòn đang xảy ra những chuyện gì. Chàng hỏi lung tung đủ mọi thứ chuyện, mà đầu óc chàng thì nghĩ đến một chuyện khác. Lúc nào Nguyên cũng thấp thỏm nhìn ra phía cửa, đợi chờ những tiếng gõ cửa nổi lên, một tiếng đàn bà, thật ấm áp, thật dịu dàng, « Em đây » rồi là Châu lộng lẫy, tươi tắn bước vào. Trời ơi! Châu đến lúc này thì sẽ ra sao? Chàng sẽ phải nói như thế nào. Cũng may, Châu chưa đến. Và Nguyên chột sống với một ước ao đầy mâu thuẫn. Vừa như mong Châu đừng đến, để sự ngang trái khỏi xảy ra. Lại như mong Châu đến, đến ngay bây giờ, để muốn xảy ra điều gì cũng được. Xảy ra chuyện gì càng hay, càng tốt. Chàng và Châu đã

chẳng thậm mong một chuyện gì xảy ra đó ư, chuyện xảy ra như một trận bão tàn phá tan tành quá khứ, xô ngã một khung đời cố định, mở một lối đi, một lối thoát mới mà tự chàng, tự Châu không thực hiện được. Cuối cùng rồi tình yêu ngổ cụt, tình yêu bi thảm và tuyệt vọng không tự định đoạt đã mong mơ hồ vào sự tình cờ. Cuối cùng rồi tình yêu bi thảm và tuyệt vọng chờ đợi náo nùng một cái gì ngoài nó, khách quan, đến giải vây cho nó, chỉ dẫn cho nó, tạo thành cho nó. Cuối cùng rồi tình yêu bi thảm và tuyệt vọng bó tay. Núi kia cao quá chúng ta không lên được. Biển kia lớn quá, chúng ta không vượt được? Hay chỉ tại vì tình yêu chúng ta lý tưởng và trang trọng quá, tình yêu chúng ta không phải là một sự điên cuồng nên chúng ta không phá vỡ được, bởi người ta chỉ phá vỡ được bằng liều lĩnh, bằng đam mê điên cuồng bùng bùng ngọn đỏ? Hay tại vì chúng ta lương tâm quá, sáng suốt quá, nên bao nhiêu vấn đề đã đặt ra. Cái tốt. Cái xấu. Sự đau khổ của người khác. Dư luận. Xã hội. Chắc là như thế. Chỉ có thể là như thế. Muốn yêu phải lao đầu vào. Nhắm mắt lại. Đừng nghĩ. Chúng ta

đang nghĩ, nghĩ nhiều quá, và suy nghĩ chính là cái hỏng, suy nghĩ chính là sự cùng đường, đem tới cái trạng thái hoài nghi phân vân, không chủ định.

« Anh không còn là anh trước khi anh lên đây». Thì ra Tần cũng thấy Nguyên đã thay đổi. Nguyên nghĩ chàng đang đóng kịch thật vụng về. Chàng không biết đóng kịch. Không bao giờ biết đóng kịch.

Nguyên cười xòa:

– Thay đổi? Chuyện đó cố nhiên. Người nào lên Đà Lạt dăm bảy ngày mà không bị cảnh trí, khí hậu và thời tiết vùng Cao Nguyên này làm cho thay đổi ít nhiều. Anh khỏe hẳn ra. Các con cũng thế, em thấy không? Chỉ phải cái tội buồn.

– Anh muốn về?

Nguyên nghĩ đến Châu. Chàng lúng túng:

– Em không thích ở lại một vài ngày?

Tần cau mặt gắt lớn:

– Thích hồi nào. Anh hỏi lần trước làm em bức mình hết sức. Đã bảo không bao giờ em thích lên đây hết. Chỉ tại bức điện tín mà em phải lên. Trời đất lúc nào cũng lạnh lẽo như thế này, em chịu lạnh không quen, làm sao em thích được.

Nguyên dịu dàng:

– Tần mệt lắm không?

– Không. Nhưng em lạnh. Lạnh đến buốt cả óc.

Nguyên kéo tay Tần đứng lên:

– Vào nhà trong đắp chăn nằm nghỉ, sẽ hết lạnh ngay.

Tần đứng lên, uể oải theo Nguyên vào buồng trong.

16.

Không có khung cửa sổ mở rộng, Châu đã chỉ gõ nhẹ một tiếng, không đợi Nguyên lên tiếng và đã mở cửa bước vào. Nhưng khung cửa sổ mở rộng, Châu đã nhìn thấy cái sự thật bàng hoàng bên trong, và cái sự thật bàng hoàng làm cho nàng đứng sững lại chân như chôn chặt xuống đất. Châu sống một cảm giác tê liệt hoàn toàn. Trong người, những mạch máu đều như nhất loạt ngưng chảy và đông đặc lại. Một tiếng nói vang lên trong đầu: Đứng nhìn. Châu cũng nghĩ là nàng không nên nhìn. Nhìn là tò mò. Nhìn là không nên. Chỉ thêm khổ tâm. Chỉ thêm đau đớn. Nhưng nghĩ mà Châu không thể hướng cái nhìn đi chỗ khác. Người đàn bà

trong kia là vợ chàng. Châu nhìn thấy người đàn bà ấy lần đầu. Thế ra người đàn bà trong kia là vợ chàng đó. Người đàn bà ấy có mặt và Châu không còn nữa cái quyền được có mặt. Người đàn bà ấy ở trong căn nhà kia, và Châu mất đi cái quyền được gõ cửa, được bước vào. Nàng bị đẩy ra ngoài. Cái sự thật kia đẩy giấc mộng này đi khỏi, không cho đối diện. Châu đứng lùi ra, sau một gốc cây, nhìn tiếp cảnh tượng đang diễn ra ở bên trong. Điều nàng chú ý theo dõi nhất, cố nhiên vẫn là người vợ. Trong nàng, nổi lên, không tránh được, một so sánh. So sánh giữa nàng và người đàn bà là vợ chàng, so sánh giữa nàng với người đàn bà đã được là người đàn bà ăn đời ở kiếp với chàng, đang chiếm lại cái địa vị, cái chỗ đứng ở trong kia. Châu không muốn có một ý nghĩ xấu. Nhưng nàng không thể không cảm thấy tự hào và kiêu hãnh. Nàng khác thật. Đẹp thật. Hơn thật. Trên mọi phương diện đều hơn. Nhưng hơn để làm gì. Châu hướng được cái nhìn đi chỗ khác rồi. Cảnh tượng trong kia, nàng nhìn đã đủ. Đủ cho nàng thấy rõ một sự thật. Và Châu không có can đảm nhìn thêm nữa. Nàng quay

lưng lại, tựa mình lên một thân cây. Vỏ cây xù xì đâm vào lưng. Nhưng Châu không cảm thấy mấy may đau đớn. Ở Châu lúc này là một trạng thái mâu thuẫn kỳ lạ. Tất cả đều quan trọng. Tình yêu. Đời sống. Sự đau đớn không cùng. Những rung động mãnh liệt. Những giây phút ngà ngọc hiếm quý người ta chỉ được sống một lần trong đời, không bao giờ có điểm phúc được gặp lại một lần thứ hai.

Tình yêu như một thiên đường nâng hồn lên cao vút không gian, cho bắt gặp trăng và sao, tạo thành sự lãng quên và cách biệt với những hệ lụy thường nhật, tình yêu như một phiêu lưu kỳ diệu, con thuyền tình yêu dựng dây gió rộng, chở người trên những mênh mông không bến bờ, tình yêu như một giấc ngủ, người nằm trên một vông hoa, hồn thiếp trong hương chập chờn ảo giác, cái thế giới của tình yêu đó, mơ hồ như chiêm bao, với những thoáng nắng, những thoáng sương, với những tiếng động lạ tai mất hút vào những vùng im lặng đầy, cái thế giới của tình yêu đó, những ngón tay tình yêu rung rung, những ngón tay tình yêu nâng niu, những ngón

tay tình yêu vuốt ve, nơi có những tiếng thầm thì thả vào mái tóc, những nhìn nhau thăm thẳm không cùng, những giọt lệ đọng trên rèm mi long lanh, ở đó tâm hồn được rung động trong những rung động không thể tìm thấy ở một nơi chốn nào khác.

Quan trọng, lớn lao biết là ngần nào. Nhưng thôi rồi, thấy như đều đã chẳng còn gì quan trọng nữa. Nguyên. Nàng. Tình yêu của hai người. Phải chăng đó chỉ là một tấn kịch đã chấm dứt, màn đã buông, và cuộc đời chỉ còn là cái hình ảnh đó của một căn buồng trống trơn và những hàng ghế trống? Phải chăng đó chỉ còn là phiến vỡ vụn không hình thù của một giấc mộng đã tan. Phải chăng đó chỉ còn là sự trở về của xa lạ, của những ngã đường ai cùng đi trên những hướng đi riêng, của những bình thản rồi cuộc bao giờ cũng nhận chìm được những biến động cho dù là ghê gớm nhất?

Châu nhắm mắt lại. Một giọt nước mắt rơi xuống. Nhỏ thêm xuống cho nhau một giọt lệ, một giọt lệ cuối cùng. Cuối cùng tình yêu, chỉ

là một thắng thốt vô ích, một mê đắm không đầu, một tình cờ không nguyên nhân, một vượt thoát nửa chừng, một chuyến đi chẳng thể trở về cũng chẳng thể tới đâu. Không biết. Không biết. Như những phút đầu gặp gỡ mà em còn nhớ tới, như những phút giây cuối cùng mà em biết sắp tới rồi đây, chúng ta cũng không tìm được cách nào để ổn thỏa được với đời lại ổn thỏa được với mình, và chúng ta đành bỏ đi, khi giấc mộng va chạm vào những đường gờ sự thật. Chúng ta tìm kiếm. Tìm kiếm gì? Tình yêu đâu phải là một tìm kiếm. Chúng ta muốn tới một đáp số. Tình yêu đâu phải là một bài toán. Nghĩ là đứng lại. Hỏi là thôi không thể trả lời. Đừng hỏi. Đừng tìm. Đừng ngó chung quanh. Hãy quên đi, như với đời, chúng ta đã chết. Điều đó, chúng ta không làm được. Và cuộc phiêu lưu vậy là đã đưa chúng ta buồn bã trở về.

Châu lặng lẽ đi từng bước trên con đường nhỏ đưa ra khỏi căn biệt thự ở sườn đồi. Mỗi bước đi ở nàng như một rời xa dần dần đời Nguyên, cho đến khi xa hẳn. Hồn Châu là một biển ngậm ngùi. Đài hoa nở đêm nào, đêm nay đài hoa đã

khép lại. Cuối cùng, anh thấy không, anh yêu, anh thấy không như em đã thấy. Tình yêu của chúng ta chỉ là một đam mê vô ích. Thôi, để cho nhau được yên. Để cho nhau được trở lại với dòng đời, gói kín tình yêu như một hương thơm quý phái, cất giấu xuống đáy cùng trái tim, nhận chìm tình yêu vào khuất nẻo tâm tư, cho tình yêu là một hạt lân tinh, mà sự óng ánh chỉ riêng em riêng anh nhìn thấy. Chúng ta chỉ còn cách đó, cách độc nhất cho phép chúng ta yêu nhau, cách độc nhất cho phép chúng ta bảo vệ một tình yêu mà cuộc đời không cho phép. Chúng ta đã nhìn thấy điều đó, phải không anh, là cuối cùng tình yêu kia chỉ còn một quê hương, là nơi chốn không kẻ thứ ba nào xâm phạm tới được không một dấu chân nào khác dấu chân chúng ta đặt tới được, đó là tâm hồn chúng ta, hai tâm hồn chúng ta hợp thành làm một, mà chính ý muốn chúng ta cũng không thể chia lìa, không thể đoạn tuyệt được.

Châu đã ra đến đường lớn. Nàng quay nhìn trở lại. Căn nhà đã khuất lấp hoàn toàn tầm mắt. Chỉ còn là đêm. Chỉ còn là những tiếng thông

reo bát ngát đầy trời. Chỉ còn là cuộc đời không có mặt chúng ta nữa, cuộc đời đó xa lạ một cách khả ố, cuộc đời đó là mệnh mông bóng đêm đối với chúng ta từ đây,

Châu vuốt lại mái tóc. Nàng bước tiếp, thật mau, dưới những hàng thông.

Tiếng gõ cửa vừa nổi lên, Châu đã biết ngay người gõ cửa là Nguyên. Chàng đã tới.

Châu lạ lùng với chính nàng. Nàng không thể nào hiểu được nàng nữa, khi thốt nhiên, không biết bởi đâu, nàng chợt tạo được cho nàng được một thái độ êm ả như không, như tiếng gõ cửa không hề làm nàng xúc động. Nhưng chính phút giây này nàng cảm thấy, thật rõ ràng là đời nàng đã chết. Trong nỗi chết này, Châu bước xuống giường. Đi ra. Và mở cửa.

– Châu! Châu! Nguyên gọi lớn.

– Em đây.

Cửa mở, Nguyên bước vào. Chàng nhìn thẳng vào mặt Châu và vói tay về phía sau, đóng sập cánh cửa lại.

– Em đang làm gì thế?

Đau xót đứt ruột trong lòng, Châu làm bộ ngái ngủ:

– Em đang ngủ.

Nàng cau mặt, và không hiểu sao nàng cau mặt được:

– Anh làm gì mà ồn ào thế. Phá giấc ngủ của em.

Nguyên giậm chân:

– Có những điều quan trọng gấp nghìn lần giấc ngủ. Anh đến vì một chuyện quan trọng và bất thường đã xảy ra.

Châu cười, không hiểu sao nàng cười được:

– Anh hay làm to chuyện. Về đi. Mai cho em biết. Bây giờ để cho em ngủ.

Nguyên sững người. Chàng nhìn Châu thật lâu, như muốn tìm đọc những ý nghĩ ẩn giấu trong đầu nàng. Chàng hỏi, mỗi chữ treo căng trên một chờ đợi lo lắng:

– Muốn hỏi em một điều.

Châu bật đèn, thư thái chỉ ghế cho Nguyên ngồi xuống.

– Gì thế anh?

– Ban nãy em có đến nhà anh không?

Châu muốn nói có. Nàng muốn nói: « Em đã nhìn thấy vợ anh, em đứng ở ngoài bóng tối, sau một gốc cây, em đã nhìn thấy hết ». Nói và nàng muốn nói như thế rồi ôm lấy chàng, ngã vào chàng, và khóc. Nhưng nàng đã lắc đầu, thản nhiên nói, trái tim vỡ tan từng mảnh:

– Không. Em định đến. Rồi mệt quá, lại ngủ thiếp đi mất.

Nguyên thở ra:

– Anh cứ nghĩ là em... đã đến.

Nguyên như trút được một gánh nặng lo âu trong lòng.

Chàng xoay người, cho đối diện với Châu. Chàng nắm chặt lấy hai bàn tay nàng, đưa lên miệng hôn. Chàng hôn, mắt nhắm lại. Châu nhìn người yêu và nàng muốn òa khóc. Nhưng nàng ngồi yên. Nguyên ngửng lên. Chàng cắn môi ngậm nghĩ. Sau cùng chàng nói:

– Năm phút nữa anh sẽ về để cho em ngủ. Anh muốn dặn em, dặn cho em nhớ mãi điều này.

Châu gỡ tay, vuốt lại tóc, mỉm cười. Nàng vẫn không thể hiểu tại sao nàng có thể mỉm cười được.

– Anh làm gì mà nghiêm trang thế.

– Mấy lời anh dặn em cực kỳ quan trọng. Em nhớ đừng quên. Như thế này: Anh không

biết những chuyện gì sẽ xảy ra cho chúng ta, anh không thể biết được, làm sao chúng ta biết được, nhưng anh muốn em nhớ mãi, anh muốn nói không cho anh mà cho chung cả hai chúng ta là dù thế nào, bất cứ trong trường hợp nào, không bao giờ chúng ta thay đổi.

Châu ngồi gẩn lại. Cánh tay nàng vòng lấy lưng Nguyên bằng một cử chỉ vợ chồng thân mật. Những giây phút cuối cùng càng trở thành những giây phút ngàn đời quý báu. Nàng nhìn Nguyên đọc thấu linh hồn mình, đọc thấu linh hồn chàng. Cái gì làm cho chúng ta không sống được với nhau, làm cho tình yêu tan vỡ, giấc mộng chấm dứt, phiêu lưu trở về, khép cửa thiên đường? Xã hội, dư luận, dĩ vãng chúng ta hay là chính tình yêu chúng ta bởi quá đẹp, nên đẹp như một ảo tưởng, và ảo tưởng ấy không thể bao giờ trở thành sự thực? Dặn nhau. Việc gì phải dặn. Quên được nhau ư? Chúng mình chỉ mong cho nhau như thế. Cho mỗi người, ở từng phía một trở lại được với khối thịt xương thấp nặng của con người tục lụy hàng ngày. Mong quên được nhau, đó là sự thủy chung cuối cùng, ý muốn tốt

đẹp cuối cùng có được với nhau đấy. Lòng Châu đột nhiên lại thấy mềm yếu lạ thường. Người ta chỉ sống có một lần, yêu có một bận, khóc với một người. Phút này nàng muốn cất tiếng nói: « Anh hãy đưa em đi thật xa ». Đi thật xa khỏi những cặp mắt thù ghét của người đời. Nàng nhớ Nguyên cũng đã từng bao lần mơ tưởng một chuyến đi như thế. Nói với nàng, cùng với nàng tưởng tượng ra những chặng đường kỳ thú của chuyến đi này. Châu chợt hỏi:

- Chúng mình khởi hành từ đâu anh?
- Từ trong lòng cuộc đời cũ.

Mơ màng, Châu nói:

– Một bến tàu. Một bến tàu có nước vỗ vào những kè đá róc rách. Một con tàu đã kéo neo, dập dềnh trên mặt sóng. Một bến tàu ướt sương, hư ảo như cái bến tàu em đã xem trong phim *Toute la ville danse*. Anh có coi phim đó?

Nguyên cười, gật đầu:

- Cánh rừng Vienne buổi sáng chim hót. Con

sông Danube với những con sóng chảy như từng đợt thời gian trôi. Anh có xem. Anh cũng thích cái mù sương của những bến tàu. Em không thích khởi hành từ một sân ga sao? Sân ga cũng là nơi khởi đầu một chuyến đi đầy thơ mộng.

– Thích chứ. Sân ga. Bến tàu. Một ước muốn thoát ly. Một ước muốn khởi hành.

Nguyên cười hỏi đùa nàng: « Làm va-li chưa? » Nàng đã cười, nói đùa đáp lại: « Rồi ». Nhưng rồi chàng nói: « Đi tay không, hành lý là tình yêu ». Và nàng đã gật đầu sung sướng. Nàng cũng bằng lòng như thế, đi tay không, bỏ lại đời, chôn chết dĩ vãng, hành lý là tình yêu. Chuyến đi bằng tưởng tượng, vậy mà nhớ lại, còn muốn chảy nước mắt, còn nhìn thấy nó rõ ràng như sự thật. Hai người buổi sớm kia bước lên một toa tàu. Chọn một chỗ ngồi vắng khuất, có một khung kính cho nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài. Giã từ nhé, thành phố phiền muộn. Chia tay nhé, với cái về trước không có chúng tôi. Chúng tôi lên đường đây, tìm đến cái về sau, có mặt chúng tôi, có chúng tôi với nhau, đời đời, mãi mãi. Châu

ngồi, thu nhỏ lại. Cánh tay chàng che chở. « Đi nhé » chàng hỏi. Nàng mỉm cười gật đầu, khép tròng mắt lại, đặt mái tóc vào khoảng trũng trên vai chàng, nắm lấy tay chàng, thật chặt. Trong mơ hồ dịu dàng, cảm thấy miệng chàng hôn nhẹ lên mái tóc, ở đó tỏa ra mùi hương nàng biết chàng yêu thích hơn mọi thứ hương thơm, rồi bánh chuyển từ từ, còi hú ngân vang, sân ga bỏ lại, tàu lên đường. Không còn gì, bỏ lại, tình yêu đi, đời ở trên toa tàu lên đường. Nàng nằm gọn trong ấm áp bình yên, chúng ta không bao giờ xa nhau một phút, nàng nghe thấy đời nàng có hạnh phúc, có lẽ phải, có lẽ sống, nàng sung sướng, và con tàu chở tình yêu đi và thế là con tàu đã lên đường. Rồi Châu ngủ thiếp đi. Khi tỉnh dậy, con tàu đã đi thật xa khỏi những bến bờ đời cũ. Nàng sẽ tỉnh dậy, vẫn trong cánh tay chàng giữ chặt. Nàng sẽ tựa mình, như một đứa trẻ thơ vừa chột thức, và lúc mọi ám ảnh không còn nữa chỉ còn là trong suốt, tràn đầy, mênh mênh một cảm giác thiên đường. Con tàu cử đi. Con tàu như một thế giới. Ngừng lại một ga nhỏ. Bánh xe lại lăn. Tàu lại tàu đi. Ngừng lại một ga lớn. Còi hú vang, hạnh

phúc lại lặn theo tàu lặn mãi mãi. Trạm đỗ nào, Nguyên và nàng cũng xuống một chút. Đi trên những bờ cỏ. Vào trong ga. Mỉm cười với những người lạ mặt, ngồi với nhau ở một bàn ăn trong một quán nhỏ ở dọc đường. Rồi trở về toa, lại ném mình vào chuyến đi đẹp từng chặng đường thần thoại. Đã mơ với nhau như thế. Chuyến đi chẳng bao giờ. Sửa soạn hành lý chưa. Đã. Nói đùa và hỏi đùa bao nhiêu lượt. Nhưng rồi không có chuyến tàu nào tới, không có sân ga nào đậu. Tình yêu vẫn ở đó. Tình yêu vẫn ở lại.

Châu đang nhớ lại một chuyến đi mộng tưởng không thành. Lòng nàng thất bại, chảy máu. Nàng biết Nguyên cũng thế. Bây giờ là ra khỏi đời nhau. Châu dụi dụi đầu vào cánh tay Nguyên:

- Em nhớ chứ. Anh tưởng em không nhớ sao.
- Sự lãng quên lạnh buốt.
- Em biết. Và em cũng sợ sự lãng quên lạnh buốt.

Thôi không được, kéo dài sự gần nhau, nàng sẽ mất can đảm, nàng sẽ không tự lừa dối được nữa, đâu sẽ lại vào đấy, chỉ còn yêu nhau. Châu đẩy nhẹ Nguyên ra đứng lên. Nàng nghĩ nàng vừa thực hiện được một cố gắng phi thường.

– Mai anh làm gì?

Châu hỏi, trái tim như treo hẫng, chờ Nguyên trả lời. Nguyên ngập ngừng mất một giây:

– Không, anh không bận gì ngày mai. Sao?

Châu gắng gượng mỉm cười:

– Em hỏi. Chẳng sao hết.

Làm bộ mệt mỏi, Châu che miệng giả vờ ngáp:

– Em buồn ngủ?

– Buổi trưa em chẳng ngủ được chút nào.

Nguyên bắn khoả:

– Vô ý đến như anh là cùng. Thôi, anh về. Để cho em ngủ.

Giữ nhau ở lại? Nhưng giữ lại để làm gì? Giữ nhau ở lại được bao lâu? Lát nữa, chàng vẫn phải đi lại con đường đưa chàng trở về với cuộc đời cũ, ở đó có những người khác, có tất cả những người khác, nhưng không bao giờ có thể có nàng được. Hãy chia tay nhau ở lúc còn có thể chia tay, còn có đủ can đảm chia tay, như thế là sống cho tình yêu, như thế là sống cho người yêu của mình, như thế là biết giữ cho tình yêu mãi mãi là một tuyệt vời cao đẹp. Lặng người đi. Thôi đã chết trong lòng. Châu theo Nguyên đứng lên. « Ôm lấy em đi anh! Thật chặt ». Châu thì thầm nói nhỏ. Nguyên giữ thân hình Châu trong tay chàng, có linh cảm chua xót đây là lần cuối cùng. Đứng với nhau trong căn phòng đóng kín ầm ập, mà như đứng với nhau giữa một cánh đồng mùa xuân mênh mông, đêm tối dầy đặc, gió thổi trùng trùng, gió thổi trùng trùng trong những khoảng không gian trống trải không bờ. Da thịt mềm mại. Mùi tóc thơm ắp. Chẳng bao giờ nữa, mái tóc vùi đầu vào, nhắm mắt lại ngửi tất cả những hương thơm tinh khiết của một mùa thu trời đất, hương của nắng thu nấu chín, hương của

lúa vàng bốc lên trong hương nắng mùa thu ngây ngất say. Chẳng bao giờ nữa, những gót chân son hồng, tà áo múa bay, những ngón tay mềm thon dáng liễu, ánh mắt em nhìn hiền hậu, nụ cười dịu dàng, lời em ngọt ngào, những cử chỉ đàn bà mà cũng thật thơ ngây, thật bình thường mà vô ngần đài các. Rồi trí nhớ sẽ đẩy chặt hình bóng và kỷ niệm. Nhưng kỷ niệm dùng làm gì và người ta không thể sống được với hình với bóng,

Châu thở dài, lại đẩy nhẹ Nguyên ra. Không khí buồn thảm như sắp tan thành lệ. Nguyên thấy cần phải nói đùa, cho vui lại một chút trước khi về. Chàng cười:

– Đuổi anh?

Châu cúi đầu không nhìn lên. Nàng gật, giọng nàng thật nhỏ:

– Đuổi anh đấy. Anh về đi.

– Sáng nay em muốn chúng mình gặp nhau giờ nào?

– Giờ nào cũng được.

– Anh sẽ đến sớm. Phá em không cho em ngủ.

Châu lễ phép:

– Vâng ạ!

Nguyên nắm chặt lấy tay Châu. Hai người nhìn nhau, yên lặng giây lâu. Nguyên trở gót đi nhanh ra cửa. Nguyên ra đến cửa thì Châu gọi « anh » và nàng chạy theo ra. Gần như Châu lao vào Nguyên, ngã vào chàng. Nguyên bàng hoàng:

– Em làm sao thế?

– Không, em không làm sao hết. Em không làm sao hết. Anh về đi, anh về đi.

Cánh cửa đóng lại. Tiếng chân Nguyên xa dần ngoài hành lang. Châu ngã quỵ vào thành cửa. Mắt nàng hoa lên.

Người ta bảo đêm, cái thế giới của bóng tối, cũng là cái thế giới của ánh sáng. Đêm đem lại sự yên tĩnh cho tạo vật và sự lắng đọng cho tâm hồn. Bao nhiêu cái người ta bảo, Nguyên thấy

đều sai lạc sự thật. Riêng cái người ta bảo này về đêm, Nguyên thấy đúng, đúng lạ thường. Trong đêm, cuộc đời phôi hà thấp nặng chung quanh không còn nữa. Những hình đời nhòa nhạt. Những tảng đời tan biến. Những chuyện đời đều đã theo bóng tối, mà tan vào hư vô. Đêm là của tình cảm và ý nghĩ. Đêm thấp sáng ngọn đèn ý thức trong cô đơn lớn và đầy. Và, căn phòng tâm thức bên trong của Nguyên đêm này, đã được cái ánh sáng riêng biệt của đêm làm sáng tỏ.

Nguyên không biết lúc này là mấy giờ, và đêm đang đi trên đoạn đường nào của nó. Đã khuya lắm. Có lẽ. Đã là giờ đầm đầm sương đêm một biển biếc xanh chập chờn trên mênh mông những thảm cỏ rừng. Có lẽ. Đã nhạt nhạt trời cao thăm thăm, lung linh giờ sao sắp rụng. Có lẽ. Chàng nghe đêm, trên đầu. Tiếng thông rì rào, tưởng tượng được ra, bằng âm thanh rữ rượi, muôn ngàn cành thông đang làm thành những cánh tay của gió, muôn ngàn cành thông như muôn ngàn cánh tay chơi với gió cao, bằng tiếng than van không cùng bất tuyệt, ném lời kêu gọi thống thiết lên thăm thăm không gian không

bao giờ đáp lại. Nhiều âm thanh khác, thân mật hơn. Như những tiếng nhủ thầm. Nhủ thầm với Nguyên. Rằng anh hãy sống đời anh. Hãy sống đời anh, vì đời anh là của anh, nó là một điểm phúc hay là một bất hạnh cũng thế mà thôi, anh phải tự anh sống lấy, không kẻ nào sống giùm sống hộ. Rằng mùa xuân của tâm hồn chỉ nở hoa có một lần, và mùa xuân tâm hồn đi qua một lần, không bao giờ trở lại. Hãy tháo gỡ tấm mặt nạ, đẩy dạt cái bình phong, tuyên chiến với sự giả dối. Hãy mở toang mọi cửa hồn, làm mới những bước chân anh, chạy ra ngoài kia, lăn vào ngàh cánh tay của bãi cỏ mùa xuân ghì chặt. Với sự thật, hãy đối diện, đừng ngoảnh mặt. Với cái không thể tránh được, với cái muôn thuở một lần, với cái kỳ diệu không giải thích, cái bất ngờ không định trước, hãy đương đầu và nhận lấy, đó là gai lửa, là gió bão sẽ làm tan tành, làm đảo lộn đời anh. Đêm bảo Nguyên bằng im lặng lớn và đầy, đêm bảo Nguyên bằng những tiếng thông reo trên đầu không dứt. Anh thấy không, đừng trả lời không, anh thấy rồi đó, trăm đường suy nghĩ, trăm lối dẫn đo, trăm phương cân nhắc,

muốn hưởng tới hưởng nào cũng là vô ích hết, linh hồn anh và thể xác anh đã chọn, đã ở với tình yêu.

Càng nghĩ, Nguyên càng thấy đầu óc sáng láng. Lần đầu tiên, tâm hồn và lý trí Nguyên gặp được nhau trong một thỏa thuận hoàn toàn. Chàng nghiêng nhẹ mình, nhìn sang. Tần ngủ, tiếng thở đều đều. Rồi Tần sẽ sống cuộc đời của Tần, một cuộc đời mới. Với một người khác. Sóng gió không dành cho riêng ai. Sóng gió lần lượt đến với tất cả những đời người. Đó là một định luật hằng cửu của kiếp này, không ai có thể tránh được. Nơi nào không có tình yêu, nơi đó không còn đời sống, rồi Tần sẽ hiểu như thế, và sẽ không thù oán, Tần cũng sẽ khởi được một khởi hành mới cho đời nàng có thể trong những điều kiện bi thảm, nhưng đời Tần như vậy cũng mới có ý nghĩa hơn. Vấn đề quan trọng hàng đầu của từng người là đi tìm – không phải là hạnh phúc, chưa chắc đã là hạnh phúc, có thể không bao giờ là hạnh phúc – cho những ngày tháng nhân gian một ý nghĩa nào đó, trước khi nằm xuống, buông tay, vĩnh viễn tan nhòa vào tịch mịch. Đêm

nay, Nguyên muốn kiểm điểm lại, một lần cuối cùng. Cho sự thật được hoàn toàn sáng tỏ. Cho không còn một thoáng phân vân, một điểm ngờ vực. Không, cuộc hôn nhân xưa kia giữa Tần và chàng, không hề là cuộc hôn nhân được có bởi tình yêu. Đến với nhau như thế là đến với nhau bằng một lỗ lăm ngu xuẩn. Đến với nhau như thế là đẩy nhau cùng ngã xuống một vực thẳm lưu đày. Chưa bao giờ Nguyên nói với Tần được một lần? « Anh yêu em! » Ngược lại, Tần cũng vậy. Cuộc chung sống, lạnh và buồn. Cuộc chung sống không có ánh sáng, thiếu vắng tiếng cười, chỉ là kết quả cuộc hòa nhập của hai dòng chảy cùng đưa nhau đến một ao tù đời kiếp.

Đêm nay, Tần nằm đây, ngay bên cạnh, chung chăn, chung gối mà giữa chàng và Tần, sự cách biệt đã không thể nào cách biệt hơn. Một người lạ bên cạnh một người. Điều làm cho Nguyên bận tâm là chàng sẽ nói cho Tần biết như thế nào đây. Nói thế nào cho Tần chịu nghe, chịu hiểu. Sao một chuyện nào đó, một chuyện mà có chàng và Châu đều thầm kín ước mong chưa xảy ra, giúp cho những người yêu nhau tìm được cho tình

yêu một lối thoát ly và thành tựu thỏa đáng lại chưa xảy ra? Nguyên nghĩ lại và chợt thấy hối hận. Tên làm tiền khốn nạn ấy, sao chàng không để mặc nó. Đừng làm cho nó khiếp hãi, cho nó viết thư nói hết chuyện chàng và Châu cho Tần hay, cho nó tự do gặp Tần, làm giúp cho chàng cái việc phải làm, nói thay cho chàng những điều chàng phải nói. Hối đã muộn. Bây giờ phải nghĩ cách khác. Thế nào cũng phải tìm ra cách khác. Một cơ hội sẽ đến. Không đến thì sẽ phải tự mình tạo ra cơ hội. Phải can đảm nắm giữ lấy cái thế chủ động cho đời mình.

Nguyên rón rén đứng lên. Chàng ra cửa sổ, mở ra, nhìn ra ngoài trời. Trời đêm Đà Lạt hiền hòa trong bầu không khí lạnh buốt đã mười hôm trở thành quen thuộc với Nguyên như một người bạn. Sườn đồi thoai thoải trong bóng đêm mờ nhạt. Nguyên hướng tầm mắt theo, tưởng tượng được ra mặt hồ im lạnh ở dưới kia. Nguyên nhớ lại buổi sáng, buổi sáng đầu tiên thức dậy dưới vòm trời Đà Lạt, chàng đã từ trên đồi đi xuống bờ hồ, nằm trên thảm cỏ, trong nắng, trước cảnh thơ mộng của mặt hồ bao la một màu xanh biếc

ngon mắt. Sáng hôm đó, Châu chưa có, Châu còn ở đâu đâu, đời chàng chưa có Châu, Châu chưa đi vào cuộc đời chàng. Sáng hôm đó, hồn chàng nhẹ, lòng chàng vui, bây giờ lòng chàng nát tan trong những nỗi ưu tư to lớn. Nhưng Nguyên bằng lòng đánh đổi, không mảy may ân hận. Nỗi vui nhỏ kia xin được đổi lấy nỗi buồn lớn lao vô tận này. Sự thật tầm thường kia, xin bằng lòng đổi lấy sự thật khác thường này. Tôi của quá khứ, yên ổn xuôi theo dòng năm tháng, xin bằng lòng hóa thân thành cái tôi mới, đầy xao xuyến của bây giờ, cái tôi đó đang từ hoang mang đêm tối, tìm kiếm cho tâm hồn mình một chân trời, ở đó, là nơi sẽ có cuộc khởi hành của tôi cùng với tình yêu.

Nguyên đi qua buồng ngủ, sang phòng bên. Chàng rón rén bước vào. Tuổi ấu thơ ở đây, với những giấc ngủ thiên thần trong suốt. Nguyên lại bên thành giường cúi xuống, vén mùng, nhìn vào. Lạ thay, giữa lúc chàng quyết định tạo dựng cho chàng một cuộc đời mới, làm một việc trái với bốn phận làm cha, chàng lại cảm thấy chàng thương yêu đàn con hơn bao giờ, và sự thương

yêu ấy, chua xót, buồn rầu, mới thật là đậm đà ý nghĩa. Đàn con chàng đang ngủ say. Phút này, thành thực là Nguyên không thấy lo lắng cho tương lai chút nào. Những đứa con nhỏ, khi lớn lên, vào đời, cũng sẽ như chàng đêm nay, cũng sẽ sống tận cùng và chân thực cuộc đời của chúng. Người lớn lo cho tương lai trẻ nhỏ, lo cho cái hành lý tinh thần trao đứa nhỏ khi lớn lên mở lối vào đời, Nguyên nghĩ, hành lý tinh thần ấy, chàng sẽ sửa soạn được chu đáo cho con. Bằng tự chàng phải sống thật, không che đậy, không giả dối.

Tình thương con đặt dào trong lòng. Nguyên cúi xuống đắp lại chăn, xếp lại gối cho bấy trẻ nhỏ. Rồi Nguyên ngồi xuống. Chàng ngồi xuống bên thành giường những đứa con chàng, chàng mở lớn đôi mắt tỉnh táo, và chàng chờ cho đêm dài qua đi, cho buổi sáng tới.

Chờ sáng. Nguyên đang chờ sáng. Chờ buổi sáng mới sau bao nhiêu năm của một đời sống thiếu vắng tình yêu, bây giờ nhìn trở lại, chỉ là một đêm dài mịt mùng. Chờ sáng. Nguyên đang chờ

sáng. Để lại khởi đi cho chàng một hành trình đến một chân trời ở đó, lần này, chắc chắn chàng sẽ được gặp thế nào là cái khuôn mặt đích thực của hạnh phúc. Chờ sáng. Trong đêm cô đơn không cùng. Nguyên nhìn thấy rõ chàng, chàng ngồi đó, như một pho tượng, ý thức sáng suốt và tỉnh táo lạ thường, chàng biết chàng muốn gì, chàng phải làm gì, cho một đời người xứng đáng với ý nghĩa một đời người, cho một đời người không phải chỉ là hình bóng lướt qua nền thời gian không một tiếng vang. « Rồi kẻ trước người sau, ai cũng chỉ được sống một lần ». Hãy sống cho tâm hồn mình. Ý nghĩ này thốt làm cho Nguyên nhớ lại một người bạn cũ. Tên y là Văn. Hai người ngày xưa cùng học với nhau một lớp. Hồi đó Văn đã tạo được cho Văn một thái độ sống, với những nguyên tắc sống riêng biệt của Văn. Hồi đó con người mơ mộng ở Nguyên và con người đã biết mình muốn gì và lao mình vào sự thực hiện những điều mình mong muốn ở Văn, là hai thái cực. Ra trường, chia tay nhau, mỗi người một ngả đời. Cách đây mấy tháng, chàng tình cờ gặp lại Văn. Hai người mừng rỡ bắt tay nhau, hỏi

thăm nhau về tất cả những chuyện xảy ra trong đời nhau của những tháng năm không gặp. Đếm lại tuổi nhau, đôi bạn cùng cười lớn, cùng nói rằng thời gian đi, thời gian không dừng lại, thời gian như dòng nước qua cầu, thấm thoát thế mà hai chàng thanh niên thuở nào đến nay đã đứng tuổi, đã đi qua nhiều chặng đường, đã một phần đời bỏ lại.

Văn vỗ vai Nguyên:

– Mong còn được sống bao nhiêu năm nữa?

Nguyên cười, nói đùa:

– Một trăm năm.

Văn nghiêm mặt:

– Bậy. Sống một trăm năm làm sao được. Và cần gì sống thêm một trăm năm. Tôi chỉ mong sống thêm mười năm nữa.

– Mười năm? Ít quá, Nguyên nói.

– Mười năm là đủ. Văn trả lời. Ăn thua là sống như thế nào cho mười năm là một khoảng

thời gian xứng đáng được gọi là khoảng thời gian của đời sống. Mười năm đầy ắp hơn một trăm năm anh chẳng có gì.

– Thà một phút huy hoàng rồi chợt tối?

Văn cười ngất, đọc tiếp theo:

– Còn hơn buồn le lói suốt trăm năm. Anh cũng biết là như thế?

Sau đó, Văn hỏi Nguyên đi đâu. Nguyên trả lời chàng không có việc gì bận. Văn liền đề nghị hai người đi ăn cơm tiệm, nói lại cùng nhau ít nhiều kỷ niệm ngày xưa, những kỷ niệm tuổi vàng. Nguyên đồng ý liền.

– Nhưng trước hết, tôi phải vào bệnh viện thăm một người bạn đau. Anh đi cùng với tôi được không?

Nguyên gật đầu, đi theo Văn qua cánh cổng sắt uy nghi của khu vực bệnh viện bát ngát dựng trên một sườn đồi thoải thoải. Hôm đó là buổi chiều. Bệnh viện nằm dưới những hàng cây xanh với những chùm lá lay động theo gió chiều thổi

nhẹ. Những con đường sạch sẽ, thấp thoáng bóng dáng những người áo trắng. Người bạn của Văn nằm ở một căn buồng cuối dãy. Đến đó, phải đi hết một hành lang dài thẳm. Bao nhiêu năm, không đặt chân vào cái thế giới của những người đau, Nguyên đi trên hành lang bệnh viện, nhìn vào những căn buồng bệnh nhân, chợt thấy chàng lạc giữa một thế giới xa lạ, khác biệt hoàn toàn với cái thế giới bên ngoài. Ở đây, người ta nằm. Tất cả mọi người đều nằm. Bất động và lặng lẽ. Những cặp mắt lạc thần, nhìn trân trân, không ngạc nhiên, không rung động. Những tay chân duỗi dài trên mặt đệm trắng muốt. Mùi thuốc và mùi bông băng phảng phất trong không khí. Những người bệnh nằm đó, nhìn ra, như chờ đợi một cái gì. Một cái gì đang đến, rất chậm chạp, rất từ từ, nhưng đang đến, không tránh được, như định mệnh, như sự thực cuối cùng. Cái chết đó. Nguyên lặng người đi. Mọi người nằm kia đang mở lớn những cặp mắt không còn lửa hồng đời sống, đón chờ cái chết đến, cái chết đưa nhẹ bàn tay vuốt những cặp mắt đợi chờ kia cho khép lại, rồi là chuyển đi lạnh lùng về thế giới bên kia.

Thăm người bạn xong, Văn kéo tay Nguyên, và đôi bạn đi trở lại, con đường cũ, đưa ra cổng bệnh viện. Nắng chiều thoi thóp. Không khí lắng đọng. Gió thổi nhẹ trên những đỉnh cây. Nguyên sống một cảm giác thoát tục. Văn nói:

– Anh có nhìn rõ người bạn tôi không?

– Thấy.

– Thấy y như thế nào?

– Như tất cả những bệnh nhân cùng phòng. Như tất cả những con bệnh của bệnh viện này.

– Nghĩa là...

– Bất động. Xa lạ. Như đang triền miên trong một dòng suy tưởng không bao giờ chấm dứt.

– Thật là một thay đổi lạ lùng. Văn nói. Chỉ một tuần lễ trước đây thôi, người bạn tôi còn là một đời sống tráng kiện, đầy ắp sinh lực. Y làm việc như tôi chưa từng thấy ai làm việc ghé gớm như thế. Từ sáng đến tối. Không một phút nào ngừng nghỉ. Y không biết đến sự nghỉ ngơi

bao giờ hết. Ăn khỏe. Uống khỏe. Nói khỏe. Cái gì cũng khỏe. Vậy mà bệnh tật đến, và chỉ cần khoảng thời gian ngắn ngủi là một tuần lễ, bệnh tật tàn phá đã biến y thành một người khác. Y nằm đó, như một thân cây héo rũ chờ chết, y luôn miệng nói đến cái chết. Y sợ chết đến có thể phát khóc lên.

– Kể cũng tội. Nếu bạn anh biết rồi ai cũng phải chết một lần.

– Tất cả vấn đề là ở đó. Cho nên, anh Nguyên biết không, Văn nói, và chỉ tay về phía sau khi hai người đã ra tới hè đường ngoài bệnh viện, năm nào tôi cũng vào nhà thương thăm những người đau một vài lần. Cũng như năm nào tôi cũng vào nghĩa trang thăm những người chết một vài lần. Những lần thăm viếng như thế có tác dụng tốt lắm cho tâm hồn mình, làm đổi thay được những quan niệm sai lầm của mình về đời sống.

– Tác dụng tốt?

– Anh không thấy như thế nào sao? Nhìn thấy cái chết, cái chặng đường cuối cùng ai ai cũng

phải tới và phải gặp mình sẽ nhìn ngắm cuộc đời một cách thanh thản hơn. Coi đời nhẹ hơn. Những thất bại cũng không làm mình đau đớn và khổ sở quá lắm. Ai cũng chết, cũng một lần phải chết. Đừng quên điều đó, và như vậy chính cái chết chưa tới sẽ chiếu soi một ánh sáng dẫn đường cho chúng ta tìm được một lẽ phải nào đó cho đời mình. Nếu không, không bao giờ chúng ta tìm được sự an ủi cần thiết. Nghĩ đến cái chết, biết nhìn nhận nó như một sự thật là nhìn thấy suốt được hai khía cạnh tạo thành thân phận và định mệnh của mình.

Đôi bạn yên lặng đi trên lẽ đường, lẽ đường của cuộc sống ồn ào tục lụy gặp lại, lẽ đường của cuộc sống lấm lút cát bụi, ở đó, rất nhiều người sống như hình bóng, rất nhiều người sống với những khoảng trống tâm hồn không bao giờ lấp đầy, rất nhiều người sống suốt một kiếp người vô nghĩa, vì không bao giờ gặp được tình yêu. Chia tay nhau. Và Nguyên quên đi. Nhớ lại những lời nói của Văn, đêm nay ngồi chờ sáng, Nguyên mới thấy là những lời đơn giản mà chứa đầy ý nghĩa. Bệnh viện buồn. Nghĩa trang lạnh. Người ta,

ai cũng chỉ một lần được sống, người ta ai cũng một lần phải chết. Thà một phút huy hoàng rồi chợt tối, còn hơn... Phút huy hoàng sẽ đến với Nguyên. Bằng Châu, bằng tình yêu mà hai người đến nửa chừng đời mới gặp. Hãy chạy ra những cánh đồng cỏ mùa xuân. Hạnh phúc gõ cửa. Hãy mở cửa đón vào hạnh phúc.

Qua ý nghĩ rục rĩ này, Nguyên có cảm tưởng đêm đang lùi dần. Và đêm lùi tới đâu, tâm hồn chàng sáng lên tới đó.

17.

Nguyên chờ sáng và chung quanh Nguyên đêm bướng bỉnh kéo dài rồi đêm cũng chịu thua người rút lui đi những tầng bóng đen thù nghịch. Thật xa nơi mặt hồ dưới thấp, một vài tiếng động mơ hồ vang lên. Nguyên nhìn những vì sao trời đang tàn, tưởng như sao rụng xuống hồ lạnh, gây thành những tiếng động xa xôi mơ hồ ấy. Những hình cây nổi dần trong ban mai dấy lên, phảng phất, như một niềm ngờ vực. Ngày bước đi những dấu chân ánh sáng thăm dò thú nhất. Trên những ngọn cỏ đồi ướt đầm sương. Giữa những thân cây rừng ngái

ngủ. Nguyên mở cửa đi ra, đứng trên thềm, nhìn trời. Trời vén mở từ từ những hàng mi bóng tối, trời là một sân khấu lớn, ngày là một tiền trường, vở kịch của đời sửa soạn ra mắt. Tôi sẽ đóng vai chính trong vở kịch mới là cuộc đời tôi đối chiều từ một hướng gió tình cảm. Tôi thừa sức sống, đủ sức mạnh đương đầu, đủ khả năng thực hiện vai trò quan trọng nhất của định mệnh. Tôi bắt đầu đây, và Nguyên bất giác bước tự thềm cao bước xuống như đích thực chàng vừa khởi cho chàng một cuộc hành trình. Không khí ban mai chảy vào Nguyên như một dòng suối. Da trời trong vắt, không màu, trong khoảnh khắc, rồi ửng lên một màu hồng phơn phớt. Chúng mình sẽ thu xếp cho nhau một phần đời còn lại dành hết cho tình yêu. Một phần đời cách biệt khuất lánh, như một thiên đường đóng kín. Chúng ta ung dung dắt tay nhau bước đi, xa dần những cặp mắt thù ghét của người đời. Hai câu hát của cuốn phim tình diễm lệ Ramona trở lại trong trí nhớ. Nguyên hát nho nhỏ hai câu hát ấy, nhiều lần. Và lời chàng hát như đang tìm đường trên cỏ đồi, qua muôn gốc thông rừng bát ngát, sẽ đến với

Châu. Em sẽ khóc. Nhưng sau những giọt lệ là nụ cười. Chúng ta đang ở một đêm giao thừa đó, sau trừ tịch sẽ là Nguyên Đán, sẽ tới mùa xuân. Đà Lạt này sẽ là nơi chúng ta trở lại. Một căn nhà gỗ nằm nghiêng trên một sườn đồi thoải thoải. Thông reo trên cao đỉnh đồi mây bay. Hồ dưới thấp như một phiến gương trong vắt. Những con đường nhỏ vẫn vương nắng chiều trải lụa. Những chỗ ngồi tựa đầu vào gốc cây, đệm cỏ êm như nhung, mái tóc em thơm đôi mắt dịu hiền, những ngón tay em đếm nhỏ từng dòng năm tháng nguy nga, cuộc đời ở đâu thôi không biết nữa, chỉ còn tình yêu như một giấc mộng chúng ta không tỉnh thức bao giờ.

Nguyên đứng lại, giữa bãi cỏ mẫm cười nói nhỏ: « Hẹn em lát nữa ». Rồi chàng nhìn lên phiến trời hồng một lần nữa và quay trở vào.

Tần đã thức. Tần ngồi trước bàn phấn, một cái áo len quàng trên vai gầy. Dáng điệu nàng co

ro, rét mướt.

– Anh ra ngoài làm gì sớm thế.

– Em thức lúc nào.

– Mới đây thôi.

– Trong người đã khỏe chưa.

– Khỏe. Chỉ cái rét làm khó chịu quá.

– Em không ở được Đà Lạt. Em không thấy đâu thích hợp hơn là ở Sài Gòn.

– Đúng thế. Lát nữa em và các con sẽ về.

Tần đang chải đầu. Cái lược ngừng lại, ngạc nhiên, trong mái tóc:

– Em và các con là thế nào?

– Là em và các con về trước sáng nay. Anh sẽ về sau.

Tần quay lại, nhú mắt:

– Anh ở lại?

Nguyên đứng ở giữa phòng, chàng chịu đựng cái nhìn của Tần và chàng nghe thấy chàng nói, bình tĩnh và cương quyết:

– Anh có việc bận. Quan trọng. Anh sẽ về sau.

– Bao giờ?

– Một hai ngày nữa gì đó. Chỉ sau một hai ngày nữa gì đó.

– Anh lại làm em bực mình rồi đấy. Chuyện quan trọng là chuyện gì?

– Rồi anh sẽ nói cho em biết ở Sài Gòn.

– Nói ngay bây giờ không được?

– Không. Không được.

– Em muốn biết là chuyện gì ngay. Tần sáng giọng.

Nguyên lại gần, đặt tay lên vai Tần, cử chỉ như một trấn tĩnh người đàn bà nóng nảy.

– Em đừng hỏi, đừng muốn gì hết. Thu xếp

quần áo cho em và các con xong đi. Anh đi đằng này một lát. Trở về anh sẽ đưa mấy mẹ con ra bến xe. Anh bảo chuyện quan trọng chưa thể nói bây giờ, thì em phải tin đó là chuyện quan trọng. Nói ra dài lắm. Rồi ở Sài Gòn anh sẽ nói hết cho em hiểu. Bây giờ anh không có thì giờ.

Để chấm dứt câu chuyện có thể kéo dài thành một vụ to tiếng mà Nguyên hết sức muốn tránh, Nguyên đi nhanh ra khỏi phòng. Chàng sang buồng tắm rửa mặt, chải đầu, làm vệ rất tự nhiên. Khi chàng trở lại buồng, Tần vẫn ngồi im ở chỗ cũ trước bàn phấn. Tần nhìn Nguyên thay quần áo, đi giày bằng một cái nhìn chứa đầy nghi ngờ bức bối. Nguyên lờ đi, chàng biết chàng tàn nhẫn, nhưng làm thế nào, không tránh được, mọi sự tan vỡ nào cũng có sự tàn nhẫn trong đó, rồi chàng sẽ lựa lời giảng giải, Tần sẽ chấp nhận, khi Tần hiểu thấu được cái lẽ sống giản dị này là người ta không thể chung sống khi tình yêu đã chết.

Ra đến xe, mở cửa, vào ngồi trước tay lái, Nguyên nhắm mắt lại, định thần, xếp đặt lại

những ý nghĩ trong đầu. Không nghĩ gì nữa, nghĩ đã nhiều, những đường rãnh của ý nghĩ nung nấu đã làm nát nhều tâm trí. Đã lựa chọn, đã quyết định rồi, hãy đi thẳng về trước mặt, thôi không nhìn trở lại sau lưng. Đi thẳng về trước mặt. Nguyên mở máy dận chân ga. Chiếc xe phóng vút đi, bánh nghiêng lạo xạo trên bờ đường nhỏ lượn vòng, thân xe nghiêng nghiêng, chồm lên, khi ra tới đường lớn. Chung quanh buổi sáng lên rồi. Những dòng suối vắng thú nhất chảy vàng trên mặt cỏ.

Nguyên đậu xe trước khách sạn. Một giây đồng hồ sau, chàng đã đến chân cầu thang. Trong cái đà vui mừng hồi hộp gần như làm chàng cuống quýt, Nguyên chợt cảm thấy cần dừng lại để thở. Khi chàng đập cửa buồng bước vào, báo cho Châu chàng đã quyết định, từ bây giờ trở đi, không bao giờ chàng và Châu xa nhau nữa, phản ứng của châu sẽ ra sao? Nàng sẽ đứng im. Chàng sẽ mỉm cười, nụ cười của chàng như bảo Châu « Tin vui đấy, tin vui nhất của đời chúng ta, em đừng khóc. » Châu sẽ nói « Để cho em nhỏ xuống một giọt lệ, một giọt lệ sung sướng. » Rồi

là bốn cánh tay đánh một vòng đai kỳ diệu, giữ chặt lấy hai định mệnh đoàn tụ đời đời. Nguyên chạy trên cầu thang. Chàng thoáng nghe thấy có tiếng gọi sau lưng:

– Ông Nguyên.

Không dừng bước, Nguyên quay đầu lại:

– Gì thế?

– Ông là ông Nguyên?

– Phải. Tôi.

– Có người nhờ tôi...

Người nói với Nguyên là người chủ khách sạn. Y đứng sau quầy rượu, và làm một cử chỉ như định trao cho Nguyên một vật gì. Nhưng Nguyên đã lên tới cầu thang bỗng dừng lại. Chàng nói vọng xuống:

– Lát nữa. Lát nữa tôi trở xuống. Hành lang khách sạn buổi sáng vắng ngắt. Những cửa buồng đóng kín. Một người bồi phòng đang kéo lết một cái bao tải ướt sũng trên nền đá hoa. Nguyên vuốt

lại tóc, đập cửa buồng Châu. Chàng nhìn đồng hồ tay. Đúng tám giờ sáng. Chắc bây giờ Châu đã thức. Nàng dậy sớm lắm, chắc chàng không làm mất giấc ngủ của nàng. Mà nàng có đang ngủ, thật ngon lành, cũng chẳng sao. Điều chàng sắp báo cho nàng hay còn quý gấp trăm lần một giấc ngủ ngon nhất. Nguyên giật mình, khi thấy sau một phút đợi chờ, bên trong vẫn im bật. Không một tiếng động. Không một bước chân. Nguyên lại gõ cửa, gõ nữa. Chàng gọi « Châu! Châu! » Chàng gọi « Mở cửa. » Nhưng tiếng gọi của chàng không có tiếng nói nào đáp lại. Nguyên bắt đầu cảm thấy một lo lắng thực sự tràn ngập vào ý nghĩ. Căn buồng đóng kín, im lặng một im lặng bất thường.

Nguyên bàng hoàng buông thông tay nhìn cánh cửa đóng kín, cánh cửa đóng kín như một trêu ghẹo tàn ác. Rồi không dùng được, Nguyên lại đập cửa, lại gọi. Trong khoảnh khắc, chàng đã làm ồn ào cả hành lang. Nhiều cái đầu thò ra với những khuôn mặt bức tức còn nặng trĩu giấc ngủ.

Một người đàn ông lực lưỡng, nét mặt hầm hầm, ném về phía Nguyên câu nói giận dữ:

– Để cho người ta ngủ chứ ?

Nguyên quay lại, quắc mắt, chàng không còn cần giữ phép lịch sự tuy chàng biết chàng có thiếu lịch sự:

– Ai cấm ông ngủ.

– Ông làm ầm lên, không ai ngủ được.

Miệng nói, người đàn ông đẩy cửa, đi tới. Nguyên mím môi đứng im, chờ đợi một cuộc xô xát. Chàng không còn hiểu chàng muốn gì, định gì, xử trí ra sao. Cánh cửa đóng kín, gọi và Châu không trả lời, và tâm trí Nguyên chột rối loạn như có một lò lửa nóng dấy vừa bùng cháy, làm cho hơi thở đứt quãng, trái tim ngừng đập.

Vừa lúc đó, một tiếng chân chạy rảo từ phía cầu thang đi lên. Người chủ khách sạn béo mập đã nghe thấy những tiếng ồn ào vọng xuống tầng dưới. Y chạy đến trước mặt Nguyên hỏi lại câu hỏi ban nãy ở cầu thang:

– Ông là ông Nguyễn?

– Phải. Sao?

– Ông lên vội vã quá. Có người nhờ tôi trao cho ông một lá thư.

– Ai? Nguyễn hỏi dồn.

– Bà ở buồng này.

Nguyễn thấy chàng đưa tay ra, bàn tay cầm lấy lá thư mà người chủ khách sạn vừa trao. cho, mắt chàng sững sờ nhìn xuống, lá thư trước cái nhìn như một vật lạ. Nguyễn nhắm mắt lại, thở ra từ từ. Sự trấn tĩnh ở chàng là một cố gắng phi thường. Và trái tim đau nhói.

– Bà Châu?

– Đúng, Bà Châu nhờ tôi trao thư này cho ông.

– Hồi nào?

– Hồi sớm. Chừng một giờ trước khi ông đến.

Nguyễn nhìn cánh cửa buồng đóng kín. Châu

không còn ở bên trong cánh cửa kia, Nguyên nhắc lại, thầm nhắc lại, trong đầu chàng, như một điệp khúc tuyệt vọng.

Nguyên dịu giọng nói với gã đàn ông lực lưỡng:

– Xin lỗi đã làm ồn.

– Ông tìm ai? Có chuyện quan trọng lắm sao?

Nguyên nhìn xuống lá thư cầm trên tay, lắc đầu không trả lời. Chàng đi bên cạnh người chủ khách sạn về phía cầu thang. Buổi sáng ở Đà Lạt trong chàng đột nhiên buồn thảm và lạnh buốt. Chàng rùng mình. Hình ảnh một cánh đồng mưa tuyết rơi lá tả bất chợt hiện lên, trên cánh đồng đó, chàng lại đi một mình, như cũ.

Ngập ngừng một phút rồi Nguyên hỏi, tuy biết câu hỏi là thừa và vô ích.

– Bà Châu đi, có đem theo...

– Vâng. Va-li. Đã trả hết tiền buồng. Hình như có chuyện gì gấp lắm. Bà ấy xuống thang, hấp tấp như người chạy trốn. Nói có việc phải về

ngay Sài Gòn. Dặn tôi thế nào cũng đưa thư này cho ông.

Hai người dừng lại ở dưới chân cầu thang. Chùng như người chủ khách sạn nhìn thấy ở nét mặt Nguyễn một vẻ gì kỳ lạ. Y ân cần:

– Ông cần gì không?

Nguyễn nhìn trân trân. Chàng nhìn người chủ khách sạn như một hình ảnh nữa của cuộc đời lạ mặt, thù nghịch, vô nghĩa, chàng chưa từng nhìn thấy bao giờ. Đoạn, Nguyễn khẽ lắc đầu và đi thẳng ra cửa.

18.

Anh yêu dấu. Khi một người đàn ông đã lập gia đình, nghĩa là đã lấy vợ, có con, sống không biết đã bao nhiêu năm một đời sống phơi bày tất cả những bề ngoài của một hạnh phúc, kiểu hạnh phúc thông thường của người đời, và người đời chỉ chấp nhận được thứ hạnh phúc thông thường duy nhất đó như trường hợp anh – và khi một người đàn bà đã một buổi kia trong tuổi xuân mình lên xe hoa về nhà chồng – như trường hợp em – yêu nhau, tình yêu đó lập tức bị dư luận và xã hội ngắm nhìn như một trọng tội. Nó bị kết án. Không được phép. Tình

yêu là tội lỗi. Và nếu tình yêu là lẽ sống đích thực của tâm hồn người, thì những người như anh và em không bao giờ, không bao giờ được quyền có đời sống nữa, chúng ta phải vĩnh viễn lưu đày cho đến chết trong cái khung bẽ ngoài tầm thường kia, chúng ta phải sống giả dối sống như hình bóng, bỏ qua đi không bao giờ được biết tới cái phần đáng sống nhất của đời mình.

Hơn một lần anh đã nói cho em biết thế nào là phản ứng của dư luận, lẽ phải của xã hội trong sự đồng tình ngăn chặn, lên án những người không còn được phép yêu nhau đã « dám » yêu nhau. Luân lý. Đạo đức. Bốn phận. Phải thế không anh? Xã hội nói: Phận mày đã định, không được nổi loạn. Và dư luận lên án, bởi như thế là dư luận bị coi thường. Và luân lý và đạo đức buộc tội, bởi vì luân lý và đạo đức vẫn đối nghịch với tình yêu, tình yêu không phải là một vấn đề luân lý và đạo đức, tình yêu có một luân lý riêng, mà luân lý thông thường không bao giờ chấp nhận. Chúng ta biết như thế. Anh đã nói Em đã hiểu. Biết chứ tại sao không, bởi đã một nửa phần đời buồn thảm trôi qua, chúng ta đã chẳng từng thỏa

thuận đó sao với những tiêu chuẩn ấy về luân lý và đạo đức của người đời? Em còn nhớ mãi đến cái cảm giác thảng thốt gần như là một niềm đau đớn cùng cực làm ngây ngất thần trí, cảm giác chung của anh và của em đó, khi chúng ta bàng hoàng nhìn thấy, nghe thấy, cảm thấy trong tim, trong hồn, sự khốc liệt đến với đời nhau, bất ngờ không báo trước. Buổi sáng nắng nằm bên nhau trên bãi biển Nha Trang, anh nhớ không, chúng mình đành chỉ cho đó là một điều không bao giờ hiểu được. Không bao giờ hiểu được, tại sao đó là tình yêu. Không bao giờ hiểu được, tại sao là anh với em. Sao không là kẻ khác. Sao đừng là như thế. Chúng ta tưởng đã quen với sự yên ổn. Chúng ta đã chịu thua cảnh ngộ, từ lâu rồi. Cái gì đẩy chúng ta vào cuộc hành trình ngược chiều phần đời quá khứ? Không ai đẩy ai vào cuộc hành trình đau đớn, chỉ có thể là định mệnh đẩy chúng ta đi, và chúng ta có thể cưỡng chống lại chính mình mà không thể nào cưỡng chống lại định mệnh. Thực tình là anh với em không hề muốn phá vỡ một cái gì. Mà chỉ muốn sống không tiếng vang. Như bao năm đã sống. Nhưng rồi trước

những bề ngoài che đậy giả dối, trước cái mặt nạ, trước tấm bình phong, tình yêu đã hiện hình như một sự thật. Nó đẩy dạt tấm bình phong. Thảo gỡ cái mặt nạ. Nó tuyên chiến, không phải với dư luận, với cuộc đời, với ai hết mà với sự giả dối. Nó là cái thật tuyên chiến với cái không thật. Nó là sự sống rực rỡ, tuyên chiến với cái chết dần mòn. Anh từng bảo cho em biết như thế, là suốt đời chúng ta mơ hồ cảm thấy có một lẽ phải nào đó, lẽ phải ấy đã tới, sức mạnh nó vượt khỏi ý chí chúng ta. Và anh bảo em rằng, nếu người đời muốn hiểu, hãy cố gắng mà hiểu hơn, hiểu tình yêu không phải là một chứng tật bất thường, một nỗi loạn chốc lát. Tình yêu không phải là một chủ định có âm mưu. Nó là một sự thật toàn vẹn và tận cùng, và một cuộc đời cho dầu hèn mọn sâu kiến đến đâu cũng có một lần đứng trước sự thật. Người ta thường nói đến sự va chạm bâng hoàng dữ dội ấy của hai tâm hồn như một tiếng sét. Tiếng sét ái tình. Chúng ta nhìn ngắm tình yêu chúng ta, thấy nó không phải là một tiếng sét. Nó êm ái, khoan thai, như đã ở trong anh, trong em từ bao giờ. Nó ở đó, vô hình phảng phất, bao

trầm, quen thuộc, như phải thế, đã sẵn, không thể khác. Trước sau, nó là một sự thật. Một sự thật tuyệt đối. Như khí trời. Như ánh sáng. Như chúng ta sinh ra đời. Như chúng ta có. Và yêu nhau. Như mọi người cũng có vậy. Và không yêu nhau. Nhận như thế thì thôi. Và sống. Nhận như thế thì mọi cưỡng chống đều vô ích, mọi chạy trốn đều cùng đường. Nhận như thế thì hãy sống thật, hãy là mình.

Anh, em xin nhắc lại với anh những điều đó chúng ta đã tìm thấy ở tình yêu, nhắc lại rằng em chia sẻ hoàn toàn những ý nghĩ của anh, và em xa anh đây, xa anh vĩnh viễn khi anh đọc những dòng chữ này, xa anh để trở lại với sự giả dối, với cuộc đời cũ. Anh không ngạc nhiên đâu, em biết. Xa hay gần, anh biết rằng cũng thế sự thật ấy còn, không phải chỉ riêng cho chúng ta, trọn đời chúng ta, sự thật ấy còn như một trong những sự thật lớn lao nhất của mọi đời người. « Chúng ta dắt tay nhau bước đi, xa dần những cặp mắt thù ghét của người đời. » Đi như thế là đến một thế giới riêng, tìm vào một thiên đường riêng biệt, phải không anh? Xa nhau, em nghĩ rằng chúng

ta đã dựng xong thế giới ấy. Ở trong thiên đường ấy. Sống vĩnh viễn với một sự thật không gì phá vỡ được. Làm cho cái xa và cái gần như nhau. Làm cho xa cũng như gần. Em nghĩ rằng như vậy, không phải vì chúng ta khiếp hãi lùi bước trước những đánh phá lăm đường của dư luận. Mà chỉ là để bảo toàn cho tình yêu của chúng ta ở cái sự thật không gì phá vỡ được của nó. Đóa hoa thơm quý vô ngần, chúng ta cất giấu vào hồn, không cho phép một thứ nắng mưa cuộc đời làm cho nhàu nát. Cái bình ngọc vô giá, chúng ta nâng lên đặt nó vào cái ngai vàng bất khả xâm phạm là trái tim chúng ta, không cho phép một thứ bụi bặm nào được chạm tới.

Em muốn thế. Muốn chúng tỏ cho chúng ta rằng cái không nhìn thấy thật gấp nghìn lần cái nhìn thấy. Như những phút giây im lặng dịu dàng nhìn nhau chẳng nói còn thật bằng một vụn lời yêu nhau phải nói ra. Như trong xa cách mà chúng ta vẫn tin nhau, vẫn chung thủy, vẫn ở gần, vẫn là một. Nếu xa cách đưa tới lãng quên thì tình yêu khi có mặt, dầu đậm thắm nồng nàn

tới mực nào cũng không xứng đáng gìn giữ. Cái điều người đời nói: khuất mặt thì xa lòng, em không chịu tin là đúng. Xa cách không thể là một trở lực, một hủy diệt. Trái lại xa cách còn làm cho tình yêu lớn lao toàn vẹn hơn nữa, đó là điều em muốn tin. Cho nên em đã bỏ đi. Trở lại với cuộc đời cũ.

Anh cũng vậy, anh nhé! Thử thái chứ không phải tan nát. Yên tâm chứ không phải xao xuyến. Ấm áp trong lòng, ngọt ngào trong dạ, chúng ta thỏa hiệp với một hình thức xa cách bề ngoài, như thế người đời mãi nguyện, sẽ để chúng ta được yên thân, được mãi mãi yêu nhau. Em muốn nghĩ rằng, xa hay gần, ý nghĩ đầu tiên như ý nghĩ cuối cùng của chúng ta về nhau vẫn là một ý nghĩ yên tâm. Về một cái đã có, có từ chúng ta mà không một trở lực nào có thể hủy diệt được. Vĩnh biệt vĩnh biệt, anh yêu dấu. Em vĩnh biệt anh để chúng ta khởi đầu từ đây một hợp mặt mới, hợp mặt mới đó là hợp mặt toàn vẹn, hợp mặt đó mới là hợp mặt tận cùng, Sống bằng trí nhớ. Sống bằng kỷ niệm. Chúng ta đã có thừa

những vàng ngọc, những châu báu để sống một đời trong một nguồn hạnh phúc vô tận, có phải thế không anh?

Em sẽ không quên, không thể quên bất cứ một điều gì. Một lời nói của nhau. Một cái nhìn. Một trao tay. Một nụ cười. Tất cả. Buổi sáng hôm ấy, một mình chúng ta trên bãi biển Nha Trang, sóng hát tình yêu bát ngát trời đất ban mai, bãi biển đó chẳng cần chúng ta trở lại, nhưng vĩnh viễn buổi sáng nào cũng vẫn có chúng ta ở đó. Buổi chiều ngừng xe lại ở lưng đèo Ngoạn Mục. Đứng bên nhau trên bờ đá nhìn xuống. Những con đường nhỏ như từng sợi chỉ. Những cánh rừng xanh lim dim ánh nắng về chiều. Phút ấy thật và đẹp như cả một đời. Sống một phút ấy là đủ. Có một phút ấy là có cả nghìn năm thắm vào một mãi mãi nhớ, bởi nhớ đến từ nay là yêu là sống, là gần nhau. Anh có thấy không, như thế thì trở lại cuộc sống cũ hay làm thành một cuộc sống mới cũng thế thôi. Chẳng cần. Điều quan trọng là chúng ta đã bảo toàn được tình yêu chúng ta, chính chúng ta có muốn cũng không bao giờ hủy được.

Trên đây là những điều cuối cùng em muốn nói với anh mà em không muốn nghĩ là những lời của vĩnh biệt và xa cách. Dặn dò nhau đầy thôi anh. Bảo cho nhau yên tâm về một lối hạnh phúc, một lối sống, một lối sung sướng, một lối yêu mà dư luận và cuộc đời không bao giờ, không bao giờ còn ngăn cản nổi. Như thế không phải là thua, mà là thắng. Thắng cả định mệnh. Như thế không phải là mất. Mà là thành.

Em thay đổi được rồi. Cả anh cũng vậy. Chúng ta đã có chung một quê hương một thiên đường, một niềm an ủi vỗ về, một ánh sáng cho những ngày tháng chúng ta, một nương tựa vững bền mãi mãi. Em chỉ muốn nói với anh thêm một điều này: Chừng nào giây phút cuối cùng của đời em đã tới, hình ảnh mà em nhìn thấy trong giây phút ấy là anh. Ý nghĩ cuối cùng của em sẽ là: Chúng ta đã gặp nhau và từ đó chúng ta đã gần nhau, đã có nhau, đã yêu nhau hết một đời người.

Chúng ta còn gặp nhau hay không bao giờ nữa? Em đặt câu hỏi này và em đã nhìn thấy anh mỉm cười và anh trả lời: « Điều đó không quan

trọng ». Anh nói đúng. Anh không thể nào trả lời đúng hơn. Điều đó không còn quan trọng nữa. Xa hay gần cũng thế mà thôi. Xa hay gần, mãi mãi chúng mình yêu nhau.

Châu

Nguyên gấp lá thư cất vào túi áo. Nghĩ thế nào, chàng lại lấy thư ra. Những lời nói với nhau đã nhập vào tim, đã hòa vào hồn, đã tan trong máu, đã thành hơi thở. Cần gì phải giữ lại một tờ giấy. Kỷ niệm ở trong lòng mới là thứ kỷ niệm không bao giờ phai nhạt. Nguyên nghĩ thế. Chàng biết ở đâu đó, Châu cũng đang nghĩ thế, như chàng, Nguyên thông thả xé vụn tờ giấy thành nhiều mảnh nhỏ, thả vào không khí. Chỗ chàng đứng là một đỉnh đồi. Rừng thông nghìn gốc vây quanh. Buổi sáng Đà Lạt rực rỡ trong yên tĩnh Nguyên cảm thấy trong tâm hồn chàng một niềm hân hoan kỳ diệu đang từ từ dâng lên, làm lắng đọng nỗi buồn xuống một đáy cùng quá khứ.

Em yêu dấu, không bao giờ nữa chúng ta mất nhau. Thế giới riêng tây ấy, thiên đường khép kín ấy, là nơi tâm hồn chúng ta viếng thăm từng giờ từng phút. Dặn nhau xong rồi. Và anh đã nhìn thấy em và nhìn thấy anh từ phút này, có thể bất cứ ở đâu không cần biết, có thể là bất cứ thế nào không cần hay, nhưng vĩnh viễn một đời có nhau. Chúng ta yêu nhau và chúng ta có thật. Chúng ta yêu nhau và chúng ta sung sướng.

Từ trên đỉnh đồi, Nguyên lững thững bước xuống. Nắng dát vàng trên mặt cỏ. Thông reo bát ngát đầy trời. Nguyên nhìn chung quanh. Những gốc cây xếp chồng, hàng nối hàng bất tận. Bãi cỏ phẳng tấp. Những mái ngói đỏ thấp thoáng bên kia thung lũng. Con đường nhỏ lượn vòng dẫn ra đường lớn tất cả đều chỉ còn là những ảnh hình đậm thắm của tình yêu. Nguyên nghĩ đến một cái gì rất bên trong. Rất ấm áp và rất ngọt ngào, như Châu nói. Tin tưởng trong lòng yên tâm trong dạ, dắt tay tình yêu, Nguyên bước từng bước khoan thai trở lại với cuộc đời, ở đó có Châu, có một người và một người mãi mãi gần nhau. Chúng ta

468 | Mai Thảo

yêu nhau và chúng ta có thật. Chúng ta yêu nhau và chúng ta sung sướng. Em yêu dấu, chúng ta yêu nhau và chúng ta yên tâm.

Nhà xuất bản
HOÀNG ĐÔNG PHƯƠNG
Thư từ, bản thảo gửi về
NGUYỄN THỊ HOÀNG
HỘP THƯ 339
SAIGON

MƯỜI ĐÊM NGÀ NGỌC

Truyện dài của MAI THẢO,
bìa DUY THANH
do HOÀNG ĐÔNG PHƯƠNG
xuất bản lần thứ nhất.

In tại nhà in riêng
của nhà xuất bản, ngoài
những cuốn thường, có in năm
mười cuốn đặc biệt trên giấy
trắng mịn và một cuốn duy nhất
trên giấy bạch vân thượng hạng,
dành riêng cho tác giả.

Giấy phép xuất bản số

2072/BTT/NHK/PHNT

cấp ngày 19 – 5 – 1969

Cùng một tác giả:

Hồng Kông ở dưới chân
Cửa trường phía bên ngoài
Khi mùa mưa tới
Mái tóc dĩ vãng
Một ngày của Nhã
Mười đêm ngà ngọc
Những người tình tuổi song ngư
Ôm đàn tới giữa đời
Sau giờ giới nghiêm
Sau khi bão tới
Thời thượng
Tình yêu màu khói nhạt
Trong như hồ thu.

Giá: \$10.00